

ДЖОАН ДЖОНСТЪН ВКУС НА МЕД

Част 1 от „Хоукс уей“

Превод от английски: Весела Димитрова, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

По гърба на Хъни Фаръл полазиха тръпки. Някой я наблюдаваше. Отново! Тя крадешком огледа просторния хол — кого ли би могла да обвини за натрапчивото усещане, което я преследваше цяла вечер? Всички присъстващи бяха приятели или познати. Не, никой от тях не би могъл да предизвика онези парещи иглици, които я смущаваха!

Погледът ѝ се спря на двойката, застанала в срещуположния ъгъл. Как им завиждаше! Далас Мастърсън стоеше зад съпругата си Ейнджъл, а ръцете му нежно обгръщаха тънката ѝ талия. Тримесечният им син спеше на горния етаж. Когато Далас се наведе и прошепна нещо в ухото на жена си, в гърлото на Хъни заседна огромна буца. Ейнджъл се засмя тихо, а върху бузите ѝ сякаш се спусна лек розов воал.

Хъни си даваше сметка, че наблюдава дълбоко влюбена двойка. Всъщност тази вечер в дома на семейство Мастърсън имаше празненство по случай първата годишнина от сватбата им. Хъни изпитваше смесени чувства. Защото точно преди година и един месец Кейл, съпругът ѝ, загина, за да спаси живота на Далас Мастърсън!

Тя усети, че усмивката ѝ се стопява. Пред очите ѝ сякаш се спусна мъгла и вече едва различаваше рейнджърите от щата Тексас и съпругите им, които весело разговаряха. Рейнджърите бяха елитните части, които разследваха специални задачи и тежки престъпления. Хъни измърмори нещо неясно и натика чашата си в ръцете на един изумен познат.

— Хъни, добре ли си?

— Имам нужда от малко чист въздух! — Тя прехапа потреперващата си долна устна и забърза към вратата.

Лампата в кухнята блестеше ослепително силно и Хъни се почувства като изложена на показ. Опита се да избегне тревожния поглед на една от съпругите, наведена над фурната с тава сандвичи и успешно се шмугна към задната врата.

— Хъни? — повика я жената. — Да не се е случило нещо?

— Не, ще изляза малко на въздух! — Спря тя с усилие и едва успя да се усмихне. — Нищо ми няма!

— Сигурно е заради Адам Филипс! — подкачи я жената весело. — Направи ли ти вече предложение? Очакваме го всеки момент!

Хъни стисна зъби, за да задържи усмивката си. Дано не приличаше на гримаса, както всъщност я чувстваше!

— Аз... може ли да поговорим после? Наистина трябва да изляза! — Тя изчака, докато събеседничката ѝ кимне и рязко дръпна дървената врата. В следващия миг бе изолирана от добронамерената, но мъчителна шумотевица.

Клоните на дъба над главата ѝ шумоляха, полюшвани от лекия вятрец. Ранната лятна вечер бе божествено прохладна. Хъни се отпусна на стълбите пред вратата. Наведе се, повдигна косата от тила си и потръпна, когато вятърът — нежен като мъжка длан — подгони една къдрица по деликатната ѝ кожа.

Тя рязко се изправи и скръсти ръце, здраво вкопчени една в друга. Чувстваше се ограбена. И ядосана.

Как можа да ме напуснеш така, Кейл? Опитвам се да забравя ръцете ти, които ме прегръщаха, вкуса на устните ти, когато ме целуваше...

Но мисълта за Ейнджъл, сгушена в прегръдките на Далас тази вечер раздразни дълбоката ѝ рана и ѝ напомни какво е загубила. Колко много я болеше! Ужасно тежко ѝ бе да се примири с преждевременната смърт на Кейл и да продължи да живее! Но нали се опитваше!

Поне се бе поучила от грешките си! Никога не би се влюбила отново в устремен към опасностите мъж като Кейл! Не би се превърнала пак в съпруга, която знае, че професията на мъжа ѝ всекидневно излага живота му на риск! Следващият път ще избере някого, който да бъде до нея в тежки мигове! Всеки път, когато назряваше някаква криза, Кейл неизменно заминаваше по служба с рейнджърите. С годините Хъни свикна да се справя сама.

Ако предположенията на приятелите ѝ се сбъднеха, тя нямаше да остане сама за дълго. Но този път изборът ѝ бе по-мъдър. Мъжът, който я бе довел на празненството тази вечер — Адам Филипс — бе участъков лекар. Адам никога не би се оставил да загине от бандитски

куршум, както се случи с Кейл! Беше мъж, на когото можеш да разчиташ в добро и зло. Точен почти до педантизъм.

Това му качество решително натежа в негов плюс, въпреки че изборът ѝ още не бе окончателен. Защото добронамерените подмятания преди малко не бяха случайни! Адам Филипс ѝ бе направил предложение и Хъни сериозно обмисляше отговора. Хубав и стабилен мъж, с безопасна професия, Адам харесваше синовете ѝ, а и те го харесваха — е, по-скоро понасяха го. Имаше само един проблем! Хъни не обичаше Адам!

Може би никога вече нямаше да избликнат онези чувства, които изпитваше към Кейл! Сигурно бе голяма максималистка! Навярно бе по-добре да сключи брак с мъж, когото не обича! Така няма повторно да разбие сърцето си, ако...

Кухненската врата проскърца. Хъни се уплаши, че някой може да наруши самотата ѝ с нови неудобни въпроси и пое към тънещия в сянка ъгъл на къщата. Почти се блъсна в мъжа, който неочаквано изникна пред нея.

Човекът се бе облегнал на къщата на Далас и ритмично потрепваше с ботуша си по боядисаната дървена стена. Широкопола шапка бе ниско нахлупена над веждите му и лицето му тънеше в дълбока сянка. Палците му потъваха под колана на плитките джинси. Избелялата каубойска риза бе обточена с бял ширит и проблясващи на слабата лунна светлина мъниста.

Хъни едва си пое дъх. Не бе точно уплаха, а по-скоро недоумение, тъй като не го познаваше. Може би бе един от гостите, но облеклото му не бе празнично! Приличаше повече на каубой, тръгнал да си търси късмета, на скитник. Тя понечи да отстъпи бавно. По-добре да не предизвиква съдбата.

С мълниеносно движение каубоят се пресегна и я сграбчи за китката. Не я стискаше, но не можеше да му убегне. Допирът на мазолестата му длан до нежната ѝ кожа я вцепени.

— Ще изпищя, ако не ме пуснеш! — Гласът ѝ прозвуча невероятно спокойно.

— Няма да го направиш! — В тъмнината белите му зъби блеснаха в усмивка. Стойката му излъчваше някаква котешка напрегнатост, която ѝ бе добре позната. От Кейл. Готов да реагира мигновено при всяка заплаха. В миг любопитството ѝ взе превес над

страха. Тя спря да се дърпа и хватката му веднага отслабна, но мъжът не я пусна. — Стоях и те наблюдавах през прозореца. Искях да поговорим!

Значи не бе полудяла! Усещаше, че е прицел на нечий поглед през цялата вечер! Периферията на шапката прикриваше очите му, но тя усети как по гърба ѝ отново полазиха тръпки. И сега я наблюдаваше. Палецът му погали китката ѝ и кожата на ръката ѝ настръхна — факт, на който Хъни се опита да не придава особено значение.

— Слушам те! — отвърна тя. За нещастие спокойствието ѝ бе изневерило.

— Научих, че ти е трудно да поддържаш сама ранчото и...

— Но как е възможно да знаеш какво става в „Диамантът“?

— Далас ми каза.

— Аха, ясно! — въздъхна тя. Значи не е случаен непознат, въпреки че самоличността му продължаваше да бъде тайна!

— Като те погледне човек, не е трудно да познае, че имаш проблеми!

— О, да не би да четеш чужди мисли?

— Не, но умея да чета по лицата на хората! — И тъй като тя замълча, каубоят продължи: — Тази бръчка на челото ти не изчезна през цялата вечер! — Хъни се насили да изтрие следите от тревога по лицето си. — А моравите сенки под очите говорят, че не спиш добре. Не се и храниш достатъчно! Тази рокля не подхожда на празна бобена шушулка! — Тя придърпа черната си плетена рокля. Нямаше спор, след смъртта на Кейл бе доста отслабнала. — Не че не харесвам това, което виждам! — привлече каубоят. Когато усмивката му отново разцъфна, Хъни изпита леко раздразнение, примесено с удоволствие. — Ти си дългокрака като новородена кобилка и приятно закръглена, където е необходимо. Къдравата ти коса е прекрасна като изкласило златно жито, а очите ти... Е, бих се заклел, че са сини като небето над Тексас!

Погледът му бавно обходи лицето и фигурата ѝ и тя бе зашеметена от предателската реакция на тялото си. Обля я гореща вълна на очакване... и страх. Мъжът неоспоримо я привличаше, въпреки желанието ѝ да се съпротивлява! Но как, нима можеше да

разчита на този висок, тъмноок скитник?! Като че ли въздухът около него гъмжеше от опасности!

— Кой си ти? — Тя едва разпозна собствения си глас.

— Джес Уайтлоу! — Странникът повдигна свободната си ръка и докосна периферията на шапката.

Името не ѝ говореше нищо, знакът на уважение не ѝ помогна да се отпусне. Тя го гледаше втренчено и чакаше да ѝ обясни защо я бе чакал навън, защо знаеше толкова много за нея, след като тя дори не подозираше за съществуването му.

Той също не откъсваше поглед от нея. Хъни усети, че напрежението между тях нараства главоломно. Сякаш невидима искра прескочи от неговата плът към нейната. Тя отстъпи несъзнателно. Пръстите, обхванали китката ѝ, се свиха. Гласът му бе плътен и проскърца като ръждясала врата:

— Далас ми каза за смъртта на съпруга ти. Дойдох тук, за да се срещна с теб.

— Защо?

— Търся работа.

Стегнатите ѝ от напрежение рамене се отпуснаха. От устните ѝ неусетно изсвистя струя въздух. Въпреки думите му и странния начин, по който я гледаше, той не я бе дебнал заради физическа връзка. Би трябвало да изпита облекчение, но... неясно защо я прониза тръпка на разочарование. Сега поне знаеше как да се държи с него!

— Не мога да си позволя да наема помощник точно сега! — отсече Хъни. — Особено скитник, който си търси щастието!

— Ако не си търсех щастието — усмихна се той, — нямаше да се нуждая от работа!

— Къде работеше преди? — не можеше да го наеме, но не успя да устои на изкушението да се осведоми.

— Ами... наоколо — сви той неопределено рамене.

— С какво се занимаваше? — не отстъпваше тя.

— Малко животновъдство, малко родео с бикове и... скитане.

Състезания с бикове! Трябваше да се досети! Дори Кейл не бе яздил бикове, защото смяташе, че е много опасно! Скитане! Беше мъж, който не можеше да се застои на едно място, а вероятно... и при нито една жена! Последното нещо, от което се нуждаеше „Диамантът“, бе скитащ се каубой, който язди бикове за развлечение! Всъщност

нямаше и пари, как щеше да му плаща? Днес откри, че ѝ липсват над петдесет глави добитък — очевидно откраднати от ранчото! Тази загуба щеше да нанесе сериозни поражения на очакваната годишна печалба!

— Точно сега не мога да наема никого — започна тя.

— Аз...

Задната врата се отвори и в светлината на рамката се очерта силуета на едър мъж.

— Хъни? Тук ли си? — Тя позна Далас, а в този миг до него се приближи и Ейнджъл. — Прибираш ли се?

— Да, ей сега! — тя се възползва от намесата на Далас, за да се откопчи от хватката на непознатия. Той обаче я последва. Когато стъпи на верандата, усети, че е зад гърба ѝ. Обърна се да се извини и занемя. Ярката светлина от кухнята го обливаше целия. От очите ѝ не убягнаха бронзовата му кожа, високите, широки скули, острият нос и тънките устни, издаващи произхода му. — Но ти си индианец!

— Да, на този факт дължа най-доброто в мен! — Хъни не знаеше какво да каже. Намираше го за по-привлекателен, отколкото искаше да си признае, въпреки че дивият пламък в очите му я плашеше. За нещастие странникът изтълкува мълчанието ѝ по най-лошия начин. Устните му се извиха в горчива гримаса, а дрезгавият му глас прозвуча цинично: — Май трябваше да съобщя, че прадядо ми си избрал булка от команчите! Ако все пак има някакво значение...

— Ни най-малко! — изчерви се Хъни. — Само останах малко изненадана като видях... Искам да кажа, не очаквах...

— Няма нищо, свикнал съм — отвърна той. Резките нотки в гласа му даваха да се разбере, че не му бе приятно.

Хъни искрено съжали, че не бе намерила по-добър изход от ситуацията. Индианската кръв, която течеше в жилите му, не я караше да го гледа с пренебрежение. Имаше обаче хора, които не мислеха така. Тя се обърна към Ейнджъл и видя, че младата жена бе потърсила закрила в силните ръце на Далас.

— Излязох малко на въздух — обърна се Хъни към Далас. — И срещнах един човек, който каза, че ти е приятел!

— Здравсти, Джес! Не те очаквах тази вечер! — Далас побутна леко Ейнджъл напред и затвори кухненската врата зад себе си.

— Освободих се по-рано, отколкото предполагах — повдигна рамене Джес. — Всъщност можех да си спестя пътуването! Госпожа Фаръл каза, че не може да си позволи да наеме помощник сега!

— Хм — сви неодобрително устни Далас, — мисля, че не можеш да си позволиш да не наемеш, Хъни!

— Не съм казала, че нямам нужда от помощ! — възкликна тя. — Просто точно сега нямам пари, за да...

— Кой е споменал нещо за пари? — прекъсна я Джес. — Ще работя за храна и подслон!

— Ами, всъщност... — свъси вежди тя.

— Ако те смущава това, че наемаш непознат, аз гарантирам за Джес — прекъсна я Далас. — Бяхме съученици в Тексас!

— Преди колко време? — поинтересува се Хъни.

— Около петнадесет години — призна колебливо Далас. — Но бих заложил живота си за Джес!

Само че не животът на Далас щеше да бъде изложен на риск! А този на Хъни и синовете ѝ — Джак и Джонатан!

— Ще си помисля — обеща тя.

— Опасявам се, че имам нужда от нещо по-определено — вметна Джес. И като килна шапка назад, добави: — Скитникът се нуждае от сериозна причина, за да слезе от коня и да се установи. В противен случай продължава да скита.

Като го гледаше, на Хъни не ѝ се вярваше, че Джес Уайтлоу може да отседне някъде за дълго. Но още един чифт яки мъжки ръце, които да споделят тежкия товар — дори за кратко време — бяха повече от добре дошли! Част от работата в ранчото бе непосилна за нея, дори с помощта на по-големия ѝ син! Хъни избута на заден план мисълта, че по цял ден, докато децата са на училище, ще бъде насаме с един непознат. Нали след няколко седмици ги разпускаха в лятна ваканция!

— Е, добре! — въздъхна тя дълбоко. — Кога можеш да започнеш?

— Имам някои неща за уреждане — обзе я облекчение. Значи не се налагаше да се изправи срещу него скоро! Но задоволството ѝ бързо се изпари, когато го чу да казва: — Какво ще кажеш за утре сутринта, рано-рано?

Мозъкът ѝ трескаво заработи. Трябваше да отклони предложението му и да обмисли решението си! Но нищо не ѝ идваше

на ум! Всъщност нуждаеше се от помощта му точно сега! Предстоеше ѝ ваксинация на добитъка, уточняване на вида и броя на изчезналите животни за подробния доклад пред полицията. Осветлението около обора на Генерал — бика шампион, най-голямата гордост на „Диамантът“, също трябваше да се подсили за по-голяма сигурност.

— Утре сутрин? Чудесно! — потвърди тя.

Думите едва се бяха изплъзнали от устата ѝ, когато вратата се отвори рязко и на прага се появи нова фигура.

— Търсих те навсякъде! Какво правиш тук? — Адам Филипс се присъедини към групичката на верандата, която вече се превръщаше в тълпа. Той приближи бързо към Хъни и собственически обви ръка около кръста ѝ. — Аз съм Адам Филипс! — Беше нещо като представяне пред непознатия. — Не мисля, че сме се срещали преди!

— Джес Уайтлоу — последва краткият отговор.

Хъни наблюдаваше двамата мъже, които си стиснаха ръцете. Поздравът в никакъв случай не бе сърдечен. Причината за тази враждебност не ѝ бе ясна, но факт бе, че съществуваше.

— Искаш ли да влезем? — обърна се Адам към Хъни.

Ръката му все по-силно притискаше кръста ѝ и почти ѝ причиняваше болка. Тя опита да се освободи от неумолимата му прегръдка, но мъжът я придърпа обратно към хълбока си.

— Мисля, че дамата иска да я пуснете — каза Джес.

— Аз ще преценя какви са желанията на дамата! — сопна се Адам.

Очите на скитника светеха пронизващо студено и твърдо и Хъни почувства, че всеки миг ще подкрепи думите си с действия.

— Моля те, пусни ме! — прошепна тя на Адам.

Ръката му като че ли я притисна още по-силно, но когато срещна погледа му, Хъни многозначително му намигна, че става въпрос за бизнес. Той я пусна с неохота.

— Не мислиш ли, че е време да потегляме за вкъщи? — попита той.

Стана ѝ неприятно, че Адам избра тези думи. Явно искаше да намекне, че живеят заедно! Но точно сега като че ли не бе моментът да го постави на място. Странникът все още бе настроен за бой, а Хъни не искаше да предизвиква нови сцени.

— Стана късно — съгласи се тя. — А утре ме чака тежък ден! Радвам се, че се срещнахме, Джес! Ще те чакам утре сутринта!

Хъни знаеше, че ще последват въпроси и забързано избухта Адам вътре в къщата. Не бе лесно да преминат кухнята, изпълнена с жени, които се опитваха да открият собствените си съдове.

— Аха! Обзалагам се, че сте били навън, за да се полюбувате на лунната светлина! — закачи ги една от дамите.

— Скоро ще чуем сватбени звънчета! — заприглася ѝ друга.

Хъни не се зае да опровергава предположенията им. Напълно бе възможно да се окажат прави! Но ѝ бе много тежко да се усмихва и шегува, тъй като гневът от първобитното държание на Адам на верандата все още я стискаше за гърлото.

— Ще танцуваме ли? — попита Адам.

Устните му се извиха в очарователната усмивка, с която я бе спечелил при първата им среща. Но този път изобщо не успя да я настрои романтично. Така или иначе, по-трудно би било да му обясни обърканите си чувства, отколкото да танцува.

— Разбира се — съгласи се тя с колеблива усмивка и забави крачка.

Адам я взе в обятията си и почти в същия миг тя забеляза, че каубоят влиза в стаята. Той се прикри в сянката, но Хъни знаеше, че е там. Усещаше, че я наблюдава. Ръката на Адам се плъзна надолу по гърба ѝ и тя се вцепени. Не че не го бе правил и преди! Тогава му бе позволявала. Но сега, под неотклонния поглед на непознатия, интимното докосване на Адам я накара да се почувства неудобно. Тя се отдръпна и промълви:

— Наистина съм много уморена, Адам! Мислиш ли, че вече можем да тръгваме?

Адам се взря в лицето ѝ, като търсеше признаци на умора. Имаше ги в изобилие!

— Наистина имаш уморен вид! — съгласи се той. — Добре! Ще вземаш ли нещо от кухнята?

— Ще си прибера тортената чиния някой друг път!

Докато Адам я водеше към официалния вход, тя усещаше, че очите на странника я пронизват. Адам отвори вратата на ниската си спортна кола и Хъни се шмугна вътре. Скрита в тъмнината, тя се обърна и погледна назад към къщата, без никой да може да я види.

Когато съзря скитника, долепен до прозореца, по гърба ѝ полазиха тръпки.

Макар да знаеше, че е напълно невидима, тя сякаш усещаше как очите му я приковават към седалката. Бяха тъмни и излъчваха някакъв чувствен плам, който тя не можеше да определи. Адам отвори срещуположната врата, отблясъкът от притъмнялото небе припламна и Хъни рязко се обърна. Приглушената кънтри музика, която се разнесе от касетофона, бе чудесен повод за романтично настроение и, ако не бе срещата с каубоя, Хъни би оценила този жест на Адам. Но точно сега размекващите звуци я дразнеха, защото ѝ напомняха за предложението на Адам. Той очакваше решението ѝ тази вечер! Честно казано, беше го оставила да повярва, че отговорът ще бъде „Да“. Не се бяха любили — Хъни не бе готова за такава интимност с друг мъж. Но се целуваха и усещането бе много приятно.

— Хъни?

— Какво? — Гласът ѝ бе остър. Тя прочисти гърло и повтори: — Какво има?

— Сигурна ли си, че искаш да наемеш този скитник?

— Нямам голям избор! Натрупала се е толкова работа, която не е по силите ми!

— Можеш да се омъжиш за мен!

Мълчанието, последвало тези слова, бе само по себе си отговор. Хъни знаеше, че не трябва да му вдъхва надежди. Ето сега — трябваше да му каже направо, че не може да се омъжи за него, че не е честно да се венчае за човек, когото не обича! Но мисълта за странника с тъмните дебнещи очи я накара да държи езика си зад зъбите. Джес Уайтлоу я притегляше с някаква непонятна сила, прекалено могъща, за да бъде за нейно добро! Ако беше свободна, би могла да се изкуши да хлътне по него, а това би било катастрофално!

Но нима бе честно да държи Адам в неведение?

От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка. Като че ли тази вечер бе въздишала повече, отколкото през цялата последна година!

— Аз не мога...

— Не е необходимо да ми отговаряш сега! — прекъсна я забързано Адам. — Знам, че Кейл все още много ти липсва. Мога да почакам още! Сега, щом ще имаш помощник, ще се поразтовариш малко и ще можеш да помислиш на спокойствие!

Вече пристигаха пред двуетажната дървена къща на ранчото, построена от дядото на Кейл. Адам спря колата извън светлината, разпръсквана от лампата на верандата. Заобиколи и отвори вратата на Хъни, като ѝ помогна да слезе и я пое в прегръдките си.

Жестът му я завари напълно неподготвена. Но когато устните му затърсиха нейните, тя рязко изви глава и той я целуна по бузата.

Адам се взря в нея, като се опитваше да разчете изражението ѝ в мрака. Тази нощ нещо между тях се бе променило! През съзнанието му прелетя мисълта за странника, с когото я бе намерил на верандата у Мастърсънови, и усети как в стомаха му се свива твърда буца. Винаги бе предчувствал, че връзката му с Хъни е нетрайна. Но тайничко се надяваше, когато се оженят, тя да го заобича така, както той самият я обичаше. Не беше си и помислял, че ще се появи друг мъж.

Хъни остана извърната настрани още миг-два. Не, така не можеше да продължава! Държеше се като страхливка! Трябваше да погледне Адам в очите и да му обясни какво чувства!

— Адам, аз...

Нежните му пръсти притиснаха устните ѝ.

— Не казвай нищо! Само ме целуни за лека нощ и си тръгвам!

Хъни се взря в очите му и прочете такава нежност, че изпита болка. Защо не обичаше този мъж? Тя позволи на устните му да докоснат нейните. Изживяването бе не по-малко приятно от преди! Но когато Адам опита да задълбочи целувката, тя отстъпи назад.

— Хъни?

— Съжалявам, Адам! Денят беше изморителен.

Той изглеждаше объркан и дори малко засегнат. Но нали тя се опита на два пъти да отхвърли предложението му и той не ѝ позволи? Може би плахият ѝ отговор на неговата целувка му бе разкрил повече, отколкото неизречените думи! Той се усмихна и Хъни за малко не се разплака, трогната от стаената дълбоко в гласа му нежност и пропитите с тъга слова:

— Лека нощ, Хъни. Почини си добре! Ще ти се обадя другата седмица!

Щеше да удържи на обещанието си! Добрият стар Адам! Винаги готов да я подкрепи! Беше пълна глупачка да не сграбчи късмета си и веднага да се омъжи за лекаря!

Хъни изчака в сянката, докато колата потегли. Когато се обърна към къщата, видя, че пердето в дневната се спусна. Трябва да бе по-големият ѝ син — Джак. Пазеше я зорко като орле, но всъщност не бе попречил на ухажването на Адам. Тя отключи вратата, влезе и го повика:

— Хайде, слез, Джак! Знам, че си буден!

Дългунестият тринадесетгодишен тийнейджър заслиза бавно по стълбите, които току-що бе изкачил на бегом.

— Този път бяхте много кратки — измърмори Джак. — Отказа ли му?

— Все още не съм му дала отговор.

— Но ще му откажеш, нали?

В гласа на Джак се долавяше безпокойство. Не беше готов да допусне когото и да било в запазения само за него и Джонатан периметър, какво остава за заместник на баща си! Хъни не смееше да му разкрие истинските си чувства, преди да ги сподели с Адам, защото синът ѝ бе склонен да изтърси нещо в неподходящ момент. Затова само добави:

— Не съм решила още. — Тя обгърна с ръка раменете на сина си и осъзна, че е висок почти колкото нея. О, Кейл! Как ми се иска да видиш колко са пораснали синовете ти! — Хайде, ела! Да направим малко горещо какао!

— Предпочитам кафе — отвърна Джак.

Тя го погледна и повдигна вежди:

— Кафето ще ми попречи да заспя, а имам нужда от пълноценна почивка!

Джак я изгледа и заяви кисело:

— Училището свършва след три седмици, мамо! Не съм убеден, че мога да свърша нещо сериозно из ранчото дотогава!

— Изобщо не е необходимо! — успокои го тя. — Наех един мъж за помощник.

— Мислех, че не можем да си го позволим!

— Ще работи само за храна и подслон!

— Ооо! Как изглежда?

Хъни не бе готова с отговора на този въпрос. Не можеше да обясни на сина си как възприема онзи странник.

— Ще пристигне рано сутринта и ще можеш да му поставиш всички въпроси, които се сетиш!

От погледа на сина си Хъни заключи, че каубоят ще бъде въртян като печено на шиш. Усмихна се. Е, ще почака и ще види!

Ако хранеше някакви надежди относно Хъни, при това на нейна територия, Джес Уайтлоу щеше да се сблъска с голяма изненада. Нейният пораснал син бе по-добър пазач и от истинска испанска гувернантка!

ГЛАВА ВТОРА

Хъни се прозя и с удоволствие се протегна, като избута завивките и предложи затопленото си тяло на утринния хлад. Само миг по-късно се сгуши обратно под одеялото и го придърпа плътно над раменете си. Чувстваше се изморена, тъй като не бе спала добре. За пръв път обаче от година насам, не спомените за Кейл бяха нарушили нощния ѝ покой.

Странникът!

Хъни подскочи и седна в леглото. Та нали обеща да се появи рано-рано тази сутрин?! Тя хвърли поглед през дантелените завеси, спуснати върху прозорците на спалнята, и осъзна, че е по-късно, отколкото си мислеше. Синовете ѝ би трябвало да са станали вече и да се подготвят за училище! Тя отметна решително завивките и потръпна повторно от хладната целувка на въздуха върху разголената ѝ плът, избликнала изпод ефирната пижама. Грабна белия хавлиен халат на Кейл, нахлузи едни поизносени чехли и забърза надолу по стълбите.

Някъде по средата чу възбудения глас на Джонатан. На осем години все още звучеше леко пискливо. Юношеският отговор на Джак бе в доста по-ниска октава, въпреки че понякога, когато най-малко го очакваше, гласът му изневеряваше. Едва когато влезе в кухнята Хъни разбра, че не си говорят един на друг.

Каубоят седеше на кухненската маса, а пред него димеше чаша кафе. Хъни зяпна от изненада и инстинктивно се загърна по-плътно с халата.

— Ще налапате някоя муха, госпожо Фаръл — усмихна ѝ се широко мъжът. Тя затвори уста и зъбите ѝ изтракаха. — Добро утро! — Пръстите му докоснаха периферията на шапката.

— Добро ли е? — отвърна тя иронично.

Кожата му блестеше златиста под слънчевите лъчи. Очите му бяха обкръжени от фини бръчици, а около устните му се впиვაха дълбоки бразди, прикрити снощи от слабото осветление. Бе по-възрастен, отколкото ѝ се бе сторил — може би на около тридесет и

пет. Но тъмните му очи я пронизваха както преди. Погледът му направо я разпъваше на кръст. Почувства се гола.

Тя още по-свирепо притисна краищата на мъжкия халат, като добре осъзнаваше как е облечена, или по-скоро — как не е! Прокара пръсти през дългата си до раменете коса, разпиляна в непокорни естествени къдрици около лицето ѝ. Какво ли бе останало от спиралата ѝ за мигли? Обикновено висеше на топчета по върховете на клепачите или се размазваше под тях. Протегна ръка да изтрие очи, но се отказа и я мушна в джоба на халата. Нима имаше вина, че той я вижда като разплетена дамаджана?

Хъни не искаше да си признае, че раздразнението ѝ от изненадващото му присъствие в кухнята толкова рано сутринта всъщност се дължеше на нежеланието ѝ... да я види в този раздърпан вид.

— Какво правиш тук? — попита тя.

Той повдигна учудено вежда, като че ли отговорът бе очевиден. И беше прав.

— Аз го пуснах — каза Джак с блеснали бадемови очи. — Нали снощи ми каза, че помощникът ни пристига тази сутрин?! Мислех, че постъпвам добре!

Хъни пристъпи напред и потупа по-големия си син по рамото.

— Постъпил си чудесно! Малко съм изненадана от прекалено ранната поява на господин Уайтлоу!

— Каза, че можем да го наричаме Джес! — намеси се Джонатан. Хъни се сепна. Непознатият наистина се бе почувствал като у дома си! — Джес ми помогна да си приготвя сандвича! — размаха детето едно кафяво книжно пликче.

Лявата ѝ ръка, която бе в джоба, се сви в юмрук.

— Колко мило! — Тонът очевидно противоречеше на думите ѝ.

— Джес мисли, че съм достатъчно голям, за да си приготвям обяда сам! — продължи Джонатан с изпъчени от гордост гърди.

От известно време Хъни чувстваше, че Джонатан може да си прави сандвичите, но не променяше нищо в установения сутрешен ред, защото когато бе заета, болката от загубата на Кейл като че ли се притъпяваше. Намесата на каубоя я подразни, но не можеше да го покаже, без да засегне стремежа за самоизява на Джонатан.

— Джес язди бикове и състезателни коне — обади се Джак. — Работил е в ранчо в северозападен Тексас, което се нарича „Пътят на ястреба“. Ще ме научи на някои трикове с ласо! Никога не се е женил, но е имал много приятелки. О, да, завършил е и Техническият институт в Тексас със специалност „Животновъдство и управление на ферма“!

Хъни едва се удържа да не се разсмее, като гледаше опечаленото лице на Джес, докато Джак рецитираше цялата събрана информация. Явно добре го бяха изстискали! Джак продължи:

— Казах му колко ти е трудно да се справяш сама, откакто татко... От миналата година. Не че не се опитваш! — поправи се той, като забеляза ужасеното лице на майка си. — Но каквото и да правиш, мамо, работата е прекалено тежка за теб!

Хъни бе изумена от проникателността на сина си.

— Справях се чудесно! — възрази тя. Не искаше Джес Уайтлоу да мисли, че ѝ е толкова фатално необходим. В крайна сметка скитникът си е скитник — не можеше да остане тук за дълго. Вероятно много скоро щеше да ѝ се наложи да се оправя отново сама! Изпъна се като струна, вдигна брадичка и като погледна Джес Уайтлоу право в очите, заяви: — И предполагам, че ще продължа да го правя дълго след като заминеш нанякъде!

— Това не променя факта, че се нуждаете от мен сега, госпожо Фаръл! — отвърна странникът с онзи пресипнал, стържещ глас. — Докато съм тук, ще останете доволна от мен!

В тишината, която последва, всички, с изключение на по-малкото момче, почувстваха неудобство. Внезапно Джонатан ги спаси:

— Джес мисли, че вече мога да яздя истински кон, а не пони!

— Вярвам, че това е мнението на Джес — отвърна Хъни възможно най-спокойно. — Но аз съм ти майка и докато не реша, ще се задоволиш с това, което имаш! — Това бе стар спор и Хъни реши да му сложи край от самото начало.

— Ооо, мамо!

— Училищният автобус ще пристигне всеки момент! Време е да излезете на пътя, момчета! — подкани ги тя. После прегърна набързо Джонатан и силно го целуна. — Приятен ден, миличък!

Джак бе достатъчно голям, за да усети напрежението, което се зараждаше между майка му и непознатия. Присвитите му очи се отместиха от нея към Джес и обратно.

— Ъъ, май че трябва да остана тук днес. Да поразведа Джес!
Хъни събра сили и се усмихна успокоително.

— Ами, няма смисъл! Днес започвате преговора за годишните изпити. Не можеш да го пропуснеш! Двамата с Джес ще се справим чудесно, нали?

Тя се обърна към каубоя с умоляващ поглед. Той се изправи и прибра стола под масата.

— Много съм ти задължен за предложението — обърна се той към Джак. — Но майка ти е права, няма защо да се безпокоиш!

— Тогава ще изтичам да не изпусна автобуса! — Джак се поколеба още миг, преди да се втурне към вратата. Прииска й се да го гушне, но тринадесетгодишният юноша не позволяваше на майка си никакви глезотии.

След миг бяха сами. Джес отново я наблюдаваше и тялото й започна да откликва на одобрителните искрици в тъмните му очи. Тя пооправи халата и пристегна колана, благодарна на плътната дебела хавлия. Усети, че по бузите й разцъфват рози, и се обърна към печката да налее кафе.

Прекалено късно осъзна, че можеше да се извини и да отиде да се преоблече. Отстъплението й сега, преди да си изпие кафето, би означавало бягство от страх. Всъщност нямаше абсолютно никакво основание за притеснение! В противен случай Далас не би й препоръчал Джес Уайтлоу. Но въпреки тази очевидна логика безпокойството не я напускаше.

— Искаш ли още чаша кафе? — попита тя с кана в ръка.

— Моля ви, не се притеснявайте, госпожо Фаръл!

— Можеш да ме наричаш Хъни.

— Добре... Хъни.

Продраният му дрезгав глас бе причина името й да прозвучи много интимно, отвъд границата на приличието. Тя се вгледа в очите му, запленена за миг от струящата от тях топлина. Внезапно се отърси от унеса и повтори предложението си.

— Още кафе?

Той донесе чашата си и когато протегна ръка, Хъни осъзна поредната си тактическа грешка. Топлината на тялото му я облъхна като горещ вятър. Тя смутено му обърна гръб, под предлог, че ще напълни и своята чаша.

— Имаш чудесни момчета! — Джес придърпа един кухненски стол и го прекрачи, с лице към нея.

Тя предпочете да се облегне на шкафа, вместо да седне до него на масата.

— За в бъдеще ще ми бъде много приятно, ако не влизаш в кухнята преди мен — започна Хъни.

— Не бих го сторил, но Джак каза, че ме очакваш!

— Да... Всъщност не те очаквах толкова рано!

Очевиден факт. Разрошената от съня коса и сънливите ѝ очи го изкушаваха да я грабне и отнесе обратно в спалнята. Не беше сигурен какво точно бе облякла под мъжкия халат — ако изобщо имаше нещо! Но вероятно не бе много — ако съдеше по припрените движения, с които неспирно пристягаше колана и загръщаше реверите! Въображението му бавно я разсъблече. Гледката се оказа много приятна.

Случилото се със съпруга ѝ бе истинска трагедия! Доколкото разбра, Кейл Фаръл бе загинал като герой. Вероятно за една жена, останала сам-сама с две деца, това не бе от особено значение. Е, сега поне той мислеше да я отмени в тежката работа. Не че щеше да остане завинаги, всъщност — дори не за дълго. Но докато бъде тук, възнамеряваше да стори всичко, което е по силите му, за да облекчи живота ѝ.

Джес разбираше, че за Хъни би било по-лесно, ако не знаеше, че му харесва. Но не бе свикнал да крие чувствата си към жените. Ако уважаваше една жена, не можеше да не бъде искрен с нея — това бе част от възпитанието му. И съвсем откровено възнамеряваше да изразява възхищението си към Хъни Фаръл.

Харесваше му как се бе наежила снощи, без изобщо да се уплаши от него. Харесваше му как отстоява позициите си и се стреми да го разгадае. Той потръпна като си я представи с друг мъж — особено с онзи тип Филипс. Джес не бе сигурен за дълбочината на връзката им, но усещаше, че Хъни не го обича. В противен случай не би реагирала така бурно на неговото докосване.

Във всеки случай интересът на този мъж към Хъни не би могъл да му попречи да я ухажва. Което нямаше да бъде лесно — като се вземе предвид мнението ѝ за скитащите пастири по принцип, и за него

— един полукоманч — в частност. Когато проговори, погледът му святкаше предизвикателно:

— Каква работа мислиш да ми възложиш днес?

Хъни се бе вторачила в ръката му, която бавно галеше облегалката на дървения стол. И четирите му пръста бяха прорязани от дълбок белег. Тъкмо се чудеше как ли го е получил, когато юмрукът му внезапно сграбчи дървото.

— Съжалявам, какво каза?

— Попитах те каква ми е работата за днес.

— Има няколко животни за ваксиниране, а и покривът на обора се нуждае от поправка. Долу към реката оградата е паднала и няколко добичета от моето стадо са преминали в съседната ферма за дълговлакнести кози. Трябва да ги върна обратно. Също и...

— Е, за начало не е зле! — прекъсна я Джес. Стана и остави чашата на масата. — Докато се облечеш, ще започна с покрива. После можем да ваксинираме заедно. Какво ще кажеш?

Хъни отвори уста да възрази, че не бива да командва, но в миг осъзна, че само се заяжда.

— Добре, ще дойда в обора, като се облека — съгласи се тя. Изчака го да тръгне, но той стоеше срещу нея, без да откъсва очи. — Какво има? Забравих ли нещо? — не се сдържа тя.

— Не, само се любувах на гледката — усмихна ѝ се той лъчезарно и се отправи към вратата.

Хъни изтича по стълбите, без да отдели дори миг за размисъл върху комплимента. Вероятно Джес не прекарваше много време в компанията на почтени жени! Май не схващаше, че не трябва да изтърсва така всичко, което му мине през ума! А нима тя трябваше да изпада във възторг от това, че каубоят я харесва?

Спиралата ѝ за мигли се беше изтрила, вместо да се размаже — направо чудесно! Изми се бавно и старателно и си сложи нов, предпазващ от слънцето грим. Беше ѝ станало навик и нямаше нищо общо с присъствието на мъж наоколо. Облече си с рекордна бързина тесни джинси, карирана шотландска риза, чорапи и ботуши.

Въпреки това, когато доближи до обора, Джес бе на покрива с чук в ръка. Беше си съблякъл ризата и тя не можеше да укроти погледа си, който се плъзна по стройното му тяло. Раменете му бяха широки и яки. Тъмните върхове на гърдите му ярко контрастираха с цвета на

кожата, която ѝ се стори топла и гладка. Над плоския му корем едва доловимо се очертаваха контурите на ребрата. Ръцете му, лъснали от ситни капчици пот, представляваха гроздове от могъщи мускули. Пред Хъни стоеше мъж, който изглежда бе приключил с отредената му от Бога порция тежка физическа работа. Кое то още повече засили недоумението ѝ защо продължава да се скита из фермите.

Мина ѝ през ума, че странникът бе решил да започне с най-опасната задача. Балансираше на стръмния покрив без никакво спасително въже, като планинска коза. Как можеше да бъде толкова идиотски небрежен към грозящата го опасност? Тя се заизкачва по стълбата, подпряна до стената на обора и го чу да подвиква:

— Няма нужда да идваш тук!

Хъни погледна нагоре и видя главата му, издадена над ръба на покрива.

— Внимавай! Ще паднеш!

— Няма такава вероятност! — усмихна ѝ се той. — Израснал съм по високи места.

— Предполагам, че ти се е паднал втория етаж от детското креватче в спалня под покрива! — предположи тя грубовато.

— Е, може да се каже, че съм се катерил доста като дете, но нека спрем дотук! — Джес си представи стръмните стени на пролома, който бе изследвал, докато растеше в семейното ранчо в северозападен Тексас и се усмихна. — Знаеш ли, открих мястото, което трябва да се позакърпи. Взех дъските с мен, но нямаше и помен от пирони!

— Аз ги бях преместила. Сега ще ги донеса. — Хъни слезе от стълбата и влезе в обора. Мина покрай яслата на Генерал и нежно го потупа по челото. Двамата с Кейл го отгледаха от самото му раждане и той би я последвал навсякъде, дори и без железния пръстен, стегнал ноздрите му. — Здравсти, приятел! Само да взема тези пирони и ще те пусна малко навън!

Въздухът в обора бе наситен с мирис на сено, кожа и тор. Вместо да си запуши носа, Хъни пое дълбоко дъх. Ни най-малко не се гнусеше от миризмата на ферма... или на яко работещ мъж. Това ѝ напомни за каубоя върху покрива на обора.

Хъни не искаше да се увлича по Джес Уайтлоу, но чарът му бе неоспорим. Дали се дължеше на закачливата му усмивка, или на слънчевата паяжина от ситни бръчици, обградили очите му, когато се

смееше? Или на възторжения блясък, пламтящ в зениците му, когато я гледаше?

— Ей, къде са тези пирони?

— Идвам! — подскочи стреснато Хъни. Сграбчи кутията и изтича навън. Джес бе на ръба на покрива. Наведе се да поеме пироните, които тя му подаде, покачена на стълбата.

Когато отново се изправи, по гърдите му се стече тънка струйка пот. Хъни я проследи, докато потъна в малката падина на пъпа му и отново избликна, за да се скрие окончателно под копчето на джинсите му. Невъзможно ѝ бе да не забележи как меката им материя обгръща символа на неговата мъжественост. След миг тя осъзна, че Джес изобщо не бе помръднал. А след още един — че е напълно запознат с посоката на погледа ѝ. Утробата ѝ се присви от желание, почувства слабост в коленете. Пръстите ѝ се вкопчиха в стълбата, за да не загуби равновесие. Беше зашеметена от откритието си, че копнее да се протегне и да го докосне. И ето че замръзна на място, неспособна да направи каквото и да било движение.

— Хъни?

Продраният му глас я накара да вдигне очи. Клепачите му бяха притворени, тъмните очи — неразгадаеми. Не можеше да прочете мислите му. Челюстта му бе стегната конвулсивно. А също и тялото. Хъни се боеше да погледне отново надолу, боеше се от това, което щеше да открие.

Усети как гърдите ѝ набъбнаха, а в слабините ѝ нахлу опустошителна гореща вълна. Устните ѝ се разтвориха, за да пропуснат накъсания ѝ дъх. Тя познаваше тези предвестници. И отчаяно се опита да потисне избликващите като вулкан емоции.

— Хъни? — повтори той дрезгаво.

Джес не бе помръднал, но тялото му се бе изпънало като струна! Ноздрите му леко потрепваха. Слепоочието му диво пулсираше. Какво искаше от нея този мъж? Какво очакваше? Беше само един непознат. Скитник. Влюбен в риска.

Не, тя нямаше да затъне в някаква афера с него! Не и по този начин. Или по който и да било друг! Никога, никога!

— Не!

Тя се устреми надолу по стълбата, като за малко не се срути на земята. Стори ѝ се, че разкъсва някакви невидими вериги.

— Хъни! — извика той след нея. — Почакай!

Не ѝ бе минало през ум, че Джес може да слезе от покрива толкова бързо, но във всички случаи нямаше намерение да го чака. Отправи се към къщата тичешком. Беше ужасена — не от непознатия, а от собствените си чувства! Само ако я докоснеше...

Хъни бе пъргава, но Джес бе още по-бърз. Хвана я точно на прага на стълбите и я последва на сенчестата веранда. Когато я сграбчи за ръката, за да я спре, ускорението запокити тялото ѝ назад и тя се озова в прегръдките му. Той я притисна силно, за да предпази и двамата от падане.

Хъни бе готова да протестира, само че не можеше да си поеме дъх. Погледна нагоре и веднага осъзна грешката си, зашеметена от потъмнелите му от желание очи. В следващия миг устните му се впиха в нейните. Пръстите му се вплетоха в къдриците на тила ѝ, като придържаха главата ѝ, за да не може да избегне целувката.

Де да можеше да каже, че се съпротивляваше! Нищо подобно! Защото от мига, в който устните му покориха нейните, тя усети, че е загубена! В началото целувката му бе грубовата, искаща, но ставаше все по-нежна, докато Хъни неусетно се разтапяше в ръцете му. Езикът му напираше срещу несигурната преграда на устните ѝ, търсейки пролука. Имаше вкус на кафе и още нещо — неповторимо мъжествено. Целувката му я наелектризира и разпали страстта ѝ.

Едва когато усети как сама се притиска към Джес, тя осъзна, че краката му са стегнати в обръч около тялото ѝ. Усети нарастващата му възбуда. Дочу дълбок, гърлен звук и се досети, че бе нейният глас.

Устните на Джес имитираха танца на телата им. Хъни преливаше от жизненост — никога не се бе чувствала така! Пулсът ѝ отчетливо биеше, тялото ѝ заигра в лудешки ритъм. От възбуда. От трепетно нетърпение! О, толкова дълго бе чакала! Искаше, копнееше за още! Нима бе възможно този странник, този скитник да я накара да изпита всичко това? Да желае толкова много?

В началото Хъни не успя да определи пронизителния звук, разсякъл хипнотизираното ѝ съзнание.

Удоволствие. Страст. Възбуда.

Звукът не преставаше, разсейваше я! Най-после осъзна, че бе телефонът.

Хъни не се бе замислила за ръцете си и изведнъж забеляза, че са вкопчени в черната коса на Джес. Шапката му се търкаляше на верандата зад него. Тялото ѝ застина. Ръцете ѝ бавно се отдръпнаха.

— Телефонът! — изхриптя Хъни, а дланите ѝ се опитаха да го избутат назад. Но той не желаше да я пусне! Най-после, дали прочел паниката в очите ѝ, или усетил какво върши, той я освободи. Но не отстъпи. Остави на Хъни да го стори. — Телефонът! — повтори тя.

— Тогава иди го вдигни! — Бе повече от ясно, че предпочита тъкмо обратното! Тялото му излъчваше невероятно напрежение.

Зашеметена, тя още миг се задържа там, а тялото ѝ потръпваше от незадоволено желание. После се обърна и изтича в стаята. За миг се подвоуми дали Джес няма да я последва, но с крайчеца на окото си забеляза, че се обръща рязко и поема към обора. Когато грабна слушалката, все още бе задъхана.

— А-ало?

— Хъни, ти ли си? Защо не се обаждаш? Всичко наред ли е?

Боже мили! Беше Адам! Хъни закри микрофона с ръка и пое дълбоко въздух, като се опитваше да запази самообладание. Не можеше обаче да се отърве от розовите петна по бузите си и слава Богу, че Адам не бе тук, за да ги види! Целувката на странника бе свършила поне едно добро дело — сега, без никакво колебание, Хъни знаеше, че не може да се омъжи за Адам Филипс. И колкото по-рано му го кажеше, толкова по-добре! Но не по телефона! Елементарната човешка етика изискваше да му го съобщи лично!

— Хъни, отговори ми! Какво става? — не спираше Адам.

— Всичко е наред, Адам! Бях навън, когато чух телефона и малко се затичах — обясни тя.

— О, така ли! Обадох се да видя, дали помощникът ти се е появил.

— Тук е.

Последва дълга пауза. Хъни нямаше намерение да предоставя никаква информация. Ако Адам иска, нека попита!

— Ооо! — повтори Адам. Изглежда, за нейно огромно облекчение, нямаше намерение да се задълбочава по темата. — Казах ти, че ще се обадя другата седмица — продължи той, — но един стар приятел от Амарило ме покани на гости. Разводът му е приключил и

има нужда от морална подкрепа. Тръгвам днес и не зная кога ще се върна. Исках да ти съобщя.

Добрият, стар Адам! Хъни потърка чело.

— Адам, ще можеш ли да се отбиеш за малко на път за града? Трябва да поговорим!

— Много бих искал, но ще се опитам да хвана самолета от Сан Антонио. Едва ще успея! Можеш ли да ми кажеш по телефона?

— Адам, аз... — Усети познатите тръпки. Обърна се и видя, че Джес бе пристъпил кухненския праг. Вгледа се в него безпомощно и преглътна.

— Хъни, чуваш ли ме? — разнесе се гласът на Адам.

— Ще се видим, като се върнеш, Адам. Приятно пътуване!

Тя затвори телефона, без да изчака отговора. Гледаше Джес и не можеше да помръдне. Беше си облякъл ризата, но не я бе закопчал и отпред проблясваше ивица загоряла кожа. Шапката му бе леко килната назад. Палците му се губеха под колана на джинсите. Беше се подпрял на един крак, но не създаваше впечатление, че се е отпуснал.

— Покривът е поправен! — съобщи той. — Исках да те попитам ще имаш ли нещо против, ако оседлая онзи черен жребец и подбера животните, които трябва да се ваксинират?

— Нощен вятър бе конят на Кейл — отвърна тихо Хъни. — Почти не е язден откак... — Естествено, че Джес би желал да яхне най-дивия и необуздан кон. И защо не? Двамата с жребеца ужасно биха си подходжали! Продължи на глас: — Разбира се, че можеш да го вземеш! Почакай, ще дойда с теб!

— Не съм убеден, че идеята ти е добра!

Тя не го попита защо мисли така. Той умееше да използва създаденото разстояние, а и тя — също!

— Добре — отвърна кратко Хъни. — Животните са на западното пасище. Когато ги доведеш и вкараш в кошарата, извикай ме!

Той килна шапка, присви устни в закачлива усмивка и тръгна.

Хъни се втренчи в мястото, където бе стоял само допреди миг. Затвори очи, за да заличи образа на Джес Уайтлоу, изправен в кухнята ѝ. Беше ясно като бял ден, че в скоро време не би могла да го забрави!

Е, поне щеше да си отдъхне няколко часа! Изведнъж ѝ просветна, че нахлуването на Джес ѝ попречи да съобщи отказа си на Адам.

Ами, глупости!

Не, не трябваше да целува този непознат! Не бе честно спрямо Адам! Не че се бе обвързала с него, но трябваше да му откаже, преди да я залови в някоя компрометираща ситуация с друг мъж! Всъщност, тя не възнамеряваше да се увлича по Джес Уайтлоу, но от събитията досега съдеше, че някои неща бяха извън нейния контрол. Най-умно би било да се държи на разстояние!

Е, това поне нямаше да е трудно! Беше напълно сигурна!

ГЛАВА ТРЕТА

Черният жребец бе доста буен, което много допадна на Джес. Самият той бе настроен за борба и расовият кон му даде пълна възможност да опита силите си. Докато успее да го успокои, изминаха по-голямата част от ширналата се хълмиста прерия до пасището. Прекарването на животните до кошарата нямаше да му отнеме много време. Но преди това трябваше да свърши нещо друго.

Джес огледа внимателно хоризонта и откри това, което търсеше. Малка горичка орехови дървета опасваше западната граница на „Диамантът“. Отпрати се натам с надеждата, че човекът, с когото имаше среща, вече е пристигнал. Между дърветата проблесна отражението на стоманен предмет.

— Не е ли малко рисковано да носиш пушка по тия места, където всеки дебне за разбойници, а? — каза Джес и бутна шапка назад, като се стараеше ръцете му да бъдат непрестанно на показ.

— В наше време не си сигурен на кого можеш да се довериш — отвърна другият каубой. — Уайтлоу ли се казваш?

Джес кимна и продължи:

— Според описанието ти трябва да си Морт Барне!

Бе почти невъзможно да сбърка, защото дясната вежда на каубоя се разсичаше от дълбок белег, който подсказваше, че за малко не си бе загубил окото. Всъщност то бе ужасно замъглено и Джес се съмняваше, че мъжът изобщо вижда с него. Другото му око бе жълтеникаво на цвят, обточено по края с черна ивичка. То бе вторачено така напрегнато, че напълно компенсираше липсата на своя събрат. Изпод смачканата сламена шапка стърчаха кичури черна коса. По бузите му пълзеше гъста тъмна брада.

Джес се опита да прецени физическата му сила. Ясно бе, че ако се стигнеше до разправия, борбата щеше да бъде на живот и смърт. От непрестанното яздене фигурата на каубоя се бе източила слабовата и дългнеста, но жилава като камшик.

— Предай на шефа си, че получих работата — каза Джес.

— Ааа, много гот! — усмихна се широко Морт, като разкри два реда изпочупени зъби. Несъмнено се биеше доста. — Кога най-рано ще можеш да спипаш онзи състезателен бик?

— Зависи! Държат го затворен в обора. Той е домашен любимец. Никак няма да е лесно да се открадне!

— Шефът иска...

— Хич не ми пука какво иска шефът ти! Или ще действам както си знам, или да се оправя сам!

— Хм! — намръщи се Морт. — Щом работиш за шефа, ще му се подчиняваш!

— Не се подчинявам никому! Обещах да му открадна бика и ще го сторя! Но както аз си знам, разбра ли? — Той впи поглед в Морт, докато жълтеникавото око не се отклони встрани.

— Ще му предам думите ти. Но не ми се вярва да ги хареса — изломоти каубоят.

— Е, нека ми го каже лично! А през това време не искам да се краде никакъв добитък от „Диамантът“!

— Шефът не обича да го командват! — блесна злобно жълтеникавото око.

— Ако наистина иска този бик, нека стои по-далеч оттук! И му кажи, че ако някой от копоите му отново се появи наоколо, по-добре да не носи пушка!

— Нямам намерение да се мотая тук беззащитен! — размаха предпазливо пушката Морт.

Джес едва сдържа усмивката си. Нима не беше комично разбойникът да носи оръжие, за да се пази от добрите хора?

— Не идвай повече въоръжен в „Диамантът“! — процеди през зъби Джес. — Да ти повтарям ли още?

Морт очевидно не обичаше заплахите, но освен да застреля Джес, не можеше да измисли нищо друго. През цялото време разбойникът не бе престанал да бъде нащрек. Затова пръв забеляза дребната точица, която се приближаваше откъм ранчото.

— Компания ли очакваш? — попита Морт, посочвайки с пушката към бързо нарастващия в далечината ездач.

Джес погледна през рамо и веднага разпозна фигурата.

— По дяволите! Казах й, че ще я извикам! — изруга той тихо. — Прилича на госпожа Фаръл! Изчезвай оттук, и то мигновено!

— А, значи си имаш твоички планове за госпожата? — ухили се Морт. — Е, не мога да те обвиня! Страхотно готино парче!

Джес сграбчи Морт за яката на ризата и за малко не го смъкна от седлото. Изражението му накара разбойника да потръпне, въпреки че бе въоръжен.

— Не се говори така за дама, Морт! — изсъска Джес.

— Аз... нямах нищо предвид — едва преглътна бандитът.

Джес охлаби пръсти и бавно заоправя измачканата риза, като опитваше да се овладее.

— Изтегли се бавно, без да събуждаш подозрения и внимавай пушката да не бляска на слънцето! Не е необходимо да обяснявам на госпожа Фаръл какво правиш тук.

Морт не бе глупав. Той осъзна, че Джес има право. А и шефът щеше да го одере жив, ако се оставеше да го заловят до ранчото на госпожа Фаръл.

— Изпарявам се!

Без повече обяснения Морт побутна коня и потъна заднешком в ореховата горичка. Джес обърна жребеца и запрепуска в галоп към Хъни, за да я спре и даде възможност на Морт да се изтегли.

Защо не го бе изчакала в къщата, както я помоли? Проклетата жена щеше да му създаде повече неприятности, отколкото предполагаше! Не можеше обаче да ѝ се отрече, че бе прекрасна гледка за зажаднели очи!

Тя пришпорваше червеникавокафявата кобила, косата ѝ се развяваше на пухкави златни къдрици около лицето и раменете. Би трябвало да носи шапка, помисли си той. Млечнобялата ѝ кожа щеше да изгори на слънцето. Спомни си как прозрачната ѝ ръка проблясваше между загорелите му груби пръсти, колко мека и нежна бе тя. Никога преди не бе усещал така отчетливо истинското си „аз“.

Отначало Джес не знаеше какво означава да си полуиндианец. Но постепенно научи. „Пасмина! Мръсни копелета! Получовеци!“ Опита от всичко. А най-голямата ирония на съдбата бе, че нито един от двамата му по-големи братя — Гард и Фарън, както и по-малката му сестра — Тейт, нямаха индиански черти. Той единствен издаваше прадедите им — команчите.

Братята му никога не разбраха колко е тежко да бъдеш различен, нито пък се замислиха за разкъравените му юмруци и мрачните очи.

Учудващо бе, но тъкмо баща му — полуангличанин, полуирландец — го възпита да се гордее, че е потомък на смел народ — дивите команчи.

Това верую бе оформило руслото на живота му.

Понякога Джес си мислеше какво ли би се случило, ако се бе родил сто години по-рано. Нерядко варварското у него избликуваше като у истински команч. Скитничеството го зовеше не по-малко от предците му и той не успя да се спре и пусне корени. Заобикалящият го свят бе безмилостен, но обществените условности забулваха грозотата и тя не биеше на очи. Само дето животът, който си бе избрал, го сблъскваше всекидневно с най-голямата жестокост и мръсотия. И непрестанно поставяше на изпитание буйната му дива природа.

Джес вече не се извиняваше за това кой е и какъв е. Не беше свързан нито с парче земя, нито с хора. Самотата никога не го бе притеснявала, дори не се бе замислял за уединението, наложено му от този начин на живот. Докато не срещна жената, която сега приближаваше.

Очите му се присвиха, докато я гледаше. Прииска му се да ѝ разкаже за себе си. Испита желание да ѝ довери чувствата, които събуждаше у него, но всъщност дори не можеше да ѝ открие истинската си самоличност. Въпреки всичко не възнамеряваше да позволи на обстоятелствата да издигнат стена между тях. Не беше честно да крие истината, но мисълта, че когато всичко свърши, ще направи невъзможното, за да спечели доверието ѝ, го успокояваше.

Беше лош късмет, че тя не знаеше — а и не би могла да знае — истината за него. Опита да си внуши, че не би ѝ обърнала внимание. Той щеше да я накара да разбере, че си принадлежат. А кой бе всъщност — беше без значение!

— Хей, здрасти! — извика Хъни, като спря до него. — Малко след като тръгна, те търсиха по телефона.

Джес свали шапка и прокара пръсти през дългата си коса.

— Нямам представа кой е! — отвърна той. Семейството му изобщо не знаеше къде се намира, при това от години.

— Беше Далас.

— Имаше ли нещо специално предвид? — смръщи се той леко.

— Покани те на вечеря. — Хъни не спомена, че поканата бе отправена и към нея. Опита се да откаже, но Далас предаде слушалката

на Ейнджъл и Хъни не можа да устои на горещата молба да ѝ прави компания.

Хъни усети необяснимото напрежение, което винаги я изнервяше, когато бе около Джес. Кобилата ѝ отстъпи и колената им се докоснаха. От този най-обикновен допир ръката ѝ настръхна. Слава Богу, че дългите ръкави на джинсовата риза я предпазиха от разкритие! Погледът ѝ се зарея към малката орехова горичка в далечината и изпусна стреснатия, напрегнат взор на Джес.

В миг ѝ се стори, че между дърветата заискри блясък на метал.

— Зад теб, в горичката има някой! — прошепна тя. — Мисля, че носи пушка!

През съзнанието му се стрелнаха няколко нецензурни думи.

— Не му давай да разбере, че си го забелязала! Помогни ми да подкараме този добитък към кошарата!

— Мислиш ли, че може да е някой от крадците? — продължи тя, като отвързваше въжето от седлото.

— Не знам и не ме интересува! — сопна се Джес. — Това е работа на полицията. Най-умното нещо, което можем да направим, е да подберем животните и да изчезваме оттук!

Подгониха стадото с подсвирквания и плясъци на ласо и това сложи край на разговора. Когато се отдалечиха на безопасно разстояние, Хъни смушка кобилата си да забави ход и се доближи до Джес.

— След смъртта на Кейл бандитите ми откраднаха доста добитък — каза тя. — Зная, че изобщо не ме възприемат като реална заплаха. Но все пак не предполагах, че ще се осмелят да се покажат посред бял ден! Ще се обадя на полицията веднага щом...

— Няма нужда! — прекъсна я Джес. — Ще съобщя на Далас, когато му благодаря за поканата.

— Хм — намръщи се леко Хъни. — Може би си прав! Ами... май пропуснах да ти спомена, че и аз съм сред поканените. Имаш ли нещо против да отидем заедно?

Джес замръзна втрещен, но успя да се овладее и не се издаде. Имаше лични планове за времето си извън ранчото, при това без Хъни да му се мотае из краката! А така всичко се проваляше! Не можеше обаче да измисли никакъв обоснован отказ, който да не събуди подозренията ѝ.

— Не, разбира се! — отвърна той след кратка пауза. — Кога искаш да тръгнем?

— Предполагам, около шест. Мисля, че ще успея да се изкъпя след ваксинирането и да направя вечеря за Джак и Джонатан.

— Идеално. Между другото, докато заловят крадците, е по-добре да не се отдалечаваш много от къщата.

Хъни се взря в лицето му, за да провери дали мъжът говори сериозно. Не се шегуваше.

— Длъжна съм да се грижа за това ранчо! — отвърна тя твърдо.

— Нали и аз съм тук сега? Ако възникне някоя работа далеч от къщата, ще я поемам аз!

— Не ставай смешен! Не мисля, че...

— Естествено, че не мислиш! — прекъсна я Джес рязко. — Какво ще стане, ако се натъкнеш на бандата в неподходящ момент? Убивали са неведнъж и...

— Убивали? Кого? Кога?

Джес отново изруга наум. Не бе искал да я плаши, а само да разбуди предпазливостта ѝ.

— Един фермер близо до Ларедо е бил намерен застрелян миналия месец.

— Боже мой! — прошепна Хъни потресена. — Не е казано, че става въпрос за същата банда, нали?

— Ами ако е същата? Покрий млякото да не го лочи котката! Няма да се отделяш от къщата! — Беше заповед, която не търпи противоречие.

Хъни настръхна.

— Аз съм шефът тук! Ще постъпвам както намеря за добре!

— Само опитай да се отдалечиш! — закани се той. — И ще видим!

— О, небеса, измежду всички грубиянски, надути, самодоволни каубойски разговори, които изобщо някога съм чувала...

Джес сграбчи поводите на кобилата и ядосано ги дръпна.

— Тези момчета не се шегуват, Хъни! Убили са веднъж, няма да се поколебят да го сторят и втори път! Не искам да ти се случи нищо лошо! — Опакото на скритата му в ръкавица ръка погали бузата ѝ. — Нямам намерение да те загубя!

Сърцето ѝ подскочи като младо жребче. Вярно, че Джес бе много своеволен, но когато ѝ говореше с този нисък продран глас и я пронизваше с тъмния си загадъчен поглед, тя като че ли бе склонна да го слуша. Факт, лишен от всякаква логика!

— Как е възможно скитник като теб да е толкова добре осведомен? — попита заинтригувана тя.

— Далас ме осветли — отвърна той. И тъй като тя не преставаше да го гледа недоверчиво, добави: — Попитай го сама тази вечер!

— Може и да го сторя!

През цялото време, докато ваксинираха вресящите животни, Хъни не отвори повече дума за вечерята у Далас Мастърсън. Но не преставаше да мисли за нея, защото ѝ бе ясно, че Джес ще трябва да използва банята на втория етаж, за да се изкъпе. Освен това ѝ предстоеше да му обясни, че ще спи в стая до обора, използвана и преди от помощниците във фермата.

Реши да изясни тези проблеми преди завръщането на децата от училище, за да им спести разправията, ако Джес започне да спори. И двамата бяха изпотени и уморени от работата, затова думите ѝ прозвучаха съвсем непринудено:

— Ще пийна малко чай с лед. Искаш ли?

— Звучи чудесно! — отвърна той с готовност. — Идвам след минутка! Само да прибера малко.

Хъни бе благодарна за няколкото мига отсрочка, тъй като искаше още веднъж да обмисли думите си. Засуети се из кухнята и напълни две чаши с лед и билков чай. Но когато Джес се изправи на вратата с шапка в ръка, я завари съвсем неподготвена.

— Може ли да вляза?

Молбата му я подсети, че бе срещнала Джес Уайтлоу преди по-малко от двадесет и четири часа. Струваше ѝ се, че бе доста по-отдавна. Като че ли го бе познавала през целия си живот! Това усещане я караше да бъде нащрек. Тя избегна погледа му и каза:

— Разбира се! Направих чай за двама.

Той влезе, грабна нетърпеливо чашата от масата и я повдигна до устните си. Погледът ѝ не се откъсваше от гърлото му, което ритмично отмерваше глътките. По слепоочията му се стичаха струйки пот, а косата му бе залепнала за челото там, където шапката я бе притискала.

Излъчваше мирис на усилено работил мъж и Хъни не можеше да не усети как присъствието му изпълва кухнята.

Джес въздъхна доволно и остави празната чаша на масата. Нестопените ледчета изтракаха отчетливо в тишината, която се възцари, когато очите му потънаха в нейните.

— Мисля, че имам още малко време да погледна онази паднала ограда — предложи той. — Само ми покажи в каква посока е.

— Разбира се! Но преди това трябва да обсъдим нещо! — Хъни присви пръсти, за да не потрепват от притеснение. — Когато ти предложих храна и подслон, не се замислих къде точно ще те настаня. Зад обора има една стая, която мога да приготвя, но ще трябва да използваш банята в къщата.

Той с мъка сдържа недоволната си гримаса. Как щеше да ѝ обясни изчезването на бика рекордър, ако ги отделяше само една стена?

— Сигурна ли си, че не можеш да ми предложиш нещо в къщата? Нямам никакви претенции!

Хъни прехапа устни.

— Има една миниатюрна стаичка до кухнята — посочи му тя затворената врата. — Ужасно е тясна. Започнах да я използвам като килер. Не мисля, че...

Джес отвори вратата и влезе. Стаята бе дълга и тясна. Дървените рафтове на едната стена бяха пълни със стъклени буркани зимнина — най-вероятно от малката градинка зад къщата. На другата стена — точно под прозореца, скрит зад карирано памучно перде имаше желязно легло с гол дюшек. Върху непретенциозен дървен скрин стоеше пиринчена лампа, старомодна глинена кана и леген за вода.

— Това ме устройва идеално.

— Но... — Той се обърна и Хъни като че ли възприе осезателно колко тясна е стаята или по-точно как всеобхватно я изпълва тялото му. Направи крачка назад — по-далече от фаталното притегателно въздействие, което упражняваше този мъж.

— Стаята до обора е по-голяма. Ще се чувстваш по-самостоятелен! — опита се да го убеди тя.

— Да, предполагам, ако не бройш добитъка! — усмихна се той.

— Понякога ще трябва да влизам, за да вземам буркани от рафтовете! — продължи тя.

— Можеш да чукаш!

— Ами да, предполагам — смотолеви тя.

Трудно се спореше с неоспоримата логика! Но Хъни все още не искаше да се признае за победена. Иначе този непознат щеше непрестанно да ѝ се пречка пред очите! Направи последен опит да го убеди, че оборът е по-добрият вариант:

— Понякога момчетата вдигат ужасен шум. Сутрин и вечер. Ако останеш тук, няма да имаш капчица спокойствие!

— Предполагам, че ще си лягам по-късно и ще ставам по-рано от тях!

Хъни въздъхна. Планът ѝ бе напълно провален! Необяснимо как, но в крайна сметка се озова с този полудивак, с този скитник под един покрив! Не бе изплашена, по-скоро се чувстваше неловко. В края на краищата — нима знаеше нещо за него? Джес като че ли разбра причините за колебанието ѝ и каза:

— Ако не ти е удобно да спя в къщата, разбира се, че ще отида в стаята до обора!

Ето, това бе шансът ѝ да избегне непрестанното му присъствие в дома си! Отвори уста, за да каже: „Да, моля те!“, но вместо това се чу да произнася:

— Не, няма нищо такова! Мисля, че ще съжителстваме чудесно!

В този миг летящата врата се отвори с трясък и Джонатан нахлу в кухнята.

— Здравсти, мамо! Здравсти, Джес! Изпускам анимационните! — И изчезна от кухнята, преди Хъни да успее да си отвори устата.

След няколко минути на вратата се появи и Джак. Влезе, без изобщо да поздрави, тръшна учебниците, седна на кухненската маса и моментално се насочи към кутията за сладки на шкафа. Бръкна и установи, че е празна.

— Иих! Очаквах, че днес ще изпечеш сладки!

— Нямах никакво време! — оправда се Хъни.

Джак отвори един шкаф, като трескаво търсеше нещо за ядене.

Хъни забеляза как челюстта на Джес се стяга, като че ли искаше да каже нещо, но с усилие се сдържаше. Е, вярно, че Джак не бе особено любезен, но от разговорите си с майките на приятелите му тя бе стигнала до извода, че това е типично поведение по време на пубертета. Беше свикнала. За разлика от Джес!

Джак като че ли изобщо не ги забелязваше, погълнат от претворяването на хляба, маслото и мармалада в сандвич. Лицето на Джес бе като изсечено в гранит. Хъни не можеше да определи кое от двете — поведението на Джак или реакцията на Джес — я ядосват и наскърбяват повече.

Джак повдигна сандвича, отхапа почти половината наведнъж и се отправи към собствената си бърлога и телевизора.

— Имаш ли домашно? — попита Хъни.

— Малко зубрене за тестове — изломоти Джак с пълна уста. — Ще почета по-късно!

Хъни не бе и подозирала, че Джес може да се движи така бързо. Преди синът ѝ да достигне кухненската врата, той вече бе препречил пътя му.

— Почакай минутка, синко!

— Пречиш ми да мина! — наежи се Джак.

— Точно това е основната ми цел!

Джак се обърна към майка си, напълно уверен, че тя ще разреши проблема. Хъни изобщо не бе наясно с намеренията на Джес, а още по-малко дали би могла да им повлияе. Но трябваше да опита заради сина си.

— Джес...

— Остави, разговорът е само между мен и Джак! — отвърна той твърдо.

— Аз нямам какво да ти кажа! — опъна се Джак.

— Може и да нямаш, но аз имам.

Джак стисна юмрук и сандвичът се превърна в безформена каша.

— Нямаш право да...

— Първо, кавалерът поздравява дамата, когато влиза в стаята. Второ, не хленчи заради манджата. Трето, пита дали може да вземе нещо от кухнята на дамата, а не се самообслужва директно. Четвърто, осведомява се дали има някоя работа за вършене, преди да се тръшне на леглото. И най-накрая, не говори с пълна уста.

Джак преглътна. Мекият хляб премина като бодлив кактус през свитото му на топка гърло. Така би могъл да говори само баща му. Не бе чувал такива думи повече от година — от неговата смърт! Мразеше ги! Въпреки че дълбоко в себе си усещаше, че каубоят е прав!

Джак изви глава към майка си, за да види как ще реагира на намесата на чуждия човек. Като видя пребледнялото ѝ лице, стомахът му болезнено се сви. Обърна се рязко към непознатия натрапник с блеснали от гняв очи, но заради майка си се помъчи да запази самообладание.

— Може би наистина сбърках — смотолеви той.

Джес не откъсваше поглед от момчето и изпита истинско задоволство, когато тийнейджърът погледна майка си и промърмори:

— Здравей, мамо! Благодаря за сандвича!

После погледна омазаната си ръка и се намръщи.

— Можеш да се измиеш на мивката — промълви Хъни.

Джес отстъпи, за да направи път на момчето и успя да погледне Хъни. В тъмносините ѝ очи гореше огън, но не от благодарност. Очевидно бе сгазил лука. Той стисна зъби, като си помисли за обяснението, което неминуемо щеше да последва — още повече, че тя не изглеждаше в настроение за разумен разговор!

Докато Джак се миеше, погледите им се срещнаха и започнаха битка. След миг момчето се обърна с кърпа в ръце и попита майка си:

— Има ли някаква работа за вършене преди вечеря?

След смъртта на Кейл Хъни бе поела на плещите си почти всички ангажменти в стопанството, които преди бяха негово задължение. Сега, когато Джак я попита, тя внезапно осъзна колко благодарна ще му бъде, ако я отмени за част от тези непрестанни задачи.

— Може да нахраниш животните — започна тя. — Освен това пуснах Генерал малко навън в кошарата. Ще го прибереш ли в обора за през нощта?

— Разбира се, мамо. Нещо друго?

— Засега не мога да се сетя.

Без да погледне към Джес, момчето бутна летящата врата и я остави да се тресне зад гърба му.

Щом останаха сами, напрежението между двамата възрастни затрепка като нещо осезаемо.

Джес понечи да се извини за намесата си, но внезапно се отказа. Вярно, че се държа строго с момчето, но не повече отколкото собственият му баща се бе отнасял с него. Младата крехка фиданка се

бе превърнала в яко дърво. Сега беше време Джак да се научи на обноси и отговорност.

— Не зная какво точно да ти кажа — започна Хъни. — Не одобрявам методите ти, въпреки че резултатите са неоспорими. Може и да съм поразглезила Джак през последните месеци, но смъртта на Кейл бе такъв тежък удар за него, че... — Гласът ѝ затрепери и Джес пристъпи напред. Тя веднага се изправи и вирна брадичка. — За никого не бе леко, но успяхме да се справим! — добави тя по-уверено.

„Без твоя помощ“ — дочу Джес, въпреки че думите не бяха произнесени. Така да бъде! Това ще му е за пръв и последен път! Ако иска, нека остави момчето да ѝ се качи на главата — това си е нейна работа! Какво го засягаше?

Не, нещо отвътре не го оставяше на мира!

— Виж какво — започна той, — не мога да ти обеща, че за в бъдеще ще премълчавам всичко! Нали ще работим заедно! Но ще внимавам да не настъпвам никого по мазола. Как ти звучи?

— Като един от най-справедливите компромиси, които съм правила — отвърна Хъни с унила усмивка.

— Знаеш ли, ще отида да поработя на оградата!

— А аз ще се изкъпя рано, за да ти освободя банята навреме.

— Чудесно!

За да стигне до вратата, Джес трябваше да мине покрай Хъни. Колко тясна изглежда стаята — всяка стая — в която бяха и двамата, помисли си отново Хъни. Дръпна се назад, като се притисна силно до шкафа, но въпреки това тялото му мимолетно облъхна нейното — допир, неуловим като въздишка. За миг като че ли Джес се поколеба — дали да продължи? После, без да се обърне, бутна летящата врата. И внимателно я улови, без да я остави да се блъсне.

От гърдите на Хъни се изтръгна дълбока въздишка — може би на облекчение? — когато отново влезе в пълно владение на кухненската територия. Не, не трябваше да разчита прекалено много на Джес за тежката работа и да се отпуска, защото изобщо не бе сигурна, че ще може да си позволи присъствието му за дълго! Ето, само за един ден колко неща започнаха да се променят! В сърцето ѝ се пробуждаха вълнения, които не бе очаквала, че отново ще я посетят.

Не, нищо нямаше да излезе от необяснимата сила, с която Джес я привличаше. Та нали беше скитник! Не бе в природата му да се

задържи някъде за по-дълго. Когато му скимнеше, щеше да офейка. И да я остави сама. Отново.

Би било добре да си припомни тези неопровержими истини, когато копнежът да го допусне по-близо до себе си отново избухне в гърдите ѝ!

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Хъни отпусна глава на ръба на ваната, която бе подпряна на четири огромни ноктести лапи, и затвори очи. Цялото ѝ тяло потъна под плискащата се по ръба вода, от която се издигаше гъста пара. В къщата нямаше душ — само тази старовремска бяла порцеланова вана. Усмихна се като си представи каква ще бъде реакцията на Джес, когато се сблъска с този чудовищен факт.

Обяснението, че откак се бяха оженили с Кейл парите все не им стигаха, бе прекалено удобно. Но истината всъщност бе, че Хъни обичаше старомодната дълбока вана с пиринчения обков и лъвските лапи. Вместо да монтират душ двамата с Кейл бяха увеличили капацитета на бойлера, за да могат да пълнят гигантското приспособление с гореща вода догоре.

Хъни бе изсипала във врялата вода ароматизиран шампоан за вана и банята ухаеше на орлови нокти. Припомни си горещите вани, които си бяха взимали заедно с Кейл. Обгърна рамене и бавно, с галещи движения започна да втрива шампоана. И си помисли как ли би се чувствала, ако Джес...

Не! Тя отривисто се изправи и водата се разплиска по пода. Очите ѝ се разшириха и тя се огледа. Виденията, прелетели през съзнанието ѝ, бяха почти като истински! За част от секундата ѝ се стори, че онзи мъж бе тук. В нейната вана! С нея! Ръцете му — не, няма никакво значение къде бяха ръцете му! А устните му... ярките картини, рисувани от въображението ѝ, я накараха да потръпне.

— Глупости! — измърмори тя.

Надигна се решително, без да обръща внимание на плискащата се вода и посегна за хавлиена кърпа. После се наведе и издърпа запушалката. Почувства се гузна. Бойлерът пълнеше ваната само веднъж. Угризенията ѝ не продължиха дълго, а бяха изместени от лукава усмивка. Джес Уайтлоу имаше нужда от малко охлаждане. Една студена вана щеше да свърши отлична работа!

Хъни бе в стаята си и почти се бе облякла, когато Джес почука на вратата.

— Ей, в тази баня няма душ! — подвикна той.

— Зная! — Хъни се опита да запази гласа си сериозен.

Чу се някакво неясно, очевидно нецивилизовано промърморване, последвано от въпроса:

— А къде са кърпите?

— Можеш да разполагаш с хавлиите на рафта в банята.

Хъни чуваше как водата от крана тече известно време, а после спря. Тя излезе от спалнята и се спря пред вратата на банята, ослушвайки се. Последва дълга тишина, а след това — силен мъжки вик, съпроводен от неистови плясъци.

— Тази вода е ужасно ледена! — изрева той.

— Зная! — осведоми го тя, достатъчно силно, за да я чуе през вратата. Сега вече не можеше да скрие усмивката си. Джес отново изруга тихо. — Слизам долу да приготвя вечеря за Джек и Джонатан. Приятно къпане!

Смехът ѝ отекна, докато тя слизаше по стълбите.

Джес потръпна, но не от студ. За пръв път чуваше Хъни да се смее и звукът се разля на вълни по тялото му. Устните му се извиха иронично. Сега поне знаеше, че има чувство за хумор!

Той насапуниса една кърпа и се затърка разгорещено, като че ли масажът можеше да заличи мислите за нея. Но Хъни Фаръл му бе влязла под кожата! При всяко вдишване дробовете му се изпълваха с аромата на орлови нокти — уханието на шампоана ѝ! Всичко наоколо му напомняше, че бе прекрачил границите на нейното женско царство.

Поставката над мивката бе отрупана с най-разнообразни женски джунджурии — пудра и червило, дезодоранти и други подобни — с изключение на едно малко местенце, разчистено за него.

Докато се обливаше с леденостудената вода, Джес изруга грубо, после грабна една кърпа и стъпи на най-дебелата пухкава постелка, която някога бе усещал под краката си. Беше обсипана с причудливи лилии, както и кърпата, обгърнала хълбоците му. Ако братята му можеха да го видят сега, щяха да го съсипят от майтап.

Обу си набързо чисти слипове и джинси и започна да се бръсне, метнал пешкира около врата си. Поколеба се дали да остави самобръсначката в банята и стигна до извода, че след като Хъни е

направила място, трябва да го използва. Подреди вещите си до нейните и замислено присви устни. Като че ли бе нанесъл финалния щрих на недовършена картина!

После просна мократа кърпа на стойката за сушене и облече ризата, която си бе донесъл. Надяваше се изпаренията от топлия душ да поизпънат малко гънките. Сега, след ледената изненада, нямаше друг избор, освен да я облече намачкана.

Посегна към гребена на Хъни, но размисли и се отказа, след което прокара пръсти през влажната си коса. Твърда и непокорна, тя винаги се отпускаше право надолу, когато бе суха.

Джес слезе тихо по стълбите и се спотаи зад кухненската врата, незабелязан от триото на масата. Хъни поднасяше вечерята на помалкия си син. Лицето ѝ бе порозовяло — вероятно от всичката онази гореща вода, която бе изхабила, пошегува се той наум. Стана му приятно, като видя, че не е облечена отново в черно, но реши, че светлозеленият цвят не ѝ отива особено. Би трябвало да се облича в ярки тонове — червено и кралско синьо — пълни с живот като самата нея. Харесваше му как роклята обгръща тялото ѝ и подчертава заоблените ѝ гърди, тънката талия и ханша. Беше изключително женствена и Джес усети как кръвта му нахлува неудържимо в слабините.

Все още скрит зад вратата, той я проследи как отметна един кичур от челото на Джонатан. После, докато поставяше солта и пипера, отпусна ръка на рамото на Джак. След малко намери друг повод да докосне Джонатан. Дали Хъни осъзнава тези свои жестове, помисли си Джес. Усети как тялото му се изопва при мисълта, че нежните ѝ пръсти могат да го докосват по същия начин.

В семейството на Джес бяха фанатично предани един на друг, но ласките не бяха тяхна слабост. Можеше да преброи на пръстите на едната си ръка случаите, когато майка му го бе галила. Но едва сега в гърдите му лумна неудържимият копнеж за нежност, парещото желание да усети ръцете на Хъни върху тялото си.

— О, ето те и теб! — Хъни застина с ръка, протегната към купичката с масло. Колко ли дълго бе стоял там? Гледаше я по особен начин, който ужасно я изнервяше. В тъмния му премрежен поглед се четеше истински неутолим глад, който отнемаше дъха ѝ. Но едновременно с това струеше и копнеж, наситен с дълбока нежност.

— Готова ли си да тръгваме? — попита той.

Хъни внимателно огледа облеклото му и леко се намръщи. Какъв ли живот бе водил Джес Уайтлоу, след като това бе всичко, което можеше да облече за вечеря? Джинсите му бяха чисти, но протрити от носене по гънките и коленете. Избелялата джинсова риза, освен че бе разръфана по яката и маншетите, бе и ужасно намачкана. Коженият колан бе потъмнял от дългото носене, а бляскавата му сребриста катарама вероятно бе награда от някое родео. Черните кожени ботуши не бяха сваляни през целия ден. Избелелите места от вътрешната страна на петите подсказваха прекомерна употреба.

Мисълта да му изглади ризата я изкуши, но набързо се отказа. Сякаш усещаше, че предложението ѝ не би се посрещнало с ентузиазъм. Всъщност ако Джес държеше на външността си, можеше сам да я помоли!

— Когато кажеш — тръгваме! — отвърна тя.

Пътуването в пикапа на Джес — който бе на по-малко от две години и при това в учудващо добро състояние, за разлика от дрехите му — им отне не повече от час. Заради безсмисления, празен разговор, нахъсан от големи, всяващи неудобство паузи, то им се стори значително по-дълго.

Дори в напредничавия Запад мъжките тайни бяха неприкосновено табу. Ето защо на Хъни не ѝ бе удобно да го разпитва за живота му. А от безбройните други теми нито една не ѝ идваше наум! Мълчанието направо ги подлудяваше, когато най-после Джес каза:

— Откога познаваш Далас и Ейнджъл?

Хъни се вкопчи в темата като страстен комарджия в тесте карти.

— Срегнах Далас преди около четири години, когато заедно с Кейл започнаха работа при рейнджърите. Далас ме запозна с Ейнджъл преди малко повече от година, почти непосредствено след срещата им.

— Как са се запознали? — попита Джес.

— Всъщност никога не узнах. Всеки път, когато ги питах, Ейнджъл се изчервяваше, а Далас започваше да се смее и казваше: „Няма да ми повярвате, ако ви кажа!“.

— А как се запозна ти с онзи тип Филипс? — продължи да се осведомява Джес.

Навлизаше в личния ѝ периметър. Хъни се поколеба, но после се усмихна и обясни:

— Далас ме покани на среща. Там бяха Ейнджъл и Адам. Далас обаче не се отдели от Ейнджъл, а ние с Адам станахме двойка.

— Сериозна ли е връзката ти с Филипс?

— Мисля, че това изобщо не е твоя работа! — стрелна го тя с поглед, но лицето му остана напълно безизразно.

— Не се знае!

— Не мога да си представя защо...

— Не можеш ли? — Пронизващият му поглед я прикова за един безкрайно дълъг миг, преди да се върне към пътя.

Сърцето ѝ бясно заби. Ето, тъкмо сега трябваше да го постави на място — веднъж и завинаги!

— Адам ми предложи да се оженим! — кротко каза тя.

Един мускул на бузата му потрепери.

— Ти не го обичаш! — отсече категорично той.

— Не е възможно да знаеш какво изпитвам към него!

— Не е ли? — повдигна вежда той, като присви цинично устни. Хъни се обърна и се втренчи през прозореца, за да избегне изпитателния му поглед. — Ще приемеш ли?

— Аз... — Мислеше да го излъже. Ако знае, че е обвързана с друг мъж, Джес щеше да я остави на мира. Но не, тя не можеше да злоупотребява с Адам по този начин — само за да държи други мъже на разстояние! — Не! — призна най-после.

— Хубаво.

През следващите няколко минути, докато прекосяваха пространството между оградата и входа на просторната викторианска къща, не размениха нито дума повече. Но Хъни усещаше, че скитникът бе откrexнал врата, зад която се спотайваха хиляди тайни и изненади.

— Никога няма да те нараня — промълви той.

— Знаеш, че може да се случи — отвърна тя по същия начин.

Той стисна устни.

— Не искам да се страхуваш от мен!

— Тогава ме остави на мира!

— Не мога!

— Джес...

Лампата пред входа на къщата светеше и Джес паркира на осветеното място. Изключи мотора и изгледа Хъни.

— Заради съпруга ти ли? — попита той направо.

Болката, която я пронизваше винаги, когато си мислеше за Кейл, отново я навести.

— Кейл е мъртъв.

— Зная. Но знаеш ли го и ти?

— Какво искаш от мен? — въздъхна Хъни и впи очи в лицето му.

— Повече, отколкото си готова да ми дадеш.

Острият му категоричен глас разсече болката ѝ и Хъни усети, че я обзема гняв.

— Едва ли можеш да ме обвиниш в нещо! Не бързам да разбивам отново сърцето си!

— А кой казва, че ще ти се наложи?

— Звучи доста смешно от устата на човек като теб! — изсумтя тя. — Колко жени си обичал и изоставял, Джес? Колко дълго мога да разчитам, че ще се навърташ наоколо? И как очакваш да постъпя, когато си тръгнеш? Трябва да съм пълна глупачка, за да хлътна по теб! Може да съм всичко друго, но глупачка не съм! Аз...

Тя внезапно замълча, защото Ейнджъл тичаше да ги посрещне. Мълниеносният поглед, с който Хъни стрелна Джес, преливаше от възмущение и дълбока тъга. В следващия миг бе вече навън и крачеше към входа.

— Радвам се да те видя, Хъни! — прегърна я радостно Ейнджъл. Не протегна обаче ръка на Джес, а запази разстоянието между тях. — Далас приспива бебето. Ще слезе след минутка. Защо не влезете?

Тя отстъпи и им направи път. Когато Джес мина покрай нея, Хъни забеляза, че младата жена потръпна. Какво ли у този каубой я смущаваше толкова много? Възможно ли бе Далас да ѝ е разказал нещо за Джес? Нещо зловещо?

Хъни тръсна глава и отхвърли тази възможност. Не знаеше почти нищо за Джес, но не го възприемаше като злодей. А може би нещо в собственото ѝ минало, караше Ейнджъл да реагира така странно към приятеля на съпруга си?!

Далас не споделяше резервираността на жена си. Той поздрави Джес топло и двамата сърдечно се здрависаха.

— Радвам се, че успя да дойдеш. Помислих си, че можем да си поговорим за добрите стари времена, да се до опознаем. Как са братята и сестра ти?

— Значи имаш семейство? — ококори се Хъни и се вторачи в Джес, все едно че го вижда за пръв път.

— Двама по-големи братя и една по-малка сестра — усмихна се Джес.

— Къде живеят? — поинтересува се Хъни.

— В семейното ранчо „Пътят на ястреба“ в северозападен Тексас, близо до пролома Пало Дуро.

Значи Джес не бе чак такъв обрулен от съдбата скитник, както я бе оставил да повярва! Всъщност имаше яки корени!

— Искате ли нещо за пиене? — попита Ейнджъл.

— Уиски с вода — рече Джес.

— За мен чай с лед — добави Хъни.

— Далас?

— Ще правя компания на Джес и ще пийна едно уиски, но без вода, Ейнджъл.

Хъни се отпусна на викторианския диван, а Далас се разположи на коженото кресло, което, очевидно, бе любимото му място в хола. Джес седна до Хъни на тясното канапе, което едва ги побра. Мускулистото му бедро неволно докосна крака ѝ.

Хъни припряно се дръпна и крадешком погледна Далас, за да провери дали е забелязал реакцията ѝ. Уви, да! Стори ѝ се обезпокоен, но Хъни нямаше намерение да му разяснява нажежената от сексуалност атмосфера между себе си и Джес. Само направи една неопределена гримаса и скръсти ръце в скута си. Чакаше я дълга изтощителна вечер!

Добре че беше Ейнджъл! Хъни винаги я бе харесвала и я чувстваше някак особена близка, без да може да си го обясни. По време на пикантната мексиканска вечеря тя с всички сили се опитваше да съсредоточи вниманието си върху Ейнджъл и да забрави за Джес Уайтлоу, но не отбеляза значителни успехи.

Ейнджъл не успя да преодолее особената напрегнатост, причинена от присъствието на Джес и това не убягна от погледа на Хъни. Беше като изпъната струна, а очите ѝ боязливо го дебнеха, колчем се спираха върху него. Хъни до такава степен се разтревожи, че

когато след вечеря оставиха мъжете да пълнят съдомиялната машина, а те се качиха при бебето, тя направо я попита.

— Като че ли Джес Уайтлоу не ти допада особено!

Ейнджъл избягна да я погледне в очите, като нарочно се взираше в спящото бебе.

— Не че не го харесвам, само...

— Само какво? Да не би Далас да ти е разказал нещо? Трябва да ми кажеш!

— О, не! — успокои я Ейнджъл. — Нищо подобно! Само... — Хъни търпеливо я изчака да намери думите, с които да обясни антипатията си към непознатия скитник. — Когато бях малка... много отдавна, имах неприятно преживяване с едни индианци. — Ейнджъл не можеше да разкаже, че бе виждала потресаващите останки от едно нападение на команчите през 1857. Никой, освен Далас не знаеше, че Ейнджъл бе пътувала през времето, за да стигне до двадесети век. Така че трябваше да обясни чувствата си, без да навлиза в подробности. — Когато погледна Джес, винаги виждам в тъмните му очи нещо толкова дивашко и грубо, че не мога да не си спомня за онова време. Той ми вдъхва ужас! — потръпна тя. — Теб не те ли плаши?

— Понякога — призна неохотно Хъни. — Но не като теб. — Беше сигурна, че Джес не я заплашва физически. Дивият му варварски вид, който ужасяваше Ейнджъл, още повече възбуждаше интереса ѝ. — Дори го намирам привлекателен! — Беше съвсем откровена. Тъкмо това признание на неясните ѝ емоции към скитника я плашеше повече от всичко!

Разговорът им събуди бебето, но Хъни не се разкая особено, защото умираше от желание да подържи момченцето.

— Какъв красив малък мъж си, Рет! — прошепна тя, докато Ейнджъл внимателно поставяше детето в ръцете ѝ. — Може ли да го вземем с нас долу? — Ейнджъл се поколеба и тя настоя: — Моля те!

— Добре! — трябваше да привикне с мисълта, че страхът ѝ от Джес бе изместен във времето! Защо да не започне тъкмо сега?

При появата на жените и бебето разговорът между Далас и Джес мигновено замря.

— Виж го! — поднесе Хъни бебето към Джес, така че да успее да разгледа лицето му. — Не е ли прекрасен?

Джес не гледаше детето, а поглъщаше сиянието, което струеше от лицето на Хъни. Наистина беше прекрасно! Никога не я бе виждал така лъчезарна и щастлива! И внезапно, сам не разбра как, си я представи с тяхното дете в ръце!

Смръщи вежди, като се чудеше откъде ли бе изникнала тази приумица?! Вярно, че изпитваше влечение към Хъни, но бебетата имаха свойството да връзват мъжа. Въпреки това неочакваната идея продължаваше да се върти из главата му и в гърдите му се надигнаха неочаквани емоции. Гордост. Желание да закриля. И страх.

Беше ли Хъни достатъчно млада, за да роди дете без опасност за здравето? Не изглеждаше на повече от тридесет, но Джес знаеше, че е по-възрастна, защото Джак бе на тринадесет.

— На колко години си родила Джак? — последва директният въпрос.

Хъни занемя от изненада.

— На осемнадесет. С Кейл се оженихме веднага след гимназията.

Значи — тридесет и две. Три години по-млада от него самия. Може би по-правилно бе да се запита дали той не бе стар за баща? Досега не бе осъзнал колко дълбоко и силно бе заложено у него желанието да има свое дете. Май не трябваше да отлага прекалено дълго!

— Би ли искала да имаш други деца? — продължи разпита той.

Тя не отклони поглед от бебешкото лице. Джес видя как пръстите ѝ обходиха миниатюрните вежди, пълните бузки, розовите устенца и стигнаха до тънките пръстчета, които настървено сграбчиха кутрето ѝ.

— О, да! — едва промълви тя.

После го погледна и сърцето му запулсира в гърлото. Очите ѝ преливаха от дълбока, неовладяна емоция. Внезапно Джес пожела да се махне оттук — някъде надалеч, насаме с Хъни.

Тя не пропусна бушуващите в очите му огньове, но чувстваше, че няма от какво да се страхува. Неговата пламенност я развълнува, притегли и стопли. Наистина, Джес Уайтлоу представляваше реална заплаха за нея! Но само защото имаше власт да открадне сърцето ѝ!

По-късно Хъни не можеше да си спомни как съумяха да се сбогуват така набързо, но изпита облекчение, че е на път за дома. В

мрака на кабината бе насаме с мислите си. Едва след десетина километра се сети да попита:

— Каза ли на Далас за онзи съмнителен тип, когото видях тази сутрин в горичката?

След почти незабележимо колебание Джес отвърна:

— Да. Обеща да провери.

— Доволен ли си от вечерта?

— Бях забравил колко общи неща имаме с Далас!

— О, така ли? И какво по-точно? — Не мислеше, че двамата си приличат по нещо.

Мълчанието му продължи толкова дълго, че Хъни спря да очаква отговор. Най-после той проговори:

— Не мога да се сетя за нищо конкретно. Просто имам някакво вътрешно усещане! — Не можеше да й каже нищо повече, без да повдигне въпроси, с чиито отговори не бе готов.

— Как намираш Ейнджъл?

— Чудесна е! — „Когато не трепери от мен“, добави той наум. Но и това не бе за пред Хъни. Не беше сигурен с какво точно плаши Ейнджъл Мастърсън. Знаеше обаче, че й вдъхва ужас. Устните му се свиха презрително. Вероятно бе чувала истории за свирепите команчи! Наистина, преди сто години прадедите му са били ужасно безмилостни. Може би Ейнджъл е станала тяхна жертва в някакъв предишен живот, кой знае?!

Той опита да се отърси от неприятното чувство, което го обсеби, докато мислеше за страха на Ейнджъл. Имаше нещо у нея, което му въздействаше не по-малко отколкото неговото присъствие — на нея самата. Е, ако се задържеше тук известно време, може би имаше изгледи да реши загадката!

— Джес? Нещо не е наред ли?

Не бе разбрал, че се е смръщил, докато не чу гласа на Хъни. Отпусна лице и каза:

— Не, добре съм.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Каквото пожелаеш.

— Защо не ми каза, те имаш роднини?

— Не ми се струваше, че е особено важно — сви рамене той.

Значи семейството не бе важно?! Хъни тръсна отчаяно глава. Всичко около Джес потвърждаваше, че бе вълк единак. Трябваше да се държи на разстояние, ако искаше да преживее неминуемото му заминаване без разбито сърце!

— А сега аз искам да ти задам един въпрос — каза Джес.

— Какъв?

— Защо си се омъжила толкова млада?

— Бях влюбена. — Замълча за миг и добави: — И бременна.

Той не очакваше такъв отговор, но всъщност не се изненада. Можеше да си представи младежкия ѝ жар! Нали сам бе вкусил частица от него!

— Съжалявала ли си някога?

Как можеше да му отговори? Може би съжаляваше за някои пропуснати възможности. Но не си и бе помислила да съжалява за Джак. Що се отнасяше до женитбата...

— Запознах се с Кейл, когато бях на четиринадесет и се влюбих от пръв поглед — започна тя. — Никога не съм искала да бъда нещо друго, освен съпруга на Кейл, майка на децата му и да работя до него в „Диамантът“!

Досега Хъни не бе изразявала чувствата си с думи и в този миг загубата ѝ се стори неизмеримо по-тежка — нали целият ѝ живот се бе въртял около Кейл? Сега, след като него вече го нямаше, бе принудена да признае, че всъщност онази вълшебна връзка, за която бе мечтала в началото, никога не успя да се осъществи. Младежките блянове бяха отлетели. Децата щяха да ѝ дадат възможност да ги обича още известно време, преди да поемат своя път. Накрая щеше да остане само с „Диамантът“! Въпреки че напоследък и той бе сериозно застрашен!

— Много ми се иска най-после да хванат онези крадци на добитък! — сподели тя страховете си. — Единственият доход, който все още крепи ранчото и донякъде компенсира кражбите, идва от участието на Генерал в състезания. Не мога да си позволя нови загуби!

Той почти си представи зашеметяващия шок, който щеше да я срини при изчезването на бика, но отблъсна мислите си на заден план.

— Няма да губиш повече животни! — обеща ѝ той тържествено и му се прииска да си прехапе езика.

— Откъде си толкова сигурен?

— Имам такова предчувствие — повдигна той рамене.

Между тях се възцари едно от онези неловки мълчания. Хъни прехапа устни, като се чудеше дали да го попита нещо, което напоследък ѝ се въртеше из ума. Между дърветата проблесна двуетажната къща и тя разбра, че ако не побърза, ще изпусне случая.

— Бил ли си някога женен?

Челото му се сбърчи от прекалено личния характер на въпроса.

— Не.

— Защо?

— Не съм срещнал подходящата жена! — обърна се той към нея, а очите му заблещукаха на оскъдната светлина на таблото.

Хъни потръпна от настойчивия му поглед. Подсъзнателно тя усети, че вече са пристигнали, че Джес е изключил мотора и че този път е паркирал в сянката, далеч от входната лампа.

— Хъни?

Гласът му я облъхна като груба ласка. Той я зовеше с цялото си тяло, но тя не знаеше как да постъпи. Наклони се към него с не повече от няколко милиметра, но Джес не се нуждаеше от друга покана. Ръката му се вплете в косите ѝ и я притегли по-близо. Един дъх делеше устните им, но той не взриви това свещено разстояние.

— Хъни?

Искаше от нея сама да направи своя избор. Но в миг тя рязко се дръпна назад, сепната от силно чукане по стъклото.

— Ей, мамо! Вие двамата ще излизате ли или какво? — викаше Джак от другата страна на прозореца.

Хъни затвори очи и пое дълбоко дъх. Боже господи! Беше забравила своя свръхчувствителен рицар тийнейджър! Никога не бе постъпвал така невъздържано с Адам, но очевидно Джес му се струваше по-сериозна заплаха. И не бе далеч от истината! Тя не разбираше невероятната сила, с която я привличаше този скитник, но сега за пръв път осъзна, че трябва да е глупачка, за да я подценява.

Погледна Джес, за да види как ще реагира и с изненада срещна усмивката му.

— Радвам се, че ти се струва толкова забавно! — каза тя.

— Ако подозренията ми се окажат верни, значи Джак не те е оставял много насаме с Филипс! Трябва да съм му благодарен до гроб!

— Май не се тревожиш, че ще попречи на намеренията ти!

— Никак! — ухили се Джес.

— А защо?

— Защото мисля да не му позволя да ми попречи! — И докато Джак се взираше с тревога през прозореца, Джес я взе в обятията си и силно я целуна. После се пресегна през нея и отвори вратата, като побутна леко момчето да направи място. — Защо не съпроводиш майка си, Джак? Аз имам малко работа.

Хъни слезе от пикапа напълно зашеметена, без да знае как да реагира, а Джес даде на заден ход и потегли.

Хъни и Джак стояха един до друг под слабата светлина, струяща от верандата и чак когато загубиха колата от поглед, момчето атакува майка си:

— Защо му позволи да те целуне, мамо?

— Джак, аз... — Не знаеше какво да отговори.

— Нали няма да се омъжиш за него или нещо подобно?

Е, това бе значително по-лесен въпрос!

— Не, няма да се омъжа за него! — Джес не би могъл да се задържи толкова дълго, че да се стигне чак дотам!

— Защо тогава го целуна? — не отстъпваше Джак.

— Аз много го харесвам, Джак. Когато двама възрастни се харесват, целуването е начин да изразят това чувство. Като пораснеш още малко, ще разбереш!

— Това никак не ми харесва! — отвърна Джак. — Също както и Джес!

Колко трудно му бе на Джак да приеме друг мъж на мястото на Кейл, помисли си Хъни. И да дели майка си, над която имаше пълни права през последната година!

— Виж какво, Джак, това, че целунах друг мъж ни най-малко не означава, че ще обичам баща ти по-малко! Нито пък теб или Джонатан!

— О, нима? Въпреки това на татко не би му харесало!

— Татко ти щеше да разбере — отвърна тихо Хъни. — Никога не би поискал от нас да спрем да живеем само защото него го няма. Ти, Джак, ще продължиш да растеш и да се променяш. Татко ти не би пожелал да останеш малко момченце! Би се радвал да се превърнеш в голям и силен мъж! Що се отнася до мен, мисля, че Кейл не би искал да прекарам живота си сама, без да се влюбя в друг мъж.

— Искаш да кажеш, че си влюбена в този скитник? — подскочи Джак, като се вкопчи в последната й дума.

— Не, не съм — „Но бих могла!“ Тя отпусна ръка на рамото на момчето, но Джак ѝ се изплъзна. Престори се, че не забелязва цупенето му и бавно изкачиха стълбите на верандата. — Нека изживяваме всеки ден сам за себе си, Джак! Зная, че ще обсипеш Джес с немалко въпроси, което е съвсем нормално. Аз не го обичам, но доста го харесвам, Джак! Ще ти бъда много благодарна, ако опиташ да се сприятелиш с него!

— Добре, ще опитам — измърмори Джак. — Но нищо не обещавам!

— Точно за това те моля! — усмихна му се Хъни.

След като изпрати Джак до стаята му, Хъни се изправи до прозореца в спалнята си и се взря в тъмнината.

Къде си, Джес Уайтлоу? Какво те доведе тук? И какво искаш от мен?

Минаваше три часът, когато Хъни чу външната врата да изскърцва. Беше Джес. Тя седна в леглото с намерение да го поразпита, но след малко отново се отпусна по гръб.

Джес не ѝ бе съпруг. И не бе длъжен да ѝ дава отчет! Ни най-малко не я засягаше какво бе правил! Нито пък с кого!

Тя затвори очи. Когато Кейл загина, си бе дала дума никога вече да не допусне друг мъж да разбие сърцето ѝ. Обърна се на една страна и издърпа завивките над рамото си. Да, просто щеше да зачеркне този непоправим скитник от съзнанието си! Веднъж и завинаги!

Джак, може би, бе прав! Отсега нататък възнамеряваше да държи помощника си на по-сериозно разстояние!

ГЛАВА ПЕТА

Още първия път, когато докосна Хъни Фаръл, Джес разбра, че нагазва в дълбоки води. Но не намери сили да я подмине. Нещо в нея непреодолимо го привличаше. Хич не му се искаше да се забърква с когото и да било, предвид живота, който водеше. И въпреки това не успяваше да потисне изблика на страст, който направо го задушаваше всеки път, когато тя бе наблизко. Вече бяха изминали три седмици от първата им среща, но чарът ѝ го опияняваше така силно, както и първата нощ на запознанството им. След като веднъж я бе докоснал и вкусил устните ѝ, само силата на волята му го задържаше на прилично разстояние.

Постъпи адски глупаво, като избра стаята до кухнята. Дори да се бе настанил до обора, пак би намерил начин да открадне Генерал, без да събуди подозрения! А сега всяка сутрин бе подложен на нелекото изпитание да я наблюдава на закуска, при това без никакво право да я приласкае така, както би искал.

С течение на времето стаята до обора му стана убежище за тежки мигове като сегашния — когато търсеше уединение. Джес кръстоса ръце зад главата си и се отпусна на леглото. Стаята предлагаше съвсем незначителни удобства. Леглото бе твърдо, а дървените стени — напълно голи. Миришеше винаги на кожа и сено. Тук поне се чувстваше достатъчно отдалечен от Хъни, за да може да събере мислите си.

Тази сутрин се случи нещо, което не бе сигурен, че иска да запомни, но със сигурност никога нямаше да забрави.

Събуди се с пукването на зората, тъй като с Хъни се бяха договорили, че първо той ще използва банята. Докато се качваше по стълбите, обут само в джинси и по чорапи, и разсеяно се почесваше по гърдите, стори му се, че водата в банята тече. Какво ли правеше Хъни толкова рано? През тези три седмици вратата на спалнята ѝ бе винаги плътно затворена, докато той се бръснеше, къпеше и после отиваше в кухнята да приготви кафето. Чак тогава тя се вмъкваше в банята, а

после заедно довършваха приготвянето на закуската преди събуждането на момчетата.

Промяната в установеното разписание го озадачи и той се доближи до вратата на банята. Почука, но отговор не последва.

— Хъни? — Тъй като не чу гласа ѝ, той леко натисна дръжката. Беше отключено и Джес предпазливо откряна вратата. Не бе сигурен какво точно очаква да види, но гледката определено го смути. Водата се плискаше о ръба на ваната и всеки момент щеше да прелее. Хъни бе легнала, с отпусната назад глава. Лицето ѝ не се виждаше. Мократа ѝ коса бе прилепнала към главата и откриваше част от бузата ѝ. В наситения с пари въздух тя наподобяваше безплътно видение. Втренчил поглед, Джес се закова като хипнотизиран. — Хъни?

Тя не отговори и сърцето му се присви от злокобно предчувствие. Направи крачка напред и коленичи до ваната. Дъхът му секна от възхитителната гледка на голото ѝ тяло. Но преди страстният порив да го отнесе, той погледна лицето ѝ, застинало в мъчителна агония. Очевидно нещо не бе наред и Джес се пресегна да затвори крана. След това ловко издърпа една кърпа, за да я завие.

Когато я извади от водата, очите ѝ не се отвориха. Лицето ѝ бе като издялано от мрамор, притихнало в трагична гримаса. Отправи се към стаята ѝ, като я носеше внимателно, като нещо чупливо. Тя не оказа никаква съпротива, което още повече засили опасенията му. Джес затвори вратата на спалнята с рамо и се отправи към широкото легло с балдахин.

Почуди се дали бе спала със съпруга си в тази натруфена стая, но реши, че я е пренаредила след смъртта му. Всичко наоколо излъчваше натрапчиво женско присъствие — и балдахинът над леглото, и дантелените завеси на прозорците. Въздухът ухаеше на някакво цвете — да, това бяха орловите нокти, миризмата на шампоана ѝ.

Наведе се да я положи на леглото, но тя изненадващо се вкопчи във врата му. Джес седна на кревата и я притегли към себе си. Чак тогава разбра, че плаче. Всъщност, хлипаше беззвучно — тялото ѝ се издигаше и потреперваше, а лицето ѝ конвулсивно се свиваше в гримаса.

— Всичко е наред! — прошепна той нежно. — Вече си добре. Нали съм тук до теб? — Тя се притисна още по-силно и носът ѝ погъделичка гърлото му. Изстена, без да успее да овладее беззвучното

хлипане. В гърлото на Джес заседна огромна буца. Прегърна я нежно, като че ли да я защити от злото, което ѝ причиняваше страдание. Нямахме никакво понятие какво я бе разстроило толкова много! — Всичко е наред, Хъни! Не се плаши от нищо! Аз съм тук, не бой се!

Нямаше да позволи на никого да я нарани! Това бе самата истина! Притисна я покровителствено и усети леката ѝ съпротива. Което му напомни, че няма право на такива чувства! Бяха само двама непознати. Джес знаеше за нея толкова малко, а тя — практически нищо за него.

Той отпусна ръце и погали голите ѝ рамене, като възнамеряваше да се отдръпне. Но щом понечи да го стори, тя впи ръце в тялото му и зарови глава още по-дълбоко в гърдите му. Джес нямаше нищо против да я държи така цял ден, щом наистина го желаше! Настани се поудобно, като качи крака върху кувертюрата и зачака сълзите ѝ.

Тя си поплака и заспа.

Джес посрещна изгрева със спяща в обятията му жена. Винаги се бе чудил какво ли е това да се задомиш, да имаш собствена жена и да се събуждаш с усещането за меката ѝ плът, долепена до своята. Животът не му бе предоставил това разточителство. Напоследък съмненията по този въпрос все по-често го спохождаха.

Вече имаше горчив опит с една жена, която не бе могла да се примири с начина му на живот. Беше се молила, плакала, изпадала дори в истерия в желанието си да промени навиците му. Но Джес не бе способен — или може би не бе пожелал — да се откаже от собствените си планове за бъдещето. Последва горчива раздяла, която го научи, че може да уязвява дълбоко и от своя страна — да бъде болезнено раняван.

Оттогава изминаха около десет години. Не си бе позволил да се влюби повторно. Или да мечтае за постоянно женско присъствие в живота си.

Докато не срещна Хъни.

Той отметна един поизсъхнал кичур от челото ѝ. Не можеше да проумее какво отличава тази жена от всички останали. Усещаше я като половинка от себе си — с нея се чувстваше завършен, едно цяло. И с тревога очакваше мига, в който тя щеше да научи истината за него.

Е, нима беше толкова важно?

Лицето му се сви в гримаса. Важно бе, и то страшно много!

Добре поне, че момчетата не се навъртаха наоколо тази сутрин! Джес потръпна, като си помисли какво ли би си представил Джак, ако го залови в стаята на Хъни — независимо от напълно невинните обстоятелства. За щастие, тъй като вчера бе последният учебен ден, Джак отиде на прощална забава и остана да спи у приятели. Джонатан прекарваше първите шест седмици от лятната ваканция с родителите на Хъни.

Той усети, че жената се размърда в обятията му, и си помисли колко е пухкава и топла, как нежните ѝ меки форми обгръщат гальовно тялото му. После нежно приглади влажната ѝ коса.

— Как се чувстваш?

— Джес? — застина в ръцете му тя. — Какво правиш тук?

— Не си ли спомняш?

— Не... — сбърчи чело Хъни. — О, да!

Мила затрогваща червенина разцъфна върху шията ѝ и се заиздига нагоре към лицето, когато осъзна, че е гола под пешкира, леко смъкнат по време на пренасянето. Сега той загадъчно разбулваше закръглен хълбок, а леко загатнатият ръб на тъмното като мед зърно на гърдта ѝ като че ли неволно го предизвикваше. Гледката бе очарователна.

Хъни направи опит да се прикрие.

— Няма смисъл да се притесняваш! — рече той. — Вече видях всичко, което можеше да се види. Но бих искал да разбера какво те разстрои толкова много!

Раменете ѝ потръпнаха. За миг Джес се усъмни, че Хъни няма да му се довери. А когато започна да говори, му се прииска да спре.

— Вчера бе четиринадесетата годишнина от сватбата ми. Образът на Кейл витаеше в съзнанието ми цяла нощ. Вероятно съм искала да отмия спомените си — става въпрос за тъжните.

— И успя ли?

— Може би да! — Лицето ѝ бе невероятно спокойно. — Сега се чувствам по-добре. Благодаря, че беше тук! Не знаех, че толкова много се нуждая... от една прегръдка!

След като се увери, че Хъни вече не страда, Джес реши, че е време да разкрие и другите чувства, които го споходиха, докато я

държеше в ръцете си. И да не отстъпва от намеренията си!

— Няма да съм честен, ако не си призная, че всичко това ми хареса — каза той. — Ти си красива жена, Хъни! — Тялото му конвулсивно се стегна и той бе сигурен, че тя усеща нарастващата му възбуда. Опита се да седне, но Джес не й позволи. — Няма смисъл да се преструваш, че не си чула думите ми. През тези три седмици се държах на разстояние, но не ми бе леко. Желая те, Хъни! Не искам повече да потискам чувствата си!

— Как можеш да кажеш такова нещо, когато знаеш, че цяла нощ съм страдала по друг мъж?

— Кейл е мъртъв, Хъни! Спомените са си лично твои! Но няма да му позволя да се вмъква между нас!

— „Нас“ не съществува! — възпротиви се тя. — Ти си един вечен скитник, Джес! Днес си тук, утре те няма! Не мога...

— Важното е, че имаме „днес“! — В гласа му се прокраднаха нотки на ожесточение, защото чувстваше, че тя е права. — Не съм в състояние да ти обещаая „утре“ засега. Повярвай ми, ако можех, щях да го сторя!

Виждаше, че тя го желае, че се изкушава да грабне днешния ден и да запрати утрешния по дяволите. Страшно би искал да й обещае нещо красиво, но поетите ангажименти не му позволяваха. Замълча, стиснал зъби, в очакване на отговор.

— Ако се отнасяше само до мен — започна Хъни, — може би щях да приема предложението ти. Но имам двама сина, за които съм длъжна да мисля! Ти си скитник, Джес. Не можеш да се задържиш на едно място и да бъдеш бащата, от когото те се нуждаят.

— Ами ако кажа, че мога? — Яносините й очи го пронизаха като стрели — преливащи от надежда... и отчаяние.

— Искане ми се да ти повярвам. Но не мога.

— Значи поставяш знак „Влизането забранено“?

— Не съм казала такова нещо.

— А какво казваш тогава?!

— Трябва да си помисля — разсърди се тя. И надзърна дълбоко в черните му очи с надежда да намери отговор на обърканите си чувства. Погледът му бе настойчив, премрежен, устните — изопнати, напрегнати от едва сдържана страст.

В миг тя отново осъзна своята голота и твърдите мъжки форми под себе си. Джес обхвана бедрата ѝ и я премести така, че сърцето ѝ заблъска в горещата му плът. Тя с мъка пое дъх. Беше забравила неизразимото удоволствие от притискането на здраво мъжко тяло до меките ѝ заоблени форми.

— О, мила моя, толкова е прекрасно да те усещам! — прошепна той.

Тя се вкопчи в раменете му, уплашена от всяко движение, което би могло да я хвърли в лапите на удоволствието или... да я отдалечи от него. Затвори очи и отпусна глава на гърдите му. Мощта му ѝ вдъхваше сигурност — като че ли рамо до рамо с него би могла да отхвърли всички светски тревоги.

Тя можеше да вземе тази сила. Сега, за малко. В миг Хъни осъзна, че размисля над предложението му съвсем сериозно. Не искаше да се влюбва в него. По този път я дебнеше нещастieto. Когато Джес си тръгнеше, сърцето ѝ щеше да бъде разбито. Но не можеше да отрече, че присъствието му я караше да се чувства закриляна и... странно — обичана. Не бе изживявала подобно нещо след смъртта на Кейл.

Щеше да постъпи като истинска глупачка, ако живее само за „днес“! Но не по-малко глупаво би било да се откаже от настоящето заради утрешната надежда. Вероятно бе време за някоя малка глупост, защо пък не?! Взела най-сетне решение, тя се отпусна и зарови лице във врата на Джес.

Той усети нейната готовност. Тялото ѝ го обгърна като горещ воал — тежък и мек. В кръвта му заехтяха хиляди барабани.

Внезапно Хъни усети, че я обръща по гръб. Лицето на Джес се озова над нейното, а хълбокът му се прилепи плътно в извивката между бедрата ѝ, така че да няма колебание относно намеренията му. Подпрян на дланите си, той бавно и обстойно разгледа избликналите ѝ гърди и тя усети, че трепери.

— Толкова си красива! — изшептя той с дрезгав глас.

Устните му се плъзнаха по тялото ѝ толкова бавно, че тласъкът на желанието разбуни утробата ѝ много преди зърната на гърдите ѝ да изживеят милувката. Тя очакваше този допир, но реалността я зашемети. Топлината. Страстта. Живителната влага на езика. Острата болка от хищните му зъби и после изсмукването — всепоглъщащо до

умопомрачение — когато гръдта ѝ се озова в устата му. Удоволствие — по-силно, отколкото можеше да понесе!

Желанието ѝ да го докосва бе неудържимо. Устните му сграбчиха нейните и ноктите ѝ оставиха отпечатыци върху гърба му. Ръката му обхвана гръдта ѝ и грубите му пръсти потъркаха нежния ѝ връх. Неописуема наслада! Не, не можеше да се справи с толкова много усещания! Грапавината на дланите му, влагата на устните му, тежестта на приведеното му тяло. Чувстваше се като изгубена в джунгла от чувственост!

С Кейл биха се устремили към върха. Но когато посегна към металните копчета на панталона му, ръката му мигновено я възпря. Джес не се бе наситил да я докосва и вкусва. За миг задържа ръката ѝ прикована към издутината на панталона си, а после я пренесе до бузата си.

— Погали ме, Хъни! Копнея за милувките ти!

И тя не го разочарова. Пръстите ѝ изрисуваха лицето му — като сляпа жена, която се опитва да го опознае. Откри миниатюрен белег в косата му и паяжина от бръчици около очите. Дебелината на веждите. Нежната мекота на клепачите и гъстите трепкащи мигли.

Потърси кухината под скулите и усети силата на челюстта му. Издълженият правилен нос и двете тънки ивички, които водеха към устните — меки, сочни и пълни.

Той гризна върховете на пръстите ѝ и тя се засмя весело, докато зъбите му не уловиха възглавничката между палеца и показалеца ѝ. Любовната му ласка надигна трепетни вълни, които се разляха по гърба ѝ.

С устни, зъби и език тя нарисова сложния контур на ухото му с целия лабиринт от гънки. Наградата ѝ бе задавен стон, процеден през стиснати до болка зъби. Вниманието ѝ бе изцяло погълнато от емоцията на откритието, и в началото почти не забеляза сходните занимания на Джес.

Той хапеше лекичко шията ѝ и заличаваше любовните закачки с езика си. Хъни усети, че в отговор цялото ѝ тяло се напруга и изтръпва. Ръцете им се сплетоха и той прикова нейните от двете страни на главата ѝ, така че да не се намесват в чувствените му изследвания. Устните му проследиха контура на ключицата ѝ и се

плъзнаха към деликатната кожа под мишницата, като галеха, пощипваха и целуваха, докато Хъни конвулсивно се изви и простена.

— Джес, моля те! — изпъшка тя. Честно казано, и на нея не ѝ бе ясно за какво молеше — дали да спре, или да продължи.

Джес обаче изобщо не възнамеряваше да спира. Жената под него бе истинска магьосница! Опиваше го чрез уханието, вкуса и разкошната си плът. Миришеше на орлови нокти, но на вкус бе различна — това бе усещането за жена, предназначена само и единствено за него! Кожата ѝ бе като сатен, по-скоро — като коприна, гладка и съблазнителна. Не можеше да ѝ се насити! Устните му откриха нейните и телата им се изпънаха едно върху друго. Той я усещаше — нажежена като жар и сочна като плод — през плата на джинсите, които все още ги разделяха. Желаете я! Боже Господи, колко много я желаете!

Отпусна ръцете ѝ, за да се справи с джинсите, но тя се оказа побърза от него.

— Позволи ми! — Очите ѝ под натежалите клепачи изпускаха искри, а синият цвят преливаше в оттенъците на виолетовото. Джес почувства спазъм в слабините си. Бе загубил дар слово, затова само кимна отсечено.

Сладка и игрива, тя никак не бързаше. Бавно и методично, копче след копче, той чувстваше приближаващото освобождение, докато най-сетне не попадна в клопката на ръката ѝ. Въздухът от дробовете му изсвистя.

— Проклетата жена! Твоето внимание ще ме убие!

— Значи ще умреш с усмивка на уста, младежо! — засмя се тя съблазнително.

На устните му проблесна дяволита усмивка, но миг по-късно изчезна, тъй като тя го поведе към олтара на женствеността, който го очакваше.

— Взела ли си предпазни мерки? — изхриптя той и спря само за част от секундата.

Тя кимна в мига, когато проникна в нея. Топла. Сочна. Стегната. Джес изживяваше нещо невероятно! От гърлото му се изтръгна неразбираем стон и той потъна дълбоко в тялото ѝ.

После спря. С всяка своя клетка вкушваше неописуемата наслада да бъде вътре в нея. Бяха слети в едно цяло! Като че ли така бе

отредено от векове — само за тях двамата! Вълшебство!

— Хъни, по дяволите, аз... — Искаше му се да изчака по-дълго, да я възбужда, да я доведе до ръба на пълната самозабрава, когато няма да е способна да говори и дори да диша. Но скоро стана ясно, че Хъни е възбудена не по-малко от него. Тя смъкна джинсите и краката ѝ нежно обгърнаха хълбоците му. Тежестта на тялото му се поддържаше от ръцете, а устните му нежно галеха лицето и гърдите ѝ. В този миг от хилядолетното, неспирно препускащо време Джес изпита безумна, неудържима нужда от тази жена. — Хъни, не мога...

Нямаше защо да се притеснява, че я оставя назад. Той почувства конвулсиите дълбоко в утробата ѝ и разбра, че и тя като него достига до екстаз. Отметна глава назад и стисна силно зъби, като че ли се съпротивляваше на сладостната агония, която го помете. Дори не чу възторжения вик, изтръгнал се от гърлото му в този момент на върховна наслада.

Стройното му тяло се отпусна на леглото, без да я освобождава от страстната си прегръдка. Издайнически сълзи замъглиха погледа ѝ. Беше се вкопчила в него с всички сили, уплашена да признае свещенодействието, което току-що бяха извършили. Всичките ѝ очаквания бяха надминати! Удоволствие — да! Но усещането, че другият напълно ти принадлежи... Ето, това не можеше да си обясни и не желаше да разнищава сега.

— Хъни? Засегнах ли те?

Усети устните му да попиват сълзите в крайчеца на очите ѝ.

— Не — промълви тя. — Ни най-малко!

— Тогава защо...

— Не зная — призна тя сподавено и по бузата ѝ се търкулна нова сълза.

— Беше чудесно, Хъни! Не можехме да устоим! Не съжалявай! — успокои я той със своя продран глас и я притегли в обятията си.

— Не съжалявам! — възкликна тя и в този миг разбра, че изрича самата истина. Кейл бе мъртъв, но тя живееше! Не биваше да се заблуждава! Преживяването ѝ с Джес бе рядък дар. Дори с Кейл не бе успяла да достигне този вълшебен връх! Значи чувствата и към скитника бяха много по-дълбоки, отколкото предполагаше! Все още не бе готова да ги анализира. Не знаеше какво ще открие там, дълбоко в душата си — и дали ще има сили да го посрещне.

— Джак всеки момент ще си дойде — смени тя темата.

— Да, по-добре е да си тръгвам! — усмихна се Джес и прокара ръка през мократа си от пот коса. — Една вана ще ми се отрази прекрасно!

— Перчиш ли се, или се оплакваш? — шеговито сбърчи чело тя.

Внезапно очите му станаха сериозни.

— Получих точно това, което исках. Да не би да казваш, че ти не си го желала?

— Не, нямах това предвид!

Джес опита да надзърне в очите ѝ, стаили ураган от чувства. Смущението доминираше. Е, напълно я разбираше! Сега като че ли имаха нужда най-вече от време и разстояние. Особено след като усещаше нов прилив на възбуда — и то само заради близостта ѝ!

— По-добре да отида да се изкъпя. — Навлече джинсите и ги закопча до средата, тъй като знаеше, че след няколко крачки ще ги събуе. После се обърна и я изгледа. Тя бе сграбчила кърпата и се мъчеше да се завие. — Полуоблечена си още по-съблазнителна, отколкото гола! — предупреди я заканително той.

Хъни притегна пешкира още по-силно и неволно разкри още повече тялото си. Ако я докоснеше, не би могла да окаже съпротива!

Джес се поколеба дали да се любят отново, но здравият разум надделя. Всеки момент очакваха появата на Джак. Досега Джес не бе позволил на момчето да се намеси в отношенията му с Хъни, но също така не желаше да се срещат на вратата на майчината му спалня. Момчето не трябваше да мисли лоши неща за майка си заради връзката ѝ с един непознат скитник! По-късно, в подходящ момент, щеше да им каже цялата истина, а Хъни трябваше да реши дали има повече нужда от него... или не.

След като привърши с ваната, Джес, както обикновено, слезе в кухнята да направи закуска. Малко след това дойде и Хъни — освежена от банята, тя изглеждаше още по-привлекателна с влажните къдрици, обрамчили лицето ѝ. Беше облякла същия мъжки халат, в който я бе видял в деня на пристигането си. Почуди се дали не го е направила нарочно — за да му напомни, че е принадлежала на друг мъж. Прииска му се да прекоси стаята и да я прегърне, но загриженият ѝ поглед го възпря.

— Сложих кафето — подметна той, за да наруши неловкото мълчание.

— Какво ще кажеш за шунка с яйца? — предложи тя и се доближи до хладилника.

Той я пропусна да мине, без да я докосне, но ноздрите му уловиха уханието на косата ѝ — аромат на орлови нокти. Наблюдаваше я как изпълнява всички свои всекидневни, рутинни задължения, все едно че там горе, в леглото, не бяха преживели един велик космически миг.

После вниманието му бе приковано от ръцете ѝ, които трепереха. Значи не бе толкова спокойна, колкото искаше да се покаже! Без да се замисли, Джес намали разстоянието помежду им. И отпусна ръце на раменете ѝ. Зад гърба им се разнесе някакъв шум, който ги накара да замръзнат.

— Ей, какво става тук? — разнесе се войнственият глас на Джак. Бутнал входната врата, той вече бе в кухнята.

Джес се обърна към голямото момче, но не отдръпна ръцете си.

— Майка ти прави закуска.

— Не това имах предвид, естествено! — сопна се Джак.

Напрежението в раменете, подозрението в очите — всичко това не можеше да убегне от погледа. Нямаше смисъл ситуацията да се нажежава допълнително. Джес отмести ръце и взе каната с кафе от печката. После седна на масата и си наля една чаша.

Враждебният поглед на Джак, застанал на прага, не го изпускаше. Момчето приближи с решителна крачка.

Джес очакваше съпротива, но не бе готов за такава директна атака.

— Стой по-далеч от мама! Тя не иска да има нищо общо с теб!

— Това е нейното мнение, нали?

— Сега, след като свърших училище, мога да поема грижите за ранчото! — не спираше Джак. — Нямаме нужда от теб!

Зад предизвикателните му думи прозираше истинска болка.

— Доколкото сам се убедих, майка ти може да се възползва от още чифт здрави ръце!

— Никога не ще можеш да заместиш татко! — извика Джак. — Той бе Тексаски рейнджър, герой! Ти си едно нищо, някакъв скитник,

довян от вятъра като глухарче. Защо не се върнеш там, откъдето си дошъл?

— Джак! — Хъни онемя от озлоблението на сина си. — Извини се! — нареди тя.

— Няма! — заяви Джак. — Държа на всяка своя дума! Да си отива!

— Но ние се нуждаем от помощта му, Джак! — възпротиви се Хъни. — Не мога да се справям с всичко сама! Въпреки че ти много ми помагаш, има неща, които просто не са за мен! Нуждаем се от мъжка помощ! Затова Джес е тук!

Още докато говореше, Хъни осъзна грешката си. Бе избрала погрешен подход. Пред прага на възмъжаването Джак бе много чувствителен. Бе напредила на подрастващия младеж, че въпреки удебеления глас и издължената като върлина фигура, все още не е мъж.

— Чудесно! — подчерта обидено той. — Задръж си помощника! Но не очаквай да изпадна във възторг!

И като се въртна рязко, Джак излезе и се отправи към обора. Без да закусва. Което, като се има предвид вълчия му апетит, подсказа на Хъни колко дълбоко е разстроен.

— Ужасно съжалявам за случилото се! — промълви тя. В очите ѝ блестяха сълзи.

За да я успокои, Джес отново обгърна раменете ѝ.

— Всичко ще се оправи!

— Много бих искала да имам твоята увереност!

— Не се тревожи, Хъни! Всичко ще си дойде на мястото. Ще видиш!

Но докато размишляваше, изтегнал се на леглото в обора, Джес почувства как стомахът му се свива на топка — колко ли много препятствия се налагаше да преодолее, ако поемеше пътя към тази жена!

ГЛАВА ШЕСТА

Джес откри Джак в обора. Решеше Генерал. Мушна ботуш под най-долната гредна на вратата и се облегна с ръце на горната.

— Изглежда сте добри приятели! — започна Джес. Момчето сякаш не го забеляза и задълбочено продължи работата си. Джес килна шапката над челото си. — Когато бях на твоята възраст, баща ми подари един бик, за когото трябваше да се грижа съвсем сам.

— Татко купи Генерал, когато бях на осем години — отвърна Джак. — Тогава не бе кой знае колко забележителен, но според татко бе нещо много специално. И се оказа прав. Генерал винаги побеждава!

Момчето като че ли се притесни от този словесен поток, млъкна изведнъж и продължи да четка добичето с удвоено усърдие.

— Доколкото разбирам и баща ти е бил много специален — подхвърли Джес.

— Ти поне изобщо не можеш да се мериш с него!

— Сигурен съм! — съгласи се Джес. — Все пак си приличаме по едно нещо.

— И кое е то? — любопитства Джак.

— По чувствата към майка ти.

Джак се вторачи в каубоя.

— Защо просто не я оставиш на мира?

Как да опише на момчето какво изпитва? С какви думи, така че да го разбере? Джес се поколеба. Какво се казва на едно тринадесетгодишно момче, за да разбере непреодолимото привличане между мъжа и жената? Би било по-лесно, ако по някакъв начин можеше да му обясни, че се чувства отговорен пред майка му. Но Джес никога не бе споменавал „завинаги“ пред Хъни. И нямаше право да го стори, докато не приключеше с последния си поет ангажимент.

— Много бих искал да отговоря просто и ясно на въпроса ти — започна той тихо. — Но не мога. Ще бъде ли достатъчно, ако кажа, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да не нараня никога майка ти?

Внезапно ръката на Джак замря.

— Тя никога няма да те обича като татко! Направо си луд, ако се надяваш! Няма смисъл да се мотаеш наоколо! Сега като съм във ваканция, мога да се справям сам! Защо просто не си тръгнеш?

— Не мога — отвърна кратко Джес.

— И защо не можеш?

— Майка ти се нуждае от помощта ми! — „И най-последно трябва да открадна този бик!“

Тялото на Джак се сгърчи като издишаш балон.

— Ех, защо татко не е жив? — Гласът му бе тих и сериозен.

Джес издърпа стиска сено от хранилката и взе да я разнищава.

— Баща ми почина, когато бях на двадесет години — каза той. — Бронк го хвърли на земята и той си счупи врата. Никога преди не бях мислил, че човек може да изживее такава мъка. Толкова много ми липсваше, че напуснах дома си и взех да се скитам. Едва след няколко години разбрах, че той винаги ще бъде с мен. — На лицето му се изписа издайническа болка и момчето сбърчи чело. Джес се протегна и почеса огромния бик зад ухото. — Искях да кажа, че когато правех нещо, се улавях, че мисля как баща ми вършеше същата работа и как ме учеше. Татко ми остави най-доброто от себе си — спомените за думите и делата си. — Джак преглътна с усилие. После стисна зъби с все сила, за да спре треперенето на брадичката си. — Твоята майка никога няма да забрави баща ти, Джак! Нито пък ти! Който и да се появи в живота ѝ, тя винаги ще пази своите спомени. Също като теб.

Джес не бе убеден, че думите му бяха внесли промяна в отношението на Джак към него, но не знаеше какво друго да каже. Неловкото мълчание все повече нажежаваше атмосферата, докато най-последно Джес додаде:

— Чудесно е, че се грижиш за Генерал, момко! Когато привършиш, ще се радвам, ако ми помогнеш да сменим няколко счупени кола от оградата на кошарата.

После рязко се обърна и излезе, без да изчака отговора на момчето. След петнадесет минути Джак се появи с работни ръкавици и права лопата. Дватамата заработиха рамо до рамо — изкопаваха счупените колове и ги заменяха с нови.

Когато погледна през прозореца на кухнята, Хъни направо не повярва на очите си. Реши, че не трябва да се появява, а да ги остави

насаме. Минаха няколко часа, но те не спираха да се трудят усърдно. Тогава тя приготви табла с два леденостудени чая и я отнесе до кошарата.

— И двамата изглеждате доста жадни — подхвърли тя.

— Аз — да! А ти, Джак? — избърса Джес струящата по врата и гърдите му пот с измъкната от задния джоб кърпа.

— Толкова съм жаден, че мога да пресуша цяла река и пак да не ми стигне!

Хъни бе изумена от непосредствения, почти сърдечен тон на сина си. И двамата набързо се справиха с питиетата. Докато оставяше чашата на таблата, Джес ѝ намигна и Хъни се изчерви. Бързо премести поглед към Джак, за да види как ще реагира на тези закачки, но момчето само повдигна рамене... и се усмихна.

Хъни се обърна и онемяла впери поглед в Джес. Какво, за Бога, бе казал на сина ѝ, за да постигне такава чудотворна промяна в поведението му? Но когато двамата си размениха съучастнически мъжки поглед, тя се намръщи. Всъщност каквато и да бе причината, можеше само да бъде благодарна. И беше. Но не съвсем.

Докато се връщаше с таблата в ръце, Хъни се опита да открие с какво точно я тревожи фактът, че Джак приема странника. Заключениеята, до които стигна, никак не я очароваха.

Докато Джак го смяташе за заплаха и натрапник, на Хъни ѝ бе лесно да го държи на разстояние от сърцето си. Имаше си извинение! Нямаше никакъв смисъл да се обвързва с Джес, ако едно от децата ѝ искрено го ненавиждаше! Внезапното омекване на Джак я лишаваше от сигурна броня. Сегашната ситуация я правеше изключително уязвима към ухажването му.

Бе изминала половината път, когато чу телефонът да звъни. Най-после го вдигна, но едва си поемаше дъх.

— Хъни? Пак ли те изненадах в градината?

— О, Адам! Ъъъ, да, точно така! Кога се прибираш?

— Вече съм си у дома. Свободна ли си да излезем тази вечер?

Тя се замисли за момент. Трябваше да бъде напълно сигурна, че Джес няма да се навърта наоколо, когато съобщава отказа си на Адам. Всъщност идеята му не бе никак лоша.

— Да — отвърна тя най-после. — Кога ще се срещнем и къде?

— Ще мина да те взема.

— Няма нужда, Адам! Аз...

— Настоявам!

Очевидно не бе настроен да приеме отказ. Хъни отстъпи, без да спори.

— Добре.

— Ще се видим в осем, Хъни!

Тя почти изръмжа, вбесена от мъркащия глас, с който Адам произнесе името ѝ. Вечерта нямаше да бъде приятна!

— В осем — потвърди тя, без особено въодушевление.

Когато Джес и Джак влязоха в кухнята за вечеря, те видяха, че масата е подредена за двама. Това, според Хъни, бе най-деликатният начин да им съобщи, че ще излиза. Но по погледа на Джес разбра, че тактичността ѝ не е оценена високо.

— Няма ли да вечеряш с нас? — попита Джак.

— Не! Адам ме покани да излезем.

Върху двете мъжки лица се изписаха идентични гримаси. На Джак очевидно му просветна, че майка му има не един, а двама ухажори. Хъни с удоволствие би се разсмяла на оскърбената му физиономия, стига атмосферата да не бе така натегната от напрежение. Джак погледна унило към Джес:

— Адам... е приятел на мама — смотолеви той нещо като обяснение.

— Така каза и майка ти — съгласи се Джес.

Като разбра, че Джес не се притеснява особено, Джак се отпусна.

— Ще кажеш ли на Адам, че не приемаш предложението му? — обърна се той към майка си.

Хъни вкопчи ръце една в друга, смутена от неудобното положение, в което я постави Джак. Веселите пламъчета в тъмните искрящи очи на Джес ни най-малко не ѝ помогнаха.

— Адам заслужава да получи отговор на предложението си. Да, точно тази вечер възнамерявам да му го дам — отвърна тя просто и ясно.

— И? — уточни Джак.

— След като Адам узнае моя отговор, ще го научиш и ти! Дотогава мисля, че е добре да седнеш и да се заемеш с вечерята си!

Хъни се скри в стаята си да се облече и почти успя да запълни двата часа до пристигането на Адам. Малко преди осем Джак почука

на вратата и попита дали може да пренощува у един приятел.

— Кога ще се върнеш? — попита Хъни.

— Амии, двамата с Рино мислехме сутринта да се поупражняваме малко на гребния канал. После да обядваме и да се поизкъпем в реката.

— Джак, не съм убедена, че...

— Но това е първата събота от ваканцията, мамо! Няма да ме накараш да се прибера тук и да бачкам, нали? — Джак много добре знаеше как да събуди чувството за вина у майка си.

— Добре — отвърна тя замислено. — Но според мен не трябва да ти става навик! Това лято изключително много разчитам на помощта ти в ранчото!

— Повярвай ми, мамо, само този път!

След няколко минути Джак се появи със сак на рамо и я прегърна — забързано и силно. След това полетя надолу по стълбите и изчезна през кухненската врата, която се блъсна след него.

Ако все пак бе разчитала да избегне конфронтацията с Джес, като си остане в стаята до последния момент, Хъни просто не бе познала. И разбра грешката си веднага щом заслиза по стълбите. Джес я чакаше в подножието им.

— Нали ми каза, че няма да се омъжиш за онзи тип Филипс?

Хъни отклони отговора, като пое към дневната. Подръпна дантелените завеси на прозореца и се взря в тъмнината за светлините на колата, но не забеляза нищо. Никакво спасение! Обърна се и го изгледа решително. Защото Джес я бе последвал и се подпираше на облегалката на старинния кожен фотьойл — любимото място на Кейл.

— Все още не съм дала никакъв отговор на Адам. Мисля, че заслужава да го узнае от собствените ми уста!

— Кажи му го тук! Не излизай на вечеря!

Обля я вълна гняв.

— Може и да не искам да се омъжа за Адам, но го уважавам като човек! Обещах му да вечеряме заедно и ще го направя!

Тя видя как очите на Джес едва забележимо се присвиха, ноздрите му нервно потрепнаха, устните му се изопнаха. Беше вбесен не по-малко от самата нея! Но не проговори повече.

И не напусна стаята! Когато след пет безкрайно дълги минути Адам се появи, той намери Джес удобно разположен в креслото на

Кейл да прелиства разсеяно едно земеделско списание. Каубоят изгледа Адам с пронизващ, преценяващ поглед, но не се изправи да го поздрави. Подпрял левия си глезен на дясното коляно той само потъна още по-дълбоко във фотьойла и се задълбочи в списанието.

— Не закъснявай прекалено! — подвикна, когато Адам обви ръка около кръста на Хъни, за да я съпроводи до вратата. И тъй като другият мъж се вцепени от изумление, на скритото му зад списанието лице грейна злорада усмивка.

Самодоволството му обаче бързо се изпари, когато Хъни отвърна с ангелска невинност:

— По-добре не ме чакай!

Джес би се почувствал стократно по-загрижен, ако бе успял да чуе разговора между Хъни и Адам в колата по пътя за ресторанта.

— Този каубой се чувства като у дома си в твоята дневна! — не се стърпя да сподели възмущението си Адам.

— Не е така, както изглежда! — въздъхна Хъни раздражено.

— О, нима?

— Искаше да те постави в неудобно положение — това е всичко!

— И напълно успя! Но тревогата ми щеше да бъде далеч по-незначителна, ако не се вмъкваха и някои други нещица, които понаучих за него.

— Та ти си го виждал само два пъти! — възпротиви се Хъни. — Изобщо не го познаваш!

— Всъщност посъбрах някои сведения — от тук от там.

— Адам, но ти... Просто не се налагаше! — Хъни не се постара да прикрие яда си. Мъже! Това е то!

— Може би ще промениш мнението си, като чуеш какво ще ти кажа! — Хъни сбърчи чело и зачака. — Знаеше ли например, че има криминално досие?

— Какво? Джес ли? — Дъхът ѝ секна, като че ли някой бе скочил върху гърдите ѝ с два крака. — Далас гарантира за него!

— Далас очевидно е прикривал приятеля си. Този мъж е бил арестуван, Хъни! — Кратка многозначителна пауза, последвана от обяснението: — За кражба на добитък.

— Арестуван! — Хъни се вкопчи в единствената сигурна сламка, която Адам ѝ бе подхвърлил. — Значи не е бил осъден?

Събеседникът ѝ въздъхна шумно.

— Не, доколкото успях да открия. Вероятно е имал прекрасен адвокат! Абсолютна случайност е, че са останали някакви следи от арестуването му! Не ти ли е ясно, Хъни? Би могъл да е един от разбойниците, отмъкнали твоите животни! Несъмнено целта му е била да се вмъкне в ранчото и да огледа нещата отвътре.

— Губих животни много преди появата на Джес — отвърна студено Хъни. — Не мога да повярвам, че участва в бандата!

Но не можеше да забрави онази нощ, когато Джес изчезна до три часа сутринта. Къде бе ходил? И защо? А когато Хъни забеляза нещо съмнително в горичката, не се бе съгласил да повикат полиция. Сам предложи да съобщи на Далас. Дали го бе сторил?

Адам събуди немалко въпроси в съзнанието ѝ и Хъни остана мълчалива и замислена до края на пътуването. Пристигнаха в „Хондо“ — пред ресторанта, известен с традиционния си Тексаски специалитет: пилешка пържола с кръгчета от лук. По-късно засвири и селският оркестър. Хъни и Адам потанцуваха на Тексаския дъбъл-степ и на бързичкия и леко циничен „Джо с вързаните очи“.

Адам отново бе добрият стар компаньон и Хъни не можеше да не се смее на шегите му. Но с напредването на вечерта разговорът, който ѝ предстоеше, все повече я изнервяше. Все пак успяваше да се владее, въпреки мрачното настроение, което се разливаше по вените ѝ. Най-после Адам престана да поддържа веселия, непринуден тон.

— Време ли е да тръгваме? — попита той.

— Мисля, че да.

Няколко пъти в колата тя се опита да произнесе думите: „Не мога да се омъжа за теб“. Но да бъдеш откровен не бе никак лесно!

Адам изобщо не бе безучастен към душевните ѝ терзания. И тя го разбра, когато той самият подхвана разговора, с което неимоверно ѝ помогна.

— Всичко е наред! — каза той тихо. — Разбирам, че съм се заблуждавал. Когато не ми каза „да“, веднага си въобразих, че имаш някакви дребни резерви към нашата женитба. Мислех, че ако съм по-настойчив, ще промениш мнението си.

— Съжалявам! — успя да промълви Хъни.

— Също и аз! — продължи Адам, като огорчено сви устни. — Мисля, че няма нужда да те предупреждавам отново за този скитник! Пази се!

— Ще помисля над думите ти! — кимна Хъни. Макар да не можеше да повярва, че Джес е дошъл в „Диамантът“, за да я ограби! В противен случай би умряла от непоносимата болка, че през цялото време той само я е използвал!

Когато се приближиха, видяха, че цялата къща бе тъмна. Хъни изпита облекчение, че тази вечер няма да ѝ се наложи да иска обяснение от Джес по въпросите, които така дълбоко я вълнуваха.

— Лека нощ, Адам! — промълви Хъни. Чувстваше се неловко. Не бе сигурна дали иска да я целуне. От друга страна не искаше да го нарани, ако все пак има желание, а тя се отдръпне. И без това му бе причинила достатъчно болка!

Адам надмина очакванията ѝ и се държа като истински джентълмен. Взе ръката ѝ в своята и я задържа за миг. Изражението му бе сдържано, но очите му издаваха мъката от раздялата.

— Довиждане, Хъни!

Тя едва преглътна буцата в гърлото си. Не искаше да го нарани!

— Съжалявам! — повтори тя.

— Няма смисъл. Ще го преживея! — Но само той знаеше колко силно си бе позволил да се влюби и колко тежко му бе да се откаже от надеждата, че ще я направи своя жена! Той бавно отпусна ръката ѝ и тя се плъзна между пръстите му. После излезе от колата, помогна ѝ да слезе и я отведе до верандата. Когато си тръгна, не забрави да я предупреди за последен път: — Внимавай, Хъни! Не се доверявай на този скитник!

После потегли. Хъни влезе в тъмната къща и се облегна на предната врата. Цялото ѝ тяло се отпусна с облекчение. Без да го желае, причини болка на един добър човек. Но въпреки това не съжаляваше за отказа си.

— Доста дълго те нямаше!

Обвинението, дошло нейде от тъмнината, бе така неочаквано, че тя подскочи от страх.

— Изплаши ме до смърт! — изсъска тя. — Какво правиш в тъмното?

— Чакам те.

Когато очите ѝ привикнаха към оскъдната светлина от лампата на верандата, Хъни установи, че Джес не е седнал, а тъкмо обратното — приближава към нея. Бягството ѝ се стори добра идея и тя се насочи

към стълбите. Но преди да измине и две крачки, ръцете му я сграбчиха за раменете.

— Не го покани вътре. Това означава ли, че всичко между вас е свършило?

— Не е твоя ра...

— Отговори ми! — раздруса я силно Джес.

Хъни се вбеси не на шега — повече от всеки друг път след смъртта на Кейл. Как смееше този мъж да ѝ държи такъв тон? И да ѝ задава въпроси, които изобщо не го засягаха?

— Да! — процеди тя през зъби. — Да! Това ли искаше да чуеш?

Отговорът на Джес последва мигновено. Той сведе глава и впи устни в нейните. Целувката му бе необуздана и дива, той я заставяше, искаше. Ръцете му я притиснаха като в железен обръч и я притеглиха в обятията му. И дума не можеше да става за нежност, но Хъни откликна на нетърпението, което долавяше във всичките му действия. Противно на всякакъв разум, тя усети как в нея лумват пламъците на страстен пожар и като в сън взе да отвърща на горещите му целувки.

— Хъни, Хъни — прошепна той върху устните ѝ, — копнея за теб! Желая те!

Ласките на ръцете му я издигаха в някакъв неземеен свят и тя като че ли губеше разсъдък. Страстта, силният му копнеж възпламеняваха всяка нейна фибра и я караха да се чувства като жена — може би първата и единствената. Тя се вкопчи в раменете му и изшептя:

— Не може, Джес! Джак е...

— Джак е у приятели тази нощ! — напомни ѝ той, изопнат като струна. И се усмихна на удивлението, застинало на лицето ѝ. Младият ѝ настойник не бе тук, за да ѝ послужи за извинение!

Без да ѝ дава възможност за размисъл, Джес я вдигна на ръце — една великолепна имитация на Рет и Скарлет — и понесе нагоре по стълбите.

— Какво правиш? — изумена запита Хъни.

— Отнасям те в леглото, където ти е мястото!

— Не, не можем да го направим! — възпротиви се решително тя.

— А защо не? — преустанови той изкачването.

През продължителното мълчание, която последва, Хъни се колебаеше дали веднага да го нападне с обвиненията на Адам.

— Защото... Ти никога няма да ме излъжеш, нали, Джес?

Беше тъмно и лицето му се криеше в сянка, но тъй като я притискаше до гърдите си, тя усети внезапното изтръпване на тялото му.

— Никога няма да сторя нещо, което да те нарани, Хъни!

— Като че ли не е съвсем същото, нали?

— Ето едно от качествата ти, които харесвам! — усмихна се той едва доловимо. — Че не насилваш момента!

— Мисля, че е по-добре да ме оставиш, Джес! — настоя тя.

Той бавно наклони краката ѝ, така че тялото ѝ се плъзна покрай неговото. Беше му благодарна за внимателното отношение, защото не се чувстваше много стабилна. Гръдта ѝ, докоснала неговата плът, се стегна в очакване.

— Но ти ме желаеш, Хъни! — отново този дрезгав глас.

— Би било трудно да го отрека, без да изляза глупачка! — признанието ѝ бе наситено с горчивина.

Той обсипа с изкусителни целувки шията ѝ. За да не падне по стълбите, тя се вкопчи в него и отметна глава. Тялото ѝ затрепери от омагьосващия допир на устните, зъбите и езика му.

— Джес, моля те! — дрезгавият гърлен глас бе на Хъни.

— Какво искаш, Хъни?

Тя изпъшка отново — вопъл на наслада и отчаяние.

— Теб — призна с усилие тя. — Желая те!

Джес я пое в прегръдките си и на един дъх доизкачи стълбите.

ГЛАВА СЕДМА

Хъни усещаше топлината на мъжа до себе си. Протегна се да погали мускулестото му силно тяло, което вече познаваше както своето собствено. Джес се размърда и тя дръпна ръка. Не искаше да го събужда. Бяха прекарали вълшебна нощ. Не желаше да излиза от този прекрасен сън и да се изправи срещу реалностите на деня.

В призрачната светлина на сипващото се утро Джес изглеждаше по-млад, въпреки наболата черна брада, която му придаваше вид на бродяга. Хъни потърка буза във възглавницата и установи, че кожата ѝ е изключително чувствителна там, където бе преминала четката на тази брада — и то неведнъж. В същото състояние бяха и гърдите ѝ — откри с прискърбие тя.

Не можеше да се каже, че бе мил, но това се отнасяше и за нея! Любенето им бе един бушуващ от емоции ураган, разсечен от светкавиците на отчаянието, последвало ги по стълбите.

Хъни обясняваше своите лични преживявания със стремежа да натрупа колкото е възможно повече спомени от Джес, преди да си е отишъл. Но нямаше и най-малка представа защо Джес се любеше така отчаяно! Дали вече бе решил да потегли и с това да сложи край на краткотрайната им идилия?

Докосна долната си устна, подута от ненаситните целувки и пламенните любовни ласки, с които Джес я бе дарил. Нейното настървение не бе по-малко! На врата му се забелязваше мораво петно — спомен от миг на развихрила се страст! Хъни не си спомняше кога го бе направила и реакцията му сериозно я притесняваше. Не бе оставяла такива отпечатъци от тийнейджърските си години — от любовните игрички с Кейл.

Тя премига от изненада. Нито веднъж през тази незабравима нощ не се бе сетила за Кейл! Джес не бе оставил в съзнанието ѝ и най-малката пролука за подобна мисъл! Бе проникнал в нея така както завоевател нахлува в покорен град и се разпорежда с плячката. И какво направи тя? Позволи му този победен марш! Не, истината не бе точно

такава! Тя се отдаде напълно във властта му — с радост и наслада. Присъствието на Джес я караше да ликува и тя му позволи волности, на които Кейл никога не се бе наслаждавал.

И дори не изпитваше съжаление!

Хъни никога не бе желала друг мъж така силно, никога не бе изпитвала по-върховно удоволствие — нещо напълно необяснимо. С какво Джес бе толкова по-различен от Адам? Защо не бе могла да си избере мъж, който да ѝ бъде сигурна опора в живота? Защо трябваше да се влюбва...

Мислите ѝ спряха насред път. Каква дума бе употребила? „Влюбва?“ Затова ли любенето им бе толкова опияняващо? Влюбена ли бе в Джес Уайтлоу?

Не бе честно да търси отговора на този въпрос, когато обектът на неутолимия ѝ копнеж бе пред очите ѝ. Защото харесваше как гарвановочерната коса пада над челото му. И тъмните клепачи, които потрепваха над бронзовите бузи. И устните му — горната, тясна и очертана, долната, пълна и страстна — извор на наслада.

Когато се галеха, обичаше да усеща тежестта на тялото му. Обичаше допира на кожата му — нежна като тежка коприна и изопнатата като корабно платно над възлестите мускули. Обичаше горещата вълна, която избликваше изпод мазолестите му пръсти, поели пътя от нежната ѝ гръд надолу към корема и още по-надолу към скритата между бедрата ѝ бездна.

Обичаше тържественото ликуване на двете слети тела — така, както бе предначертано от паметивека — поели пътя към омайния връх. И търпението, с което я насочваше към него. И прикритото от натежалите, полуспуснати клепачи удоволствие, когато тя изливаше в несвързани слова своя екстаз. Обожаваше агонизиращото му от върховна наслада лице, докато бавно и тръпнещо я догонваше към кулминацията на божественото, неописуемо щастие, което бяха търсили заедно.

Хъни реши да прекрати разбора на другите черти на Джес, които ѝ въздействаха не по-малко. Бяха много и различни. И без това фактът, че го обичаше по този начин, ѝ причиняваше болка. Защото неизбежен спътник на любовта е надеждата! Тя не можеше, нямаше сили да се надява, че скитникът ще остане при нея. Всъщност — докога? Не бе сигурна, че ще успее да събере достатъчно спомени.

Хъни почувства, че не може да остане повече в леглото, без да се обърне отново към Джес. И за да не я сметне за ненаситна, тя тихичко се измъкна изпод завивките, събра дрехите си и се отправи към кухнята да се облече.

Не направи кафе, защото миризмата щеше да го събуди. Искаше ѝ се да остане още малко сама. Реши да нахрани животните. Може би тежката физическа работа щеше да се отрази благотворно на неуравновесеното ѝ либидо! Влезе в обора и мигновено бе обсадена от познати миризми, които я поуспокоиха. Тръгна към клетката на Генерал и внезапно се закова като вкаменена. Не можеше да повярва на очите си! Краката ѝ се подкосиха и тя се вкопчи с все сила за вратата, зад която би трябвало да бъде Генерал. Дали не го бе оставила в кошарата през нощта? Ужаси се от своята разсеяност.

Изтича навън, но бикът никъде не се виждаше. Върна се обратно да разгледа клетката. Може да е счупил резето! Но то си бе на място!

Хъни не преставаше да се взира в празната клетка, но това не спомогна за появяването на бика. Беше изчезнал! Откраднат!

Завладя я отчаяние, което прерасна в необуздан гняв към единствения виновен, който все още ѝ бе под ръка. Грабна инстинктивно два предмета и се затича към къщата. Спря за миг в кухнята и решително се заизкачва по стълбите.

Джес се върна в реалния свят с див рев, измокрен до кости от ведрото леденостудена вода, което Хъни плисна върху него.

— Какво, по дяволите, правиш? — изръмжа яростно той и скочи като лъв от бърлогата си. Беше съвсем гол и никога досега не ѝ се бе струвал толкова мъжествен. И съблазнителен. Опита се да я хване, но тя отстъпи.

— Ти, копеле мръсно! — изсъска тя.

— Хъни, какво, по дяволите...

— Не се приближавай нито милиметър повече! — размаха тя файтонджийския камшик, който бе сграбчила в обора — една старовремска реликва. — Ще го използвам! — заплаши тя.

— Но какво става тук? — учуди се той. — Не е ли малко късно за оскърбена добродетел, а?

— Оскърбена добродетел ли? Ти, долен, мръсен, сладкодугмен негодник! Ти открадна моя бик! — кипеше тя от гняв. Искаше й се Джес да отрече! С цялото си сърце копнееше за ожесточена съпротива! Но тънморавата пелена, която покри широките му рамене и плъзна нагоре към белязания от любовните ласки врат и изсечените като с длето скули, бе най-фрапантното доказателство за вина, което някога бе виждала. — Как можа? — изшептя тя, повече наранена, отколкото ядосана. — Аз ти вярвах! — Гневът отново я заля и камшикът изплющя с цялата ярост на унижението и болката, които я разкъсваха заради неговото предателство. — Вярвах ти!

Докато успее да се пресегне и го изтръгне от ръцете й, камшикът лизна раменете му. В следващия миг Джес го запокити в другия край на стаята и притегни Хъни в прегръдките си. Тя се съпротивляваше с все сила, като го удряше с юмруци и риташе, където свари. Най-после той я хвърли върху подгизналото легло, където я укроти с тежестта на тялото си.

— Престани, Хъни! Достатъчно!

— Мразя те! — изкрещя тя. — Мразя те! Мразя те! — И избухна в задушавашч плач, като изви глава, за да не гледа Джес сълзите, които проливаше заради него. После се укроти. Душата й бе напълно опустошена и почти не усещаше как Джес събира сълзите й с устни.

— Хъни — погали я дрезгавият му глас. — Ужасно съжалявам!

— Къде е... моят бик? — изхълца тя през стиснати зъби.

— На сигурно място — отвърна той. Хъни изстена. Думите му бяха окончателно потвърждение, че я бе използвал, лъгал и окрал! — Не е така, както си го мислиш! — продължи той.

— Можеш ли да отречеш, че ме излъга? — От очите й изскачаха искри.

— Не, но...

— Че открадна Генерал?

— Да, наистина, но... — Нещо в гърлото й изклокочи и тя поднови борбата. — Най-добре ще направиш, ако лежиш мирно! — предупреди я той.

Хъни застина, внезапно осъзнала, че той е гол и са в леглото.

— Да не си посмял да ме докоснеш! Ще се боря! Ще ритам, ще драскам и...

— Ако млъкнеш само за миг, ще ти обясня всичко!

— Не искам да слушам извиненията ти, копеле гадно! Аз...

Той я целуна, за да прекрати този нескончаем водопад.

Хъни усети, че целувката му бе наказателна мярка. Беше лесно да противопостави на гнева му своя собствен, да извие тялото си под тежестта му, да сграбчи мъжките пръсти, вплетени в нейните, да се опълчи срещу надмощието му.

Колкото повече се бореше, толкова повече тялото ѝ откликваше на неговата агресивност. Той вмъкна бедро между краката ѝ, защото знаеше, че това ще я възбуди. В същия миг устните му смекчиха хватката си и я превърнаха в милувка. Езикът му потърси вкуса на своя събрат — тежък като мед, сочен и възбуждащ. Тя се съпротивляваше срещу магията на съблазняването, но ръцете му приковаха нейните от двете ѝ страни и тялото ѝ попадна напълно в негова власт.

— Недей! — примоли се тя, усещайки, че се поддава на страстта, която никога не я бе напускала напълно. — Недей!

Беше безпомощна пред силата му. За нейно голямо учудване той спря да я целува и се изправи на лакти, за да я погледне.

— Сега готова ли си да слушаш? — Тя изви глава встрани и затвори очи. Джес мушна една от ръцете ѝ зад гърба ѝ и я затисна с тялото си, а освободената му ръка подхвана брадичката ѝ и насила я обърна. — Отвори очи и ме погледни! — нареди той. И тъй като тя не го послуша, устните му болезнено се впиха в нейните. — Отвори очи, Хъни! Ще продължавам да те целувам, докато не ме послушаш!

Изправена пред тази сериозна заплаха, тя веднага се подчини и очите ѝ засвяткаха. Неговите също искряха от гняв. Устните му бяха здраво стиснати. На бузата му играеше мускул.

— За всяко нещо има обяснение! — процеди той.

— Съмнявам се! — не му остана дължна тя.

— Млъкни и слушай!

Тя изсумтя. Но замълча.

Той отвори уста и после я затвори. Няколко пъти. В търсене на нови лъжи, помисли си тя. Джес притвори очи и когато я погледна, тя прочете в тях разкаяние.

— Не зная как да ти обясня, освен да започна направо!

Тя чакаше, като се чудеше как ще понесе признанието, че мъжът, с когото бе прекарала тази неповторима страстна нощ, мъжът, в когото

бе започнала да се влюбва, е част от банда крадци и убийци. Той пое дълбоко дъх и каза:

— Работа при рейнджърите под прикритие с цел залавяне шефа на банда крадци, която тероризира фермите в околността.

Хъни не можеше да повярва на ушите си. Първата ѝ реакция бе облекчение. Джес не бе крадец! Следващата — гняв, не — ярост! Беше я излъгал! Всъщност бе премълчал, но нали целта му бе да скрие истинската си самоличност! После я заля отчаяние. Кое то бе глупаво, защото никога не бе хранила реални надежди, че свикналият на свободен живот Джес ще остане в ранчото. Сега, след като знаеше, че е рейнджър, всичко бе ясно. Щеше да си тръгне след приключване на задачата! Нима имаше някакво значение? Никога не би повторила грешката, която направи с Кейл!

— Хъни, кажи нещо!

— Пусни ме да стана!

— Не и преди да ти обясня!

— Вече разбрах достатъчно!

— Не исках да те лъжа, но Далас...

— И Далас ли е забъркан? Ще го убия! — измърмори тя.

Джес се зарадва на искрите в очите ѝ след онази страшна пустота, последвала неговото признание. Е, поне на част от истината, която му бе възможно да сподели!

— Далас също изпълнява нареждания — продължи Джес. — Според капитана по-добре беше да не знаеш нищо. Защото... — провлече той, тъй като не можеше да ѝ каже останалото. — Всъщност той предполагаше, че ще ни разбереш, след като си била съпруга на рейнджър.

— Да, разбирам ви, при това много добре! — отвърна тя разпалено. — Използвахте ме, без да помислите за болката и страданията, които ще ми причините!

— Каква част от тревогите ти се дължат на изчезването на Генерал и каква част — на това, че те разочаровах? — попита той тихо. — Генерал ще бъде тук след ден-два — цял и невредим. Не съм и помислял, че между нас може да се случи всичко това, Хъни!

— Не трябваше изобщо да ме докосваш!

— Зная — отвърна той.

— Не биваше да се вмъкваш в живота ми!

— Зная!

— Защо не се въздържа тогава?

— Защото не успях! Не знаех, че тук, при тези специални обстоятелства, ще открия собствената си половинка! — Хъни с мъка преглътна буцата, която се надигна в гърлото ѝ. Затвори очи, за да се спаси от потоците нежност, които струяха от тъмните му очи. — Обичам те, Хъни!

Когато отново го погледна, в очите ѝ бе събрана мъката на целия свят.

— Престани! Не казвай неща, в които не си убеден!

— Никога през живота си не съм бил убеден повече в нещо!

— Е, добре, аз пък не те обичам! — сопна се тя.

— Кой лъже сега, Хъни?

— Нищо няма да излезе от това, Джес! Дори да искаш да създадеш дом, не съм сигурна, че можеш да си го позволиш, тъй като преди всичко си боец!

— И какво общо има това?

— Не желая всяка вечер да се чудя дали ще се прибереш у дома жив и здрав. С Кейл нямах право на избор — за разлика от този път! Избирам да не водя вече такъв кошмарен живот!

— Аз не мога... и няма да променя живота си заради теб!

— Не те и моля! — отсече Хъни.

— Какво ни остава тогава?

— Мисията, която трябва да приключим! Предполагам, че ще се срещнеш с крадците и ще предложиш Генерал срещу голяма сума!

— Точно такъв е планът! — усмихна се той загадъчно.

— Тогава е време да се хващаш за работа!

— Но... ние не решихме нищо!

Нима имаше смисъл да спори? След като приключеше със задачата, Джес неминуемо щеше да замине! Болката от раздялата вече я пареше. Дори да бе скитникът, за когото се представи, той рано или късно щеше да си тръгне. Знаеше го от самото начало! Сега обаче се прибавяше една неотменна сигурност, която я караше да приеме... и да скърби за бъдещата раздяла.

Тя плъзна изпълнен с копнеж поглед по лицето му. Искаше да запомни всяка черта, всяка подробност! За безкрайното бъдеще! После премина на тялото, което цяла нощ бе обсипвала с целувки и на

дясното рамо откри огромен червен прорез, скрит досега от възглавницата.

— Боже мой, Джес, какво съм направила! — Когато пръстите ѝ докоснаха мястото, белязано от камшика, той стисна зъби. Хъни го побутна по гърдите. — Позволи ми да стана, Джес! Трябва да го намажа с нещо успокоително, преди да се възпали!

Хъни не знаеше как би реагирала, ако Джес не се бе отдръпнал. Разкъсваха я толкова противоречиви чувства — угризения, смущение и любов. Любовта като че ли надделяваше. Не искаше да обича този мъж! Болката от раздялата би била непоносима!

Джес се възползва от отсъствието на Хъни, за да си обуе панталоните и ботушите. Когато тя се върна, той седеше на ръба на леглото, гол до кръста и я чакаше.

Ръцете ѝ бяха пълни с медикаменти. Остави ги на масичката до леглото и приседна до него, за да се погрижи за раната. Когато започна да я почиства с хладка вода и памук, между зъбите му изсвистя силна струя въздух, а лицето му се сгърчи.

— Сигурно много те боли!

Както бе приведена над него, Джес като че ли не усещаше толкова болката, колкото искрената ѝ загриженост. От години в живота му не бе имало жена, която да се грижи за него и да го обича. Майка му почина при раждането на сестра му Тейт и остави малкото момиченце в ръцете на бащата и тримата по-големи братя. На колко години бе той тогава? Не повече от единадесет или дванадесет.

Отдаде се с наслада на грижливите, нежни ръце на Хъни. Всеки жест, всяко движение бяха просмукали с обич. Нямаше никакво съмнение. Въпреки че Хъни отричаше, потрепващите ѝ ръце и изписаната на лицето тревога я издаваха. Тя бе предопределена за него и той щеше да я притежава — въпреки нейните резерви!

Никога не му бе минавало през ум, че Хъни ще иска от него да напусне рейнджърите. Обожаваше напрежението и риска. Би трябвало да може да запази и двете — Хъни и своята работа! Оставаше да открие как!

— Кога ще се срещнеш с крадците? — попита тя.

— Тази нощ.

Тя прехапа устни, за да не го замоли да остане. Беше научила урока си при Кейл. Увещания, сълзи — всичко щеше да бъде напразно!

Затова само промълви:

— Обещай ми, че ще се пазиш!

— Не се тревожи за мен, Хъни! — На лицето му блесна усмивка. Внимателно отдръпна ръката ѝ от рамото си и нежно я притисна. — Отдавна се занимавам с тези неща! Зная как да се грижа за себе! Освен това не мисля да се оставя да ме убият, след като ти ще ме чакаш да се върна!

— Джес...

Той протегна ръка и я прихвана за брадичката, повдигайки я към себе си.

— Хъни... — Топли, сочни и нежни, устните му я направиха роб на волята му. Ръката му обгърна тила ѝ и се плъзна в косата ѝ. След миг тя седеше в скута му, с ръце, обвити около врата му, а устните му нежно гъделичкаха шията ѝ. — Не мога да ти се наситя! — промърмори той. — Ела с мен в леглото, Хъни! — Предложението си струваше. Господи, какво изкушение! — Забрави за Генерал, за рейнджърите и техния живот! Не мисли...

Хъни се изкубна от мамещата клопка на ръцете му и се изправи. Гърдите я боляха. В утробата ѝ пламтеше разгорялата се жарава на страстта. Едва си поемаше дъх. Но успя да каже:

— Не, Джес! Трябва да спрем! И то веднага! Можеш да останеш тук, докато приключиш с мисията си. Но, моля те, остави ме на мира!

— Това е глупаво, Хъни! — Джес бе не по-малко възбуден и засегнат от ненадейния финал на милувките им.

— Значи като капак на всичко сега съм и глупачка! — възкликна тя. — Е, Джес, ти направо улесняваш раздялата ни!

— Знаеш, че не това имах предвид — заоправдава се той и зарови нервно ръка в косата си. — Друго исках да кажа! — Изправи се и закрачи из стаята като ранен звяр. — Ние сме предопределени един за друг, Хъни! Усещам го ей тук, вътре в мен! — И той потупа гърди с юмрук — там, където бе сърцето. — Безполезно е да се бориш срещу неизбежното! Ще прекараме живота си заедно, ще видиш!

— Докато те застрелят ли? — избухна тя. — Докато те погребат като Кейл? Не, Джес! Няма да прекараме живота си заедно! Нуждая се от човек, на когото да се опра в това дълго, изтощително състезание. Ти не си за тази работа!

— Ще поживеем, ще видим! — процеди той през стиснати зъби.

Джес не бе подготвен за сълзите, които започнаха да се събират в очите ѝ. Видя как упорито премигва, как повежда храбра борба. Очевидно ѝ бе писано да загуби, защото скоро двете езерца се разплискаха и преляха надолу по бузите.

— Свършено е, Джес! Не се шегувам! — Тя избърса сълзите с опакото на ръката си. — И няма да плача заради теб!

Той видя искриците гняв, които се запалиха в очите ѝ, докато се бореше със силните, разкъсващи я емоции. И победи! Сълзите спряха и само влажните солени вадички по бузите напомняха за болката, която изживяваше. Той усети как Хъни се отдръпва от него, въпреки че не бе направила и най-малкото движение.

— Не си отивай, Хъни! Имам нужда от теб! — Замълча за миг и добави: — Обичам те!

— Ти ме излъга, Джес! Използва ме! Хората, които се обичат, не се отнасят така един към друг! — Тя се изкашля, за да потисне сълзите, които заплашваха да потекат отново. — Трябваше да ми кажеш, да ми се довериш! Да ми позволиш да избирам, преди отношенията ни да се задълбочат! Ето това не мога да ти простя, Джес!

Тя се обърна и излезе — с изправени рамене и вирната брадичка, горда и недостъпна. Никога не я бе желал така силно, както в този миг, когато тръпнеше от мисълта, че ще я загуби. Отпусна се на леглото и се загледа през дантелените пердета. Трябваше да си признае, че първоначалното обяснение, което бе дал на Хъни, за присъствието си в „Диамантът“, звучеше неубедително дори в неговите уши. Напълно споделяше гнева ѝ. И усещането, че е измамена.

Но нямаше абсолютно никаква възможност да ѝ каже истинската причина, поради която самоличността му бе държана в тайна. Всяка улика срещу крадците, всяка съмнителна следа водеше право към „Лейзи Ес“ — ранчото на... Адам Филипс!

ГЛАВА ОСМА

— Открадна ли бика? — попита Морт.

— Да — отвърна Джес.

— Къде е тогава? — продължи нетърпеливо крадецът.

— На сигурно място.

— Шефът отдавна го чака! Нали трябваше да го доведеш тук? — Морт се обърна и изплю възмутено към огромното покрито ремарке, предназначено за превозването на бика, което несъмнено щеше да се върне празно.

— Планът се промени — подхвърли невъзмутимо Джес.

— Какво означава това, по дяволите? — присви очи Морт.

Джес се вгледа внимателно в посивялото лице на каубоя.

— Реших да изменя някои от точките на нашето споразумение.

— Шефът хич няма да се зарадва! — В гласа на Морт затрепкаха заплашителни нотки.

— Ако не е навит, ще си намеря друг купувач! — заяви не помалко предизвикателно Джес.

— Хей, почакай! — изломоти Морт. — Не можеш...

— Кажи на шефа си да бъде тук довечера в полунощ — прекъсна го Джес. — Ще го чакам с бика, но ще преговарям само лично с него! Кажи му, че цената е два пъти по-висока от тази, за която говорихме! В брой — в дребни банкноти.

Очевидно ултиматумът на Джес доста разтревожи Морт.

— Правиш голяма грешка! — предупреди го той.

— Ако наистина иска този бик, ще дойде!

Не бе избрал най-остроумния начин да стигне до шефа, помисли си Джес, но този метод поне действаше безупречно. Заради човешката алчност и лакомия! Естествено, че трябваше да бъде нащрек в тази неизбежна „двойна игра“! Всеки миг можеха да засвирят куршумите! Е, дано поне има късмет да види, че неговият отбор печели!

Морт потегли като псуваше под нос, а Джес се метна на пикапа и пое в посока, обратна на „Диамантът“. Вярваше, че мисията му при

рейнджърите скоро ще приключи. Тогава щеше да се отдаде на най-важното — връзката си с Хъни. Но преди това се налагаше да уточни с Далас подробностите по плана за залавяне на бандитите през нощта.

Ако обаче знаеше, че срещата му с Морт Барнс бе наблюдавана и от трета, силно заинтересована страна, очакванията на Джес за предстоящите събития биха били съвсем различни...

Когато по-късно същия следобед Адам Филипс паркира пред къщата, Хъни метеше верандата. Обзе я мимолетно чувство за вина, изтласкано почти веднага от удовлетворението, че е прекратила тази връзка. За какво ли я търсеше Адам, след като краткият им роман бе приключил?

Тя подпря метлата на дървената стена — която наистина се нуждаеше от една нова боя — и пристъпи към парапета.

— Здравей, Адам! — поздрави го тя сдържано, като засенчи очи с ръка, за да се предпази от слънцето. — Какво те носи насам? — Доколкото можеше да съди по мрачната извивка на устните му, не бе нещо хубаво. Той слезе от колата и се отправи към нея, а чертите на лицето му като че ли още повече се изостриха от напрежение. — Заповядай, седни! — посочи му тя дървената люлка, закачена на две от гредите на покрива. Тя самата се подпря на парапета на верандата.

Адам седна, но миг след това подскочи нервно и доближи до Хъни.

— Какво всъщност знаеш за онзи мъж — новият ти помощник?

— Не много — призна тя, като вдигна рамене. — Има диплома по фермерски мениджмънт и...

— Замисляла ли си се някога защо човек с диплома ще се задоволи с мястото на обикновен помощник в ранчо? — Думите му прозвучаха настойчиво.

Хъни го изгледа изпитателно. Разбира се, че не! Не му бе задавала никакви лични въпроси. Затова признанието му, че е от специалните сили я изуми до такава степен. Ясно защо Адам се отнасяше все още с подозрение към мотивите му! При това, без да има никакво право!

— Не се тревожи заради Джес! — увери го тя.

— Откъде идва това спокойствие?

— Та той е рейнджър — от специалните части!

— Какво? — зяпна Адам втрещен.

— Работи под прикритие — усмихна се Хъни. — Заради крадците на добитък, които действат в района. Не вярвам да има нещо против, че ти казах, но ще запазиш информацията за себе си, нали?

— От самото начало ли знаеше с какво се занимава? — изгледа я остро Адам.

— Не, научих го тази сутрин — призна тя.

Адам натъпка палци в джобовете на джинсите, присви устни и замислено тръсна глава:

— Изглежда съм бил пълен глупак! Мислех, че той... няма значение. Трябва да тръгвам. Имам да свърша някои неща, преди да се стъмни.

— Адам — извика Хъни след него.

— Кажи, Хъни? — спря той и се обърна.

— Не може ли да останем приятели?

За миг на лицето му се изписа болка, но той успя да се усмихне и каза:

— Да, можем. Но ми дай малко време, а?

— Добре, Адам. Довиждане!

През останалата част от следобеда Хъни остана сама. Имаше много работа, но бе доволна, че Джак е на гости. Удаваше ѝ се възможност да обмисли новата ситуация. За щастие, виновникът за нейните вълнения — Джес, също го нямаше. Беше потеглил по разни задачи.

Може би беше добре, че не оставаха прекалено често насаме. Отминалата нощ бе миг извън времето, толкова прекрасен, че почти ѝ се струваше нереален, толкова изумителен, че просто бе невъзможно да продължи. Само ако...

От какво трябваше да се откаже, за да остане Джес в живота ѝ? От една страна — от партньор, с когото да споделя отговорността за ранчото, от мъж, на когото да се опре в тежки моменти. Когато Кейл загина, тя се закле да не се омъжва за човек, който не поставя интересите ѝ и грижите за ранчото поне на равна нога с професията си.

И въпреки че на Адам му предстоеше да отсъства заради лекарските си задължения, свободното му време щеше да ѝ бъде

посветено изцяло. Беше достатъчно богат, за да назначи едни местен човек — Харис Лумис — бивш разорен собственик, за управител на своето ранчо. Хъни бе сигурна, че Адам щеше да наеме и достатъчно работна ръка, която да поддържа „Диамантът“ и да го запази като наследство за синовете ѝ. През последните четиринадесет години, докато Кейл преследваше бандитите, Хъни с всички сили се бе борила с непрестанния упадък на своето ранчо. Но нейните самотни усилия не се увенчаха с особен успех. „Диамантът“ си остана бледа сянка на това, което бе по времето, когато бащата на Кейл го стопанисваше с преданост и любов.

Хъни носеше отговорност пред синовете си! Трябваше да се омъжи за човек, който да върне ранчото в бляскавите му години. Ако се посветеше изцяло на фермерската работа, Джес би се справил. Но Хъни не можеше да си представи какво на този свят би могло да го накара да напусне службата си — но едва ли една нейна молба!

Дори да преглътнеше гордостта си и да се нагърбеше сама с всички проблеми, оставаше непрестанният страх, че някой куршум всеки миг може да ѝ го отнеме. Не, мисълта да живее в тази постоянна неизвестност и всяка вечер да тръпне дали ще се прибере или не, ѝ бе непоносима!

Настоящата мисия на Джес бе ярък пример какво би могла да очаква и в бъдеще. Нали ѝ бе казал, че бандата, която преследва, са не само крадци, а и убийци! Убили били един фермер в Ларедо! Ако само откриеха, че между тях се е промъкнал човек на закона... Хъни потрепери при мисълта какво би могло да се случи на Джес.

Не бе забравила ужаса, който преживя, когато научи, че Кейл е загинал при изпълнение на дълга си. Не искаше да преминава отново през този ад! През изминалите няколко седмици Джес си бе извоювал място в сърцето и живота ѝ. Защо да страда отново?

— Давам долар, за да прочета мислите ти! — Хъни подскочи и се олюля над парапета. Джес се протегна и я хвана, като я притегли в прегръдките си. Ръцете ѝ обгърнаха широките му рамене и тя се озова срещу развеселеното му лице. — За малко да те загубя! За какво мечтаеше посред бял ден?

Нямаше да си признае, че се тревожи заради него, разбира се!

— Тъкмо си мислех какво хубаво време се падна на Джак за гребане по реката.

— Искаш да кажеш, че още не се с прибрал?

— Не — отвърна тя, смутена от неуверения си, треперлив глас. Изчерви се, щом вдигна очи и срещна настойчивия му поглед. Къщата бе изцяло на тяхно разположение, както бе намекнал Джес. Тя преглътна с усилие и попита: — Къде беше през целия ден?

— Имах служебни задачи — отвърна той неохотно. — Но сега съм изцяло твой!

Блясъкът в очите му не оставяше съмнение относно предстоящите му намерения. За миг я изкуши мисълта да предизвика спор или да го ядоса, за да я остави на мира. Но полъхът на чувственото му обаяние вече я обгръщаше и тя си помисли за краткото време, което им остава да бъдат заедно. Беше ѝ неимоверно трудно да откаже, когато той бе срещу нея и я желаше страстно — с гласа, очите и тялото си.

Джес протегна ръка и подръпна колана на джинсите ѝ. Горното копче се разтвори.

— Не си го помисляй дори! — закани се тя.

— Значи ми четеш мислите?

— Достатъчно, за да разбера, че си луд!

— Може и да съм за освидетелстване — призна той. — Но ако не ме издадеш, няма да ме хванат!

Зъбите му леко се впиха в шията ѝ, изпрацайки по вените ѝ огнена вълна.

Тя сграбчи лицето му, за да го накара да спре тези влудяващи ласки, но ръцете ѝ бяха оковани и преместени зад гърба ѝ. Пръстите му се вплетоха в нейните и тя се озова притисната в обятията му.

— Джес — възпротиви се тя със задавен смях. — Не може посред бял ден...

— Никой няма да ни види! — притисна се той към нея, като я накара да изстене — незабавен отговор, с който тялото ѝ откликна на нетърпеливата му покана.

— Джак може да се върне! — търсеше тя отчаяно извинения за това, което желаше толкова силно.

— Значи трябва да се скрием там, където няма да ни намери! — прошепна той съзаклятнически.

Хъни помисли, че има предвид стаята ѝ, но очевидно намеренията му бяха други. Направо зяпна от изненада, когато се озова

— праметната през рамото му — на път към обора.

— Не, не в обора! — възкликна умолително тя.

— Защо не? — усмихна се той.

— Защото сеното гъделичка!

Той спря и я обърна към себе си, така че да вижда лицето ѝ.

— Говориш убедително като от опит! — По бузите ѝ изби руменина. Когато Джес се разсмя, тя се сгуши в него. Чувстваше се лека като перце, далеч от всякакви грижи! Само ако можеше този миг да продължи вечно — смях и любов, без мисли за бъдещето, които развалят всичко. Хъни нежно захапа ухото на Джес и го чу да поема въздух на пресекулки. — Продължавай така, момиче, и няма да стигнем до обора!

Усети, че я обхваща някакво странно настроение. Гъделичкаше ухото му с език и изследваше тайните гънки на сложния лабиринт. Когато Джес се престори, че ще я пусне на земята, от устните ѝ се откъсна пронизителен писък. На вратата на обора той спря и я изгледа продължително.

Тя се взря в лицето му и разбра, че си играе с огъня. Под полуспуснатите клепачи горяха два живи въглена, чертите му бяха изопнати от страст. Ноздрите му леко потрепваха, а ръцете му пристегнаха хватката си. Тялото ѝ затрептя в отговор на неприкрития му сексуален глад.

Пръстите ѝ погалиха скулите му и се плъзнаха от слепоочието в гъстата черна коса на тила.

— Желая те, Джес!

Думите ѝ подействаха като клечка кибрит на прахан. Устните му се впиха в нейните, а езикът му поде онзи неуморен, всевечен танц между мъжа и жената. Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му, избутвайки назад шапката му. Беше се притиснала в него с всички сили, като че се страхуваше да не отлитне в небитието. И наистина, всичко, което ѝ се случи от този миг нататък, бе неизживяно, несънувано, неземно!

Езикът му погали нежния връх на гърдта ѝ, скрит под тънката риза и зърното мигновено се втвърди до болка. Ръката му се плъзна под джинсите ѝ и обгърна нажежения женствен олтар. В отговор нейната нежна длан притисна твърдата набъбнала грамада, сериозна заплаха за шевовете на джинсите. Той я посрещна с възторг —

желанието ѝ го опияняваше по-силно и от най-магическия афродизиак на шаманите.

Бяха точно пред полуотворената врата на обора, с плътно прилепнали бедра, отмалели, задъхани. Без да спират вихрения танц на запалените си тела, той я придърпа на сянка и като я притисна с тялото си към стената, изшептя:

— Крайно време е да си поговорим какво може да ти се случи, когато си играеш с един мъж! — После провря бедро между краката ѝ и я повдигна така, че да възбуди най-чувствената ѝ женска плът. Едната му ръка погълна гърдта ѝ, а другата я прихвана за тила, за да не избяга пред нашествието на неутолимите му устни и вечно търсеция език. — Хъни — проскърца гласът му, — не мога да ти се наситя! Желая да усетя и вкуся всяка твоя частица! Вкус на мед!

Главата ѝ се замая. Едва си поемаше дъх. Не можеше да помръдне. Само отвърщаше на усещанията, които я обсаждаха отвсякъде. Коленете ѝ се подкосиха и Джес я задържа.

Внезапно мъжът се отдръпна и тя остана сама — подпряна на дървената стена, с раздалечени нозе, олюляваща се. Джес сграбчи една чиста наметка за седло и я разстла върху прясното уханно сено в една празна, отдалечена клетка.

Когато се върна и я вдигна на ръце, целият гореше от нетърпение. Пренесе я и внимателно я положи на одеялото, след което я притисна под тялото си.

Очите, в които Хъни надникна, пламтяха от необуздана страст, присвити и помрачнели като буреносно небе. Но вместо да я уплашат, те я подлудяваха.

Бавно, много бавно Джес започна да разкопчава ризата ѝ. Устните следваха пръстите му и оставяха своя отпечатък върху токущо разкритата плът, докато най-после достигнаха копчето на джинсите ѝ. То безгласно се предаде на настъплението. Устните му продължаваха да следват пътя, проправен от ръцете и скоро покориha възвишението между бедрата ѝ.

Хъни протегна ръка да го улови, но когато я целуна през копринените бикини, пръстите ѝ конвулсивно се сгърчиха и ноктите се забиха в мускулите на гърба му.

— Джес! — изохка тя. Той седна и събу ботушите си, а после и нейните. Тъкмо започна да разкопчава ризата си и тя го възпря. —

Нека аз!

И се зае да му достави същото удоволствие, което току-що бе изпитала — бавно и методично разкопчаната риза разголваше бронзовата му кожа, която мигновено обсипваше с целувки. Заинтригувана от раздалечените връхчета на гърдите му, тя прекоси обширното пространство и съсредоточи цялата си нежност върху едното от тях.

Тялото му затрептя като струна, без да смее да помръдне, а тя не преставаше да подлага на изпитание самообладанието му. Той не издържа дълго. След миг Хъни се озова по гръб, прикована от тялото му.

— Когато си играеш с огъня, има опасност да изгориш, момиче!

Сутиенът ѝ се закопчаваше отпред и той бързо се справи с преградата. След миг езикът му вече войнствено провокираше чувствителната тъмна област на гърдта ѝ. Тялото ѝ се изви като обръч и срещна съпротивата на твърдата възбудена мъжка плът.

Тя се вкопчи в хълбоците му, като го притегли по-близо и разтвори бедра. Той отвърна на нежното леко потъркване с мощен, приковаващ я тласък, но внезапно, с рязко движение се освободи от прегръдката ѝ и започна да я съблича. Тя се опита да стори същото с не по-малко нетърпение и след няколко мига, под проникващата между процепите слънчева светлина, те вече се взираха един в друг.

— Господи, колко си хубава! — възкликна Джес с благоговение.

Искреното възхищение я накара да се изчерви от удоволствие.

— Радвам се, че ти харесвам!

Ефирното докосване на устните му до нейните бе като поклонение на вярващ пред богиня. Възхищаваше ѝ се. Обожаваше я. Желаше я. Устните и езикът му я боготворяха. Целувките, започнали от устата ѝ, продължиха надолу по шията, устремяваха се към гърдите, корема и... по-надолу.

Хъни застина и протегна ръка да го сграбчи за рамото. Това не бе очаквала! Не бе сигурна, че го желае.

Джес повдигна очи.

— Искам да опитам всяка твоя частица!

През всичките години на тяхната женитба Кейл никога не я бе любил така. Това бе най-интимната от всички целувки. И изискваше пълно, неоспоримо доверие. Явно Джес добре го разбираше, защото

чакаше разрешението ѝ. А тя се колебаеше — изпъната като струна от напрежение, тласкана от силното желание да му се хареса, притеснена, че няма да успее, тръпнеща от страх пред непознатото. Пред тази забранена наслада!

Често си бе мислила какво ли е това върховно удоволствие, дали наистина те издига във висините на неизмеримия екстаз, за който се споменава само шепнешком?! А сега просто трябваше да се довери на Джес, да му разреши да я люби така, както самият той толкова силно желаше!

Тя отвори уста, за да се съгласи, но не успя да издаде нито звук. Преглътна с огромно усилие и бавно и колебливо кимна.

Мигновената усмивка на Джес я изненада.

— Няма да съжаляваш! — увери я той и усмивката изчезна така бързо, както се появи. — Само една дума и спирам! Трябва да ни харесва и на двамата, нали?

Хъни отново кимна. Не очакваше, че той ще се повдигне и ще я целуне по устните. А после отново пое по познатия дълъг път. И когато най-после достигна целта си, тя бе толкова силно възбудена, както никога през живота си.

Защото Джес не разчиташе единствено на устните си по време на това дълго пътуване. Загрубелите му длани се плъзгаха по тялото ѝ, галеха гърдите ѝ. Под мазолестите му пръсти нежните им деликатни върхове разцъфваха в твърди, налети от възбуда пъпки. Той обходи дългата змия на гръбнака ѝ, от тила до трапчинките ниско под кръста, спря на хълбоците ѝ — толкова подробно и задълбочено, че несъмнено бе оставил отпечатыци от пръстите си.

Най-после я вдигна на ръце, а езикът му — като неуморен любовник — я изпращаше на седмото небе. От гърлото ѝ се откъсна силен стон, а тялото ѝ се изопна. Дланите ѝ се вкопчиха във вълненото одеяло. Не, не трябваше да го докосва, за да не си помисли, че иска да спре! Защото тя не искаше! О, не, в никакъв случай!

Усети как приливните вълни от разтопена лава се зараждат нейде дълбоко в нея, как заливат плътта ѝ. Усети как мускулите на бедрата ѝ се стягат и вече не може да се помръдне. А Джес продължаваше да я целува, да вкусува, да я люби. С устните и езика.

Хъни изстена и конвулсивно се сгърчи от неопикуема наслада. Тялото ѝ се изви към неговото като привлечено от магнит, ръцете ѝ,

впити в раменете му, го зовяха, като че ли той можеше да я спаси от неземните — чудодейни, зашеметяващи, възхитителни — неща, които тялото ѝ заплашваше да извърши.

Хъни не желаете да загуби малкото самообладание, което ѝ бе останало. Но не бе възможно да прикрие силните разтърсващи я спазми, когато най-сетне се озова на дивния, омаен връх. Диви звуци на неизразимо удоволствие се изтръгнаха от гърлото ѝ, а тялото ѝ — неподвластно на никаква воля — се разтресе в мощни конвулсии.

Впил поглед в нея, Джес наблюдаваше агонията на екстаза — първична, могъща и опияняваща.

Когато притихна, тя изви лице настрана. В гърлото ѝ се бе заседнала огромна буца и от очите ѝ потекоха сълзи.

— Хъни? — Тя долови тревогата в гласа му и се опита да го успокои. Но огромното кълбо в гърлото ѝ не пропускаше нито звук. Затова само го улови за ръката. Той легна до нея и отмести мокър от пот кичур от челото ѝ. — Добре ли си? — Тя рязко кимна. — Не очаквах да реагираш така!

Тя зарови лице в гърдите му, обгърна го с ръце през кръста и го притисна с всички сили.

Джес продължи да пригладда нежно косата ѝ, като галеше гърба ѝ. Тя не виждаше лицето му, но по напрегнатостта на тялото му разбра, че е притеснен. Прииска ѝ се да го успокои, да му обясни, че всичко е наред, но бе така поразена от преживяното, че думите ѝ се струваха бедни и безизразни за току-що отлетелите неземни мигове.

Постепенно дишането ѝ се поуспокои и спазъмът в гърлото ѝ се отпусна:

— Беше толкова...

Джес повдигна брадичката ѝ с пръсти се взря в очите ѝ.

— Толкова какво?

— Прекрасно! — прошепна тя.

В следващия миг тя се загуби някъде в прегръдките му, разлюляна напред-назад с необузdana радост и пламтяща страст.

— Толкова се радвам! — почти заекна от вълнение той. — Толкова съм щастлив! Страхувах се да...

— Беше чудесно! — прекъсва го тя. И срамежливо добави: — Надявам се само да ми позволиш да ти доставя същото удоволствие!

— Добре, някой ден, скоро — обеща той и се усмихна. — Но сега искам нещо друго от теб.

— Какво е то?

— Това!

Той разтвори коленете ѝ и с лекота проникна във все още възбуденото ѝ тяло.

Когато я целуна, тя усети на устните му вкуса на собствената си плът. И му отвърна. Всички разумни мисли отдавна бяха отлетели от главата ѝ и в съзнанието ѝ пулсираше една-единствена — да се слее с него, да му се отдаде изцяло!

Хъни плъзгаше ръце по тялото му, докато той се стараеше да я въздигне отново до несравнимия с нищо връх на чувствената наслада. Не осъзнаваше как и къде го гали, но движеше ръцете си в синхрон с ритмичните тласъци на мускулестото тяло под себе си — така както той се приближаваше и отдръпваше от нея. Съвсем случайно откри едно място — гънката между корема и бедрото — което го накара да се сгърчи от наслада.

Джес не ѝ остави много време. Повдигна краката ѝ над бедрата си и я поведе по пътя на блаженството. И след като светът за Хъни престана да съществува, той достигна върха на чувствения екстаз, с глава — извита назад в екстаз, всеки мускул — напрегнат до краен предел от неизразима наслада.

После и двамата задряхаха. Когато Хъни се събуди, навън бе почти тъмно. С подпряна на ръката си глава Джес я наблюдаваше, като че ли искаше завинаги да запечати чертите ѝ.

— Късно е — каза тя.

— Да, по-добре да се облечем! — съгласи се той. Но никой не помръдна. — След акцията тази нощ моята работа тук ще приключи — каза най-после Джес.

Хъни затвори очи, за да прикрие неизброимите емоции, борещи се за превес.

— Кога си тръгваш?

— Хъни, аз...

Тя повдигна клепачи.

— Ще ми липсваш! — промълви и протегна ръка да докосне устните му. Нима тя бе причина за тази подута долна устна, символ на чувствеността?

Той вдигна ръката ѝ и бавно, като в някакъв свещен обред, целуна поотделно всеки пръст.

— Обичам те, Хъни! Ще се омъжиш ли за мен? — Шокът бе толкова силен, че тя зяпна насреща му. Той побутна челюстта ѝ с пръст и се пошегува с приглушен глас: — Така ще налапаш доста мухи!

Но Хъни забеляза, че когато се дръпна, ръката му трепереше. Въпреки непринуденото му поведение, отговорът ѝ несъмнено бе очакван с голямо напрежение. Изкушението да каже „да“ бе огромно! Но не бе честно да го стори, без да сподели душевните си терзания.

— Склонен ли си да напуснеш тази работа? — попита тя.

— Това условие за съгласието ти ли е? — отвърна той остро.

Тя пое дълбоко дъх и каза:

— Да, мисля, че да!

В следващия миг той бе на крака и нервно си обуваше панталоните.

— Това е дяволски неразумно, Хъни, и ти много добре го знаеш! — изрецитира той на един дъх.

Тя почувства неудобство от голотата си — сега, след като той бе облечен. Грабна ризата си и я навлече. Потърси бикините си и ги откри в другия край на клетката. Обърна се с гръб към Джес, за да ги obuе. Мълчанието, което последва, не можеше да отмине незабелязано. Хъни обърна глава и откри, че Джес я съзерцава влюбено.

Тя дръпна бикините, след което нахлузи и джинсите.

— Не виждам какво толкова неразумно има да искаш съпруг, който да ти помага в ранчото!

— Но аз ще ти помагам! — настоя той.

— Между две спешни задачи! — сопна се тя. — Забравяш, че вече бях омъжена за рейнджър! Ти не си по-добър от Кейл!

— Не прилагай същата мярка и за мен!

— Но с какво си по-различен? — възкликна тя. — Не можеш да отречеш, че се излагаш на същите глупави и безсмислени рискове като него! И виж до къде стигна! Не бих могла да го понеса, ако...

Тя млъкна и затърси чорапите си. Джес я сграбчи за ръцете и я обърна към себе си насила.

— Зная, че ме обичаш! — започна той.

— Не става въпрос за това! — прекъсна го Хъни.

— Значи все пак ме обичаш?

Той стоеше и чакаше за отговор. Хъни се намръщи леко и призна:

— Обичам те, но...

Джес я прекъсна с една разпалена целувка.

— Значи всичко останало са дреболии! Ще се справим някак си!

— Ти изобщо не ме слушаш! — повтори Хъни, повишавайки глас, тъй като почувства, че изпуска контрола на положението. — Няма да се омъжа за теб, Джес! Поне докато не се откажеш от специалните части!

— Искаш невъзможното! — Стиснатите му устни побеляха от яд.

— Защо да е невъзможно? Животът крие и други предизвикателства, освен гонитбата на престъпници!

— Какви например?

— Отглеждане на деца. И възраждане на това съсипано ранчо! Или възстановяването на една градина. Или един следобед, отдаден на страстна любов с жена ти.

Той я сграбчи в обятията си и устните му погъделичкаха шията ѝ.

— Това за следобеда ми звучи доста обещаващо!

Хъни не помръдваше в обятията му, защото отчаяно се бореше със сълзите, които заплашваха да рухнат всеки миг.

— Чуй ме! — примоли се тя. — Аз се боря за нашия съвместен живот!

Главата му се повдигна рязко и той впери поглед в лицето ѝ.

— Също и аз! — подчерта той. — Но ти искаш да се откажа от своето „аз“!

— Не, Джес! — поклати тя тъжно глава. — Само от работата ти! Можеш да я напуснеш!

— А ако не искам?

Тя го отблъсна леко, но настойчиво, като го накара да я пусне.

— Тогава просто трябва да се сбогуваме!

— Не говориш сериозно, нали? — Устните му потрепнаха.

— Сбогом, Джес! — Тя вдигна брадичка и изпъна рамене. После се обърна и излезе боса навън, като го остави с поглед, втренчен в гърба ѝ.

— Проклетата глупава жена! — процеди той през зъби. — Не може да очаква, че ще се откажа от всичко заради нея! Направо е луда, ако

мисли, че ще успее! Няма жена, която да заслужава такава жертва!

Мъжът, който прекрачи прага на обора, бе сериозен и вгълбен в мислите си. Най-доброто, което можеше да направи засега, бе да забрави изцяло за Хъни и да се концентрира върху срещата си с разбойниците. Не можеше да си позволи да се разсейва! Хъни бе права за едно — животът на рейнджъра бе много опасен! Трябваше да внимава за всяко движение, за всяка дума! Подсмръкна недоволно. Не бе сега моментът да покаже на Хъни, че опасенията ѝ са напълно основателни!

ГЛАВА ДЕВЕТА

Емоциите с Джес през последните двадесет и четири часа бяха изтласкали мисълта за Джак на заден план. Всъщност през по-голямата част от това време Хъни не бе на себе си, а в някакво еуфорично, екзалтирано състояние. Цяла сутрин бе обсаждана от натрапчивите миражи на бурната им любовна нощ, последва страстното любене в обора, предложението за женитба и като капак — развихрилата се кавга. Тези противоречиви преживявания я бяха изолирали напълно от околния свят и едва след като се стъмни — към девет часа в събота вечер — тя забеляза отсъствието на Джак и започна да го търси.

Когато откри, че не само не е спал у приятеля си, но дори не е имал такива намерения, остана направо шокирана! Изобщо не бе гребал по реката! Досега Джак не я бе лъгал. Не можеше да си представи къде би могъл да прекара миналата нощ, освен ако...

Най-неприятното заключение изникна първо в съзнанието ѝ — Джак бе избягал от дома! Внезапно тя си спомни колко силно я бе прегърнал снощи, преди да тръгне, с каква настойчивост я бе погледнал! Хъни не обърна особено внимание на прегръдката, освен че ѝ стана много приятно, защото напоследък Джак рядко си позволяваше такива сантиментални излияния. А сега жестът му придоби огромно значение! Джак се бе сбогувал с нея!

Сърцето ѝ с мъка отброяваше своите удари. Дланите ѝ се изпотиха. Коленете ѝ се подкосиха и за да не загуби равновесие, тя тежко се отпусна на стола.

Откак Кейл почина, не им бе никак леко, но очевидно синът ѝ понасяше храбро всичко, след като не му се бе приискало да избяга. Появата на Джес бе добавила известно напрежение в семейните отношения, но оня ден, когато поправяха кошарата, Джак като че ли се бе помирил с каубоя.

А може би само се преструваше! Омразата му към новия им помощник би могла да бъде по-силна, отколкото я показваше. Да вижда майка си, ухажвана от двама мъже едновременно, вероятно му

костваше повече усилия, отколкото можеше да понесе крехката му юношеска психика! Въпреки всичко не трябваше да избяга.

Стана ѝ тъжно като осъзна, че първият човек, за когото се сети в този тежък миг, бе Джес Уайтлоу. Но малко след разправията в обора той се метна на пикапа и изчезна нанякъде. В неизвестна посока! Всъщност изобщо не я интересуваше!

Тя подсмръкна тъжно. Кого се опитваше да заблуди? Разбира се, че я интересуваше! Джес вече ѝ липсваше, а още не бе напуснал „Диамантът“! Поне не окончателно, тъй като не си бе прибрал багажа от малката стаичка до кухнята. Нали провери?

Хъни потрепери при мисълта, че мъжът, когото обичаше, бе в известна степен виновен за бягството на сина ѝ. В каква жестока каша се превърна животът ѝ!

Налагаше се да сложи ред! Джак трябваше да се научи, че не може да бяга от проблемите си, че трябва да ги посреща смело и да ги решава! А Джес — е, няколко урока за бягството от отговорност нямаше да му се отразят зле! Двамата бяха попаднали точно на жената, която ще ги обучи идеално!

Нямаше да мине без подкрепления. Хъни вдигна телефона и набра номера на Далас Мастърсън. Обади се Ейнджъл.

— Далас вкъщи ли е? — попита нетърпеливо Хъни.

— Мисля, че ще отсъства цяла вечер. Има някаква секретна задача! — отвърна Ейнджъл. Хъни напълно бе забравила за Генерал и капана, който Джес залагаше за крадците. Дали не бе отишъл там? Дали точно в този миг животът му не бе в опасност? — Хъни, добре ли си? — попита Ейнджъл, разтревожена от дългото ѝ мълчание.

Хъни се отпусна тежко на кухненския стол.

— Не съм много добре.

— Но какво има? Мога ли да ти помогна с нещо?

— Джак изчезна! — промълви Хъни съкрушено. — Изобщо нямам представа къде да го търся!

— Ей сега пристигам! — заяви Ейнджъл.

— Ами бебето?

— Ще го взема с мен. Ще се чувства чудесно в колата, докато обикаляме да търсим Джак. Стой там и не мърдай! Няма да се бавя!

— Добре, през това време ще позвъня и на други приятели на Джак! Може би някой знае нещо?! — В гласа ѝ трепкаше крехка

надежда.

Ейнджъл удържа на думата си и не след дълго паркира в двора. Хъни дотича запъхтяна и се метна до нея в колата.

— Имаш ли някакво предложение откъде да започнем? — попита Ейнджъл.

— Не! — въздъхна Хъни и прехапа долната си устна, за да спре нервното ѝ потръпване. — Може би от „Диамантът“. Може да е... — Хъни не успя да изрече думите „претърпял злополука“ — една възможност, за която изобщо не искаше да мисли! Наистина, вариантът „бягство“ бе къде-къде за предпочитане! Усилията им се оказаха напразни. Никъде из ранчото не откриха и следа от Джак. С всяка изминала минута безпокойството на Хъни нарастваше. Още малко и щеше да стане полунощ. Къде бе синът ѝ? — Нямам никаква идея как да продължим! — изпъшка тя. — Освен да проверим дали не е отишъл при Адам в „Лейзи Ес“, а?

— Далас ме предупреди, че тази нощ около „Лейзи Ес“ ще бъде опасно, Хъни! Нещо става около онази кошара, където рано тази пролет момчетата ти тренираха мятане на ласо.

— А, да, спомням си! Там имаше и нещо като покрит заслон за добитък — провлече замислено Хъни. — Ето къде Джес е скрил Генерал!

— Но за какво говориш? — възкликна Ейнджъл.

— Миналата нощ Джес открадна Генерал.

— Какво?!

— Това е дълга история, Ейнджъл! Както и да е — но той ми каза, че го е скрил на сигурно място. Хващам се на бас, че имаше предвид подслона в онази кръгла кошара в южния край на „Лейзи Ес“! Ако Далас ти е казал, че тази нощ там ще е напечено...

— ... заради някаква секретна задача...

— ... тогава е логично да мислим, че и двамата с Джес са точно там! — Хъни бе толкова развълнувана, че едва успя да поеме дъх с шумно свистене. — Джак не е могъл да предположи... Той не би отишъл... Джак не би могъл...

— Не би могъл какво? — попита силно разтревожена Ейнджъл.

Хъни усети, че я пронизва жестоко предчувствие.

— Трябва да се доберем до тази кошара на всяка цена! — процеди тя полугласно. — Побързай!

— Но Далас специално ме предупреди да не се доближавам до този район! — опита да се възпротиви Ейнджъл.

— Джак е там! — отсече Хъни.

— Откъде знаеш?

— Наречи го майчински инстинкт или както искаш, но зная, че е там! И освен това е в опасност! Трябва да бързаме!

Джак не искаше да лъже Хъни, но от време на време пред мъжа се изпречваха проблеми, с които бе длъжен да се справи сам. Като необходимостта да защитиш майка си, например. Затова я попита дали може да преспи у приятел и на другата сутрин да погребат по река Фрио. Всъщност, през цялото време възнамеряваше да следи Джес Уайтлоу.

След мъжкия им разговор в обора, Джак взе това решение с голяма неохота. Към края на деня, когато двамата заедно поправяха оградата на кошарата, Джак изпитваше искрено възхищение към каубоя. И точно тогава, след вечеря, чу Джес да разговаря по телефона. Искане да наеме фургон за превоз на добитък.

В първия миг Джак си помисли, че майка му е продала няколко животни. Когато Джес спомена за някакви „изисквания заради бика“, Джак стана подозрителен. В „Диамантът“ имаше само един бик и той определено не бе за продан! Стана му ужасно тежко.

Джак тайничко си бе мечтал за възможността Джес Уайтлоу да му стане втори баща. Представяше си безкрайно много дни като оня, в който двамата поправяха заедно оградата. Джес се отнасяше с него като с равен. Уважаваше го. Да работиш с Джес не бе досадно домакинско задължение, а удоволствие.

Сега Джак разбираше, че държанието на Джес е било едно ужасно лицемерие — опит да се спечели доверието им, така че, когато открадне единствената останала ценност в „Диамантът“, никой да не се усъмни в него. Почувства се като пълен глупак. Колкото повече мислеше, толкова повече се ядосваше, докато най-после стигна до извода, че има само един изход. Трябваше да хване Джес Уайтлоу на местопрестъплението! И да го тикне в затвора, където този долен измамник ще има достатъчно време да съжалява, че е подценил едно наивно, доверчиво тринадесетгодишно момче.

Джак нахвърля малко багаж в сака и прегърна майка си, все едно, че отива да преспи у приятел. Вместо това се скри така, че да наблюдава обора. И подозренията му се оправдаха! Един час след като майка му излезе с Адам Филипс, Джес Уайтлоу паркира фургона за животни пред обора и свали платформата.

В първия миг Джак мислеше, че ще изскочи и ще се нахвърли върху скитника. Но въпреки младостта си той знаеше, че съдържаността е по-ценната компонента на смелостта. Помисли си да изтича до къщата и да телефонира на полицията, но прецени, че преди полицията да успее да блокира пътищата към „Диамантът“, Джес ще е далече.

Затова когато Джес влезе в обора за бика, Джак се промъкна под един брезент, хвърлен отзад в пикапа, който теглеше фургона. Стори му се невероятно лесно и идеята го възхити. За огромна изненада на момчето Джес откара бика в кръглата кошара в южната част на „Лейзи Ес“.

Джак знаеше, че веднага трябва да отиде при майка си и да ѝ разкаже всичко, но се опасяваше, че тя ще остави скитника да се измъкне безнаказано заради глупавите си нежни чувства към него. И така, докато Джес настаняваше бика в един от навесите за добитък, Джак се промъкна в близката барака с тенекиен покрив, убеден, че постъпва правилно, като остава при Генерал. Та нали докато се върнеше с полицията, бикът вече можеше да е изчезнал!

Джак бе на косъм от разкритието, когато Джес влезе в бараката за сено. Очевидно кражбата бе организирана много по-добре, отколкото момчето предполагаше. Джес тръгна да излиза и Джак тъкмо щеше да си отдъхне, когато за негов най-голям ужас чу как Джес залоства вратата с огромното дървено резе. Джак бе хванат в капан!

Първата му реакция бе да извика. Но страхът го стискаше за гърлото и той не издаде нито звук. Един Бог знаеше на какво бе способен този скитник, ако откриеше, че е бил проследен! Камионът потегли и Джак запази мълчание. Нямаше как, Джес щеше да се върне скоро! Само трябваше да се въоръжи с търпение и да успее да се измъкне незабелязано при следващото отключване.

Момчето прекара една безумно дълга и кошмарна нощ върху купчината боцкащо сено. Успя да задреме едва на разсъмване и когато се събуди, слънцето бе високо в небето. Надзърна през една дупка на дървената стена и се успокои. Генерал бе още под навеса. Но в

следващия миг го обзеха тревожни съмнения. Защо все още никой не бе пристигнал да прибере бика?

През целия ден Джак напрегнато очакваше завръщането на Джес. Едва късно следобед се досети, че размяната ще се извърши вероятно след мръкване. Беше гладен и жаден, целият плувнал в пот. Вече горчиво съжаляваше, че не бе съобщил на полицията веднага, щом заподозря намеренията на Джес.

Дали майка му бе открила лъжата? Дали се бе обадила у приятеля му? Успокояваше се с мисълта, че ще започне да се безпокои едва след здрачаване. Слънцето бе залязло преди часове. Къде ли бе тя? Защо никой не го търсеше? Къде бе Джес? И всички останали?

Джес се смъкна заднишком в долчинката, където Далас се бе скрил и го чакаше.

— Готово ли е всичко? — попита Джес.

— Цялата околност гъмжи от полицаи! — успокои го Далас.

— Надявам се, че Адам ще влезе в капана! — промълви Джес.

Далас поклати отривиста глава.

— Сигурен съм, че няма да е измежду тези, които ще се мернат насам тази нощ! Ще видиш! Залагам си главата!

Джес повдигна вежди недоверчиво.

— Все още ли си на страната на този тип, дори след всички доказателства, които ни водят към „Лейзи Ес“? След всички неприятности, в които напоследък е забъркано името на това ранчо? След тоталния крах на паричния му баланс през последната година, което, поне, е извън всякакво съмнение?

Далас кимна.

— Познавам Адам. Той просто не може да се забърка в нещо подобно! Трябва да има някакво друго обяснение!

— Надявам се да си прав — заради твое собствено успокоение!

— каза Джес. Но не би имал нещо против Адам Филипс да се окаже злодей в очите на Хъни. Може би тогава тя щеше да започне да вижда Джес в по-добра светлина!

Тази жена бе най-упоритото, твърдоглаво, влудяващо същество, което Джес някога бе срещал! Как се бе влюбил така дълбоко — за самия него бе пълна мистерия, но фактът си оставаше факт! И сега

тази глупава жена не искаше да се омъжи за него, ако не напусне рейнджърите! По дяволите ужасния й умопомрачителен инат!

Естествено, че не можеше да се откаже от една чест, към която така упорито се бе стремил! Специалните части включваха само елитни мъже! Независими. Безстрашни. Корови и безмилостни, когато се наложеше. Гордееше се, че принадлежи към организация с такава история. Не беше честно от страна на Хъни да го моли за тази жертва!

И въпреки всичко се поставяше на нейно място. През изминалите седмици опозна „Диамантът“ и сам се убеди колко малко време му бе отделял Кейл Фаръл. Не само покривът и оградата на обора се нуждаеха от поправка. Навсякъде из ранчото се забелязваха признаци на пълно занемаряване. Заради непрестанните служебни ангажменти на Кейл, цялата фермерска работа се бе стоварила на крехките плещи на Хъни. Раменете ѝ бяха прекрасни, но не бяха достатъчно яки, за да се справят с непосилната тежест на имение с такива размери.

Джес виждаше не една възможност за повишаване на печалбите от ранчото — чрез по-умело ръководство и усилен физически труд. „Диамантът“ разполагаше с достатъчно земя за отглеждане на фуражни култури. А разширена, градината на Хъни би задоволявала със зеленчуци нуждите на цялото ранчо. Не би била лоша и идеята да инвестират в малко мохерни кози. Печалбата от скъпата вълна можеше да се вложи за увеличаване на добитъка.

Джес знаеше, че ако остане на служба при рейнджърите, няма да има много време за работа в ранчото. Винаги можеха да го извикат за някоя спешна акция. И Хъни щеше да остане сама. Както всъщност бе прекарала по-голямата част от брачния си живот, осъзна внезапно Джес!

Нито веднъж не я бе чул да се оплаква от тежкото бреме на всичките тези години. И то не само по отношение на ранчото. Хъни вероятно бе носила и огромната част от родителската отговорност. Беше свършила добра работа. Джак и Джонатан бяха чудесни момчета, които всеки мъж с гордост би нарекъл свои синове!

Сърцето му болезнено се сви при спомена за погледа, който си бяха разменили с Джак в края на онзи ден, когато работиха рамо до рамо. През целия си живот Джес не бе изпитвал по-голямо удовлетворение. Душата на Джак като че ли се разтвори за него. Беше

му трудно да си представи как ще се раздели с двете момчета, а по отношение на Хъни тази мисъл бе направо абсурдна.

Откак се помнеше, Джес бе успявал да нагласи живота си така, че и вълкът да бъде сит, и агнето — цяло. Сега Хъни го поставяше пред трудна и непозната дилема.

В далечината проблеснаха светлини на камион и Джес инстинктивно провери пистолета, втъкнат отзад в джинсите му. Мястото не бе леснодостъпно, но той се надяваше, че полицейското надмощие ще сведе до минимум риска от престрелка. Изправен до кошарата, Джес изчака паркирането на влекача с огромното ремарке. Двигателят остана включен. В светлината на фаровете се появи Морт Барнс.

Джес се вцепени. Всичките му усилия да открие тартора на бандата се изпаряваха яко дим.

— Къде е шефът? — извика грубо той.

— Аз съм шефът! — усмивката на Морт бе по-скоро ужасна гротескна гримаса.

— Не ти вярвам! — сопна се рязко Джес.

— Аз ще отведа бика! — заяви Морт и повдигна автомата, който досега бе в сянка.

Джес не се поколеба. Бързо и ловко той се хвърли извън светлото петно точно в мига, когато Морт стреля. Вместо да изтича за подкрепление, Джес се метна към крадеца, който, заслепен от светлините, не го забеляза, докато не бе съборен на земята. Оръжието изхвърча от ръката му и изчезна нейде в храсталака. След няколко мига Морт лежеше проснат в смъртоносна хватка с пистолет, опрян о челото.

— Казах, че ще разговарям само с шефа ти!

— Защо... — изхърка крадецът.

— Можеш да го пуснеш! — разнесе се един глас от другата страна на влекача. — И хвърли пистолета! Аз съм тук!

Джес не позна мъжа, който се появи в обсега на фаровете с автомат, насочен право в гърба му. Но със сигурност не бе Адам Филипс. Той пусна пистолета, а след това и Морт. Изправи се и се обърна с лице към новата заплаха.

— Ти ли си шефът на този хлапак?

— Аз съм! — кимна мъжът. — Не мога да кажа, че ми е приятно да се срещнем, господин Уайтлоу. Всъщност ти доста обърка плановете ми! Ако си така любезен да се приближиш до тази барака, ще си уредим набързо сметките!

— Донесохте ли парите? — попита Джес.

— О, естествено, че не! Край на всички сделки! Предлагам ти само един шанс да се измъкнеш жив, господинчо! Доброволно ли ще се занесеш дотам или не? Вече съм убивал и няма да се поколебая да го повторя!

Джес изобщо не се съмняваше, че шефът ще го убие при всички случаи, но разчиташе Далас да се намеси навреме. А дотогава трябваше да запази хладнокръвие! Отмести резето на вратата, колкото се може по-бавно, за да даде време на Далас да заеме необходимите позиции. Щом влезеше веднъж в бараката, той се надяваше хората на Далас да се окажат по-сръчни в стрелбата от шефа на бандата и да го спасят.

В мига, когато вратата бе напълно освободена, покрай Джес прелетя светкавично неясна фигура. Вихърът бе укротен в ръцете на Морт. Кръвта на Джес се смръзна в жилите му, когато разпозна издължения слабоват младеж, който се мятеше в хватката на престъпника.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изхриптя Джес.

— Чакам те! — отвърна ядосано Джак. — Знаеш ли, няма да се измъкнеш така лесно! Всичко ще разкажа! Ще те хванат и ще те тикнат в затвора за цял живот.

— По дяволите, Джак, аз...

— Хей, вие! — Джак гледаше мъжа, насочил автомата към Джес. — Аз ви познавам! Вие сте управителят на „Лейзи Ес“. Какво правите тук, господин Лумис?

— По дяволите, Джак! — измърмори Джес. Маслото бе налято в огъня!

— Скрил ли си още изненади наоколо? — изсумтя Лумис.

— Виж, това момче е изненада и за мен! — опита се да го увери Джес, като не го изпускаше от поглед. Устните на Лумис изтъняха, очите му се присвиха. Като разпозна шефа и го заплаши с полицията, Джак подписа собствената си смъртна присъда. Джес се опитваше да не се оглежда наоколо. И без това Лумис — дясната ръка на Адам бе

станал много подозрителен! Неочакваната поява на момчето бе сериозно усложнение, но Далас несъмнено щеше да промени плана.

— Влизайте тук и двамата! — изви Лумис автомата към вратата.

Джак се вторачи в оръжието за първи път. Очите му, изпълнени с ужас, се впиха в Джес.

— Всичко е наред! — опита се да го успокои Джес. — Само ще ни заключат в бараката.

Последните съмнения на Джес относно намеренията на Лумис бяха разсеяни от грубоватия злорад смях на Морт:

— Вътре хубавичко ще си починете! — Джак не спираше да се мятта в ръцете на Морт и бандитът го шляпна силно: — Я трай и се размърдай! — Джес тъкмо бе решил да използва суматохата покрай Джак и да се хвърли върху Лумис, когато по пътя засвяткаха фаровете на някакъв автомобил. — Знаех си, че е капан! — изсъска разбойникът.

Лумис рязко се обърна и насочи пушката към Джак. В мига, когато натисна спусъка, Джес го сграбчи за ръката и я дръпна надолу с все сила.

Куршумът се заби в бедрото му и Джес изскърца със зъби, но не пусна китката на бандита. Замахна с юмрук право в лицето му и със задоволство чу звука от счупена кост. Носът на Лумис. Преди Джес да изтръгне оръжието, той успя да стреля още веднъж, но куршумът безобидно се заби в земята.

След части от секундата наоколо гъмжеше от полицаи и рейнджъри. Съвсем скоро, от начина, по който Далас поздрави Джес, на Джак му стана ясно, че няма да го арестуват. Защото самият той бе един от тях!

— Кой идиот включи тези светлини? — провикна се Джес. — За малко да ни убият, по дяволите! — Неиде зад осветения кръг се разнесе женски глас и той подскочи от изненада. — Кой е там?

— Идиотът, който включи фаровете! — усмихна се Далас.

Джес едва успя да се подпре, преди Хъни да се хвърли на врата му. Зениците ѝ трепкаха, разширени от ужас. Цялото ѝ тяло необуздано се тресеше.

— Видях всичко! Ти спаси живота на Джак! Чух изстрелите. Ранен ли си? — Тя се отдръпна и го изгледа изпитателно. Веднага забеляза тъмната искряща струйка кръв, която се стичаше по крака му. — Боже мой! Та ти си прострелян! — Обзета от паника се обърна към

пръснатите наоколо мъже и извика: — Къде е лекарят? Този човек трябва да се заведе в болница!

— Всичко е наред, Хъни! — придърпа я Джес обратно в обятията си. — Една съвсем незначителна рана! Ще се оправя!

Джак пристъпи напред, но не посмя да се доближи до майка си и скитника... Който всъщност не бе скитник! Хъни го видя и протегна ръка да го придърпа по-близо.

— Добре ли си? Не си ли ранен?

— Нищо ми няма! — смотолеве Джак, сконфузен заради усложненията, които бе причинил.

— Имаш страхотен късмет, че не си мъртъв! — каза Джес.

— Ако само ми бе казал истината — погледна го умолително Джак, — всичко това нямаше да се случи! Цял ден дремах в тази тъпа барака за едното нищо! — И като се обърна към майка си, добави: — Гладен съм! Има ли нещо за ядене у дома?

Хъни зяпна от изумление и избухна в смях. Щом синът ѝ мислеше за стомаха си, значи всичко бе наред!

— Ето кола за болницата, Джес! — приближи Далас.

— Ще се видим у дома, Хъни! — каза Джес.

Сега, след като се увери, че Джес е добре, Хъни трябваше да се раздели с него — веднъж завинаги! Ако не друго, тази случка само потвърди нейните опасения. Не искаше да се омъжва за рейнджър!

— Ела само да си вземеш нещата! — промълви тя. — Надявам се, че ще намериш къде да прекараш остатъка от нощта.

Джес не отговори, а се обърна и закуцука към колата, където го чакаше Далас. Но Джак не можа да премълчи.

— Той ми спаси живота, мамо!

— Да, така е, Джак.

— Не можеш просто така да го изхвърлиш от къщата!

— Мога и ще го направя!

— Ако се интересуваш от мнението ми, искам да ти кажа, че правиш грешка! — заяви Джак.

— Не те питам за мнението ти! Самият ти имаш да ми разказваш доста неща, младежо!

— Мога да ти обясня всичко! — сбърчи чело Джак.

— Първо трябва да чуя, за да преценя!

— Хайде да ви закарам у вас! — прекъсна ги Ейнджъл.

— Да тръгваме! — отсече Хъни. В колата прегърна Джак, така че да му даде възможност да подремне. — Каква кошмарна нощ! Да отиваме у дома и да се наспим!

— Но аз съм гладен, мамо! — възнегодува Джак.

— Добре. Първо ще хапнеш! А после — и двамата си лягаме!

Но часове по-късно, когато малко преди зазоряване Джес Уайтлоу се завърна, тя седеше в кухнята с чаша кафе в ръка и го чакаше.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Когато вратата на кухнята се отвори, Хъни не помръдна, а мълчаливо изчака Джес да се приближи. Ръцете му обгърнаха раменете ѝ и тя притвори очи. От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка, почти стенание. Той не ѝ даде възможност да се съпротивлява, а само я измъкна от стола, привлече я в обятията си и я притисна силно.

Ръцете ѝ сякаш неволно се плъзнаха около кръста му и се вкопчиха в ризата. Лъхна я познатия аромат. Искаше ѝ се да го помни, дори и след раздялата им. Защото Хъни бе твърдо решена да го отпрати.

— Трябва да поговорим! — пошепна Джес в ухото ѝ.

Хъни го притисна още по-силно, тъй като след малко щяха да се разделят завинаги.

— Струва ми се, вече ти казах всичко!

— Но аз не съм! — сви мрачно устни той. — Мисля, че точно в този миг би трябвало да те грабна и отнеса в спалнята! Но не съм убеден, че кракът ми ще издържи!

Чак сега Хъни осъзна, че Джес се подпира на нея с почти цялата си тежест.

— Ела и седни! — притесни се тя, като го побутна към един от столовете.

— Да потърсим нещо по-удобно! — изпъшка той през зъби. — Всяко ставане и сядане е мъка. Искам да се поотпусна за малко!

За да улесни придвижването, Хъни го прихвана през кръста, а той праметна ръка през раменете ѝ и се подпря. Бавно, крачка по крачка, стигнаха до дневната, където Джес се отпусна на коженото канапе. Тя се наведе да повдигне и намести краката му, при което той болезнено примижа. После остана приседнала до него на полирания дървен под.

Джес притегли ръката ѝ и нежно я поднесе към устните си. Бавно, като при някакъв ритуал, крайчецът на всеки пръст бе дарен с

целувка, а след това и дланта ѝ. След миг той опря ръката ѝ до бузата си — приятно гъделичкаща с едnodневната набола брада. Надзърна дълбоко в очите ѝ.

— Позволи ми да остана тук тази нощ! — помоли той.

— Джес, не мисля, че...

— Трябва да поговорим, Хъни, но едва си държа очите отворени!

— Не можеш да останеш тук! — реши тя. Ако отстъпеше, щеше да се изкуши да го остави и на следващата нощ, и на по-следващата... Преди да усети, Джес щеше да се е превърнал в неизбежно бъдеще. — Налага се да си тръгнеш! — настоя тя.

— Съжалявам! — усмихна се той уморено. — Изглежда, че всичките ми мускули отказват да действат. — Клепачите му се спуснаха. — Трябва да ти кажа някои неща...

И заспа дълбоко. Хъни се взря в любимото лице и сърцето ѝ мъчително се сви. Как можа да му позволи да остане? А как би могла да го изгони?

Въздъхна и стана да донесе одеяло. В крайна сметка, ставаше дума само за една нощ! Като се наспи — свежа и бодра — ще бъде по-убедителна в предстоящия спор!

Домашнотъканият юрган едва покри високия рейнджър. В съня си лицето му бе по детски мило. Нямаше и следа от ожесточението, което бе съзряла по време на смъртно опасната схватка, нито от дивата страст, чийто обект бе самата тя. Беше един обикновен мъж. Трябваше да съществува и някой друг — но не рейнджър — който също така да ѝ подхожда!

Тя се наведе бавно и затаила дъх, докосна устните му. Последна целувка на раздяла. После пое по стълбите към спалнята си. В очите ѝ нямаше сълзи, но изведнъж стаята ѝ се стори ужасно празна. И студена. Отпусна се на леглото и се загледа в балдахина над главата си. Времето се проточи ужасно бавно, докато най-после намери покой в съня.

На сутринта я събуди ослепително яркото слънце — златна Тексаска утрин! Тя се протегна и изпъшка — цялата се бе схванала. След което замръзна. Къде ли бе Джес? Дали все още спеше? Или си бе събрал нещата и пътуваше? Може би я чакаше облечен, за да се възпротиви на решението ѝ?

Хъни се измъкна от леглото и притича през коридора до банята. Погледна се в огледалото и изсумтя недоволно. Лицето ѝ беше подпухнало. Пусна само гореща вода и се съблече. Когато стъпи във ваната, водата бе не повече от три сантиметра дълбока. Отпусна се бавно под обливащата я пареща течност. Протегна ръка, дръпна една хавлиена изтривалка, насапуниса я и взе да се търка с отривисти ритмични движения.

Хич не се и досети да заключи вратата. Никой никога не я бе притеснявал. Затова, когато вратата се отвори и Джес се промъкна вътре, тя зяпна от изумление. Беше гол до кръста, а ниско смъкнатите под пъпа джинси разкриваха хълбоците му. И заплашваха да паднат.

— Какво търсиш тук? — попита тя възмутено и разпери пред себе си пешкира, с който се търкаше, което се оказа напълно безрезултатно, без да се брои, че бе и ужасно глупаво.

— Мислех да се избърсна — отвърна спокойно Джес. — Впрочем, може да ни се наложи да свикнем със съвместното използване на банята сутрин! — и като я погледна усмихнат, поясни: — Ако, разбира се, не те уговоря да направя втора баня! С душ, например.

— Какво става, Джес?

Той насапуниса четката за бръснене и започна да си маже лицето.

— Бръсна се — бе точният отговор. — А ти, като че ли си вземаш вана. — И отново се усмихна широко.

Хъни се опита да не му обръща внимание. Изви глава и продължи да се мие. Беше ядосана и смутена. Той нямаше право да постъпва така! Защо просто не си тръгнеше? Ако все пак си бе променил намеренията относно служебните си задължения, щеше да ѝ каже снощи, нали?! Нима това бе нов ход, за да се наложи? Не, нямаше да му позволи да успее!

Покри се, доколкото можеше с хавлиената изтривалка и се пресегна за пешкир. Тъкмо го бе докопала с върха на пръстите, когато Джес протегна ръка, дръпна го най-спокойно и го метна около врата си.

— Тази кърпа ми трябва! — процеди през зъби Хъни.

— Ей сега, свършвам след минутка! — обеща непринудено той.
— Само да избърша излишния крем за бръснене!

За миг Хъни се изкуши да изскочи и профучи покрай него гола, но не събра смелост. Ами ако Джак бе отвън? Джак?!

— Къде е Джак? — попита тя разгневена.

— Изпратих го да подбере ваксинираните животни и да ги прехвърли на друго пасище.

— И той се съгласи?

— Не се учудвай чак толкова! Джак е сериозен работник!

— Зная! — повдигна вежди тя. — Но не бях сигурна за теб!

— Двамата с Джак си имаме споразумение.

— О, така ли?

— Тази сутрин му съобщих, че ще се ожения за теб и...

— Каквоо? — Хъни изригна от водата като Посейдон по време на буря. Струйките по тялото ѝ обточваха с бляскави ширити гърдите и корема ѝ.

Джес не си спомняше да я бе виждал по-красива. И по-гневна.

— Хъни, виж...

— Негодник такъв! Как си могъл да кажеш такова нещо на сина ми? Как си посмял да събудиш у детето надежди, след като знаеш, че няма да се омъжа за теб!

— Нищо подобно, ще го направиш! — увери я Джес. Хъни трепереше от студ и силни, необуздани емоции. Джес свали пешкира от врата си и ѝ го предложи. Тя го издърпа с все сила и светкавично се уви. — Искане ми се да бъда кавалер и да те занеса до спалнята, за да спечеля благоволенieto ти, но... — Той посочи ранения си крак и сви безпомощно рамене. — Не мога! — Докато минаваше покрай Джес, от гърлото ѝ се изтръгна стон. Всъщност наложи ѝ се да се провре през тясното местенце, което не бе запречил. Трябваше да отстоява и правата върху пешкира, чийто край Джес ловко улови, миг преди Хъни да успее да се измъкне. — Още едно малко петънце! — наведе се той и попи лицето си.

— Пусни ме! — изсъска тя и дръпна силно, но Джес също не възнамеряваше да се предава. Старата хавлия не издържа на амбициозния двубой и се сцепи по средата. — Виж какво направи! — В очите ѝ избликнаха сълзи. — Разрушаваш всичко около себе си!

— Та това е само една хавлиена кърпа, Хъни! — възкликна Джес, разбрал погрешно повода за сълзите ѝ. Опита се да я последва в

спалнята, но вратата хлопна под носа му. Ключът се превъртя. — Ей, отключи вратата!

— Върви си, Джес!

— Мислех, че ще поговорим!

— Върви си, Джес!

— Няма да си тръгна, Хъни! Така че по-добре отвори!

— Върви си, Джес!

Той побутна вратата с рамо, само за да провери стабилността ѝ и стигна до извода, че ако не друго, то поне къщата е добре построена. Болният му крак не би издържал, ако се опиташе да влезе със сила. Е, не бе кой знае каква трагедия! Надали Хъни щеше да се впечатли от тази мелодрама!

— Тръгвам си, Хъни! — каза той.

Отговор не последва.

— Казах, че тръгвам.

Резултатът бе същият.

— Няма ли да ми кажеш довиждане?

— Сбогом, Джес! — изхлипа тя.

— За бога, Хъни! Та това е безумно глупаво! Отвори вратата да поговорим!

Чу се ново изхълцване.

Гърлото му се сви на топка. Тя наистина бе ужасно разстроена! Като че ли не бе избрал най-подходящото време за разговор! Джес и без това си имаше някои и други домашни задължения, които го чакаха. Е, тя не можеше да стои вътре цял ден! Щеше да я издебне като слезе за кафето след малко!

Хъни чу неравномерните стъпки на Джес, докато куцукаше надолу по стълбите. Значи в крайна сметка си тръгна! Тя се мушна в леглото и се зави през глава. Не искаше да мисли за нищо! Искаше да потъне изцяло в нещастieto си! Трябваше да се задоволи с онази част от Джес, която ѝ предлагаше, с това, което оставаше свободно извън рейнджърските задължения. Би било по-добре от нищо, хиляди пъти по-добре от бездната, зейнала зад гърба му!

Мислите ѝ се прехвърлиха върху огромното време, което ѝ предстоеше да понесе сама — без рамо, което да споделя непосилния товар, без любим, който да изслушва всекидневните неволи и да я утешава. Тръпки я побиха. Не, тя заслужаваше повече от някаква

полудружба! Трябваше да приеме факта, че Джес е направил своя избор!

Хъни не забеляза как слънцето пролазва по небето. Не разбра, че светлината се изгубва, погълната от здрача. Дори не видя залеза на огромното златно кърваво кълбо. Целият ѝ живот тънеше в мрак. Не можеше да стане по-тъмно!

Джес прекара целия ден в търпеливо очакване тя да се появи. По обяд приготви доматиена супа и изпече сандвичи със сирене, възнамерявайки да я удиви с кулинарните си умения. Единственият им ценител обаче стана Джак, който се справи с всички сандвичи и изгълта супата със забележката:

— Мама я прави по-хубава.

Когато Джес обясни на момчето, че има нужда да остане насаме с Хъни, Джак се съгласи да преспи у приятели. А щом стана въпрос да не бърза да се прибира на сутринта, двусмислената усмивка, озарила лицето на младежа, посмути рейнджъра.

— Означава ли това, че мама е приела предложението ти за женитба?

— Все още не съм я убедил напълно.

— Но ще го направиш.

— Сигурен съм, че ще опитам — отвърна Джес мрачно.

— Не се притеснявай! — окуражи го Джак и го тупна по рамото.
— Мисля, че мама те обича.

Но както Джес постепенно се убеждаваше, фактът, че Хъни го обича, не бе достатъчен, за да се омъжи за него. Джак потегли късно следобед. Джес се изкачи на пръсти до спалнята на Хъни и доближи ухо до вратата. Отвътре не се чуваше никакъв звук. Не му оставаше нищо друго, освен да чака.

Около десет часа вечерта той най-после стигна до убеждението, че тя няма да се появи скоро и почука силно.

— Хайде, Хъни! Всяко нещо си има край! Излез да поговорим!

Дочу се шумолене на чаршафи и един приглушен стон:

— Джес? — След миг вратата се отвори. Косата ѝ бе разрошена от съня точно както първата утрин, когато пристигна в „Диамантът“. Сините ѝ очи блуждаеха — объркани и смутени. Тя пристегна колана

на мъжкия халат, който бе облякла и притисна с ръка реверите, за да не се разтварят. — Джес? — повтори тя. — Ти ли си?

— Естествено, че съм аз! Кой би могъл да бъде?

— Мислех, че си заминал — едва промълви тя.

— Защо, по дяволите, бих го сторил? — В гърдите му започваха да се надигат гняв и раздразнение. Докато стоеше на тръни цял ден и я дебнеше като куче, тя си бе спала! — Ако вече си се разсънила, можем да проведем онзи разговор, за който ти споменах!

— Значи искаш да говорим? — Все още не бе напуснала царството на съня.

— О, да, небеса, искам да говорим! А ти ще ме изслушаш, чу ли? — сграбчи я той за раменете и здравата я разтърси.

Допирът мигновено я разбуди. Не, всичко това не бе сън! Нито игра на въображението й!

— Добре, Джес, готова съм да слушам! — Тя леко хвана ръцете му, за да го успокои.

В този миг на кухненската врата се почука и един познат глас подвижна:

— Хъни? Вкъщи ли си?

Добрият, стар, верен Адам! Хъни изтича покрай Джес, като че ли забравила за съществуването му, прелетя надолу по стълбите и пресрещна Адам на кухненската врата. Мъжът имаше уморен и съсипан вид. Тя избегна да срещне очите му — все още пълни с много болка.

— Исках само да ти кажа, че открих част от откраднатите ти животни в моето ранчо — започна той смутено. — Някой от каубоите ще ги доведе утре — в очите му, вперени нейде зад Хъни, проблеснаха искрици: — Признавам, че ви подцених, Уайтлоу! Нямах представа, че Чък Лумис използва имението ми като база за престъпните си набези из целия щат! Дълга ви извинение и благодарност! — И протегна ръка на Джес, който най-напред обгърна собственически талията на Хъни, а после стисна мъжката десница. Хъни усети напрежението между двамата мъже. Никога нямаше да станат близки приятели, но поне не бяха и врагове. — А сега трябва да тръгвам! — додаде Адам.

— Сигурен ли си, че се чувстваш добре? — настоя Хъни.

— Бизнесът ми е в трагично състояние, освен това търся нов управител. Но общо взето съм добре! — отвърна Адам със

самосъжалителна усмивка.

— Ще дойда да те изпратя! — предложи Хъни. Но когато понечи да тръгне, Джес я притисна така, че не успя да помръдне.

— Ще се справя сам! — Адам не пропусна нищо от сцената. — Довиждане, Хъни!

От изражението му ѝ стана ясно, че няма да го види скоро. Почувства тъжния полъх на обгърналата го самота. Някъде там, по широкия свят, сигурно съществуваше жена, която можеше да върне блясъка в очите на Адам. Хъни само трябваше да се оглежда и да му помогне да я открие!

Когато вратата се хлопна зад гърба на Адам, Джес я хвана за ръка и нареди:

— Ела с мен! — Той закуцука нагоре по стълбите, премина целия коридор и влезе заедно с нея в спалнята ѝ. След което веднага се обърна и заключи вратата. — Трябва да ти съобщя нещо много важно! Не мога да чакам нито минута повече!

Тя видя, че Джес е много развълнуван. Докато той говореше, Хъни го отведе до леглото и му помогна да седне. После коленичи, издърпа ботушите и намести краката му върху смачканите чаршафи.

— Така по-удобно ли ти е?

— Да! Но не променяй темата!

— А каква е темата? — любопитства Хъни, като се качваше от другата страна на леглото.

— Хъни, ще се омъжиш за мен! Без никакви „ако“, „или“ и „но“!

— Зная — промълви тя.

— Без повече разпавии, без повече... Но... Какво каза?

— Казах, че ще се омъжа за теб, Джес. Не трябваше да те изнудвам да напускаш работата си! Зная, че тя означава много за теб. Не е честно да искам да я изоставиш! Аз... Ще се оправя някак си! — усмихна се тя плахо.

Джес не би могъл да я обича по-силно, отколкото в този миг. Колко бе смела! Каква сила бликаше от словата ѝ! И колко ли много го обичаше, след като бе готова на отстъпка, към каквато не искаше да го принуждава?! Но Хъни не можеше да знае нещо, което и самият Джес осъзна съвсем наскоро: той вътрешно се стремеше към тази саможертва. Обожаваше да бъде рейнджър, но обичаше Хъни повече от всичко!

Животът, който тя му предлагаше, неудържимо го привличаше. Да работи рамо до рамо с жената, която обича. Да отглежда деца. Да се грижи за ранчото. Да се люби с Хъни!

Той с мъка преглътна буцата, заседнала в гърлото му. Трудно му бе да произнесе дори звук, но успя да се справи.

— Обичам те, Хъни! — И нежно докосна устните ѝ със своите. Боготвореше я! Прекланяше се пред нея като пред древен идол! Тя нетърпеливо се промъкна в обятията му, но той я възпря. — Трябва да ти съобща нещо! — В очите ѝ затрепка безпокойство и той забързано продължи, за да го разсее: — Преди да се върна сутринта, подадох оставка при Тексаските рейнджъри.

Тя занемя от изненада.

— Ооо... Наистина ли?

— Да! Съвсем наистина!

Хъни не знаеше какво бе сторила, за да бъде възнаградена с най-съкровено си желание. Не виждаше нищо от щастие! Светът около нея бе засипан с весели, пеещи, разноцветни дъги! До себе си имаше мъж, на чието силно рамо можеше да се облегне в тежки минути, с когото искаше да сподели живота си — в щастие и мъка, в добро и лошо!

— Не мога да повярвам, че всичко това е истина! Сигурен ли си, Джес?

— За какво?

— Че по-късно няма да съжаляваш! Че няма да промениш решението си и...

— Няма да го променя! И няма да съжалявам! Докато бях рейнджър, избягвах да гледам живота си с широко отворени очи. С години се шляех насам-натам — вероятно търсех нещо, Хъни! Не знаех какво точно, но сега го намерих тук — при теб, Джак и Джонатан.

— И какво е то?

— Място, където да пусна корени. И внуците ми да видят плодовете на моя труд. Един дълго търсен дом.

Хъни не знаеше какво да каже. Сърцето ѝ преливаше от удовлетворение и щастие. Освен това по някаква съдбовна случайност тя и нейният любим се намираха в леглото заедно.

— Къде е Джак? — попита тя.

— Ще спи у приятел — усмихна се Джес.

— Значи разполагаме с цялата къща? — повдигна закачливо вежди тя.

— Да, госпожо. Абсолютно сигурно!

— Имам едно предложение. Да я използваме!

— Цялата къща ли? — Джес имитираше искрено учудване.

— Е, можем да започнем със спалнята. Бюрото в кабинета е прекрасно. А също и кухненската маса. Ваната пък крие някои неподозирани предимства! — Изуменото изражение на Джес я разсмя до сълзи.

— Та ти ще ме убиеш! — изсумтя той.

— Да, но какъв по-прекрасен начин да си отидеш от света?!

Часове по-късно Джес лежеше в пълната с гореща вода вана с глава, удобно наместена на ръба. Хъни се бе свила в скута му, притисната до мускулестите му гърди.

— Не съм убеден, че може да се направи! — промърмори Джес.

— Но вие сте мъж с много дарби, господин Уайтлоу!

— Мога ли да ти върна комплимента? — усмихна се лениво той.

— Разбира се. — Хъни се наведе и пресуши с език капчицата вода, увенчала едно от връхчетата на мъжката му гръд. Усети тръпката на плътта му и продължи да го гали нежно, докато разпали в цялото му тяло буйния огън на страстта.

Джес изпъшка — от гърлото му избликна див, животински стон.

— Хъни, не си играй с огъня! — предупреди я той. Тя се засмя — вълнуващо, мамещо и много, много съблазнително.

— Виждам, че разполагам с доста вода, ако се наложи да я употребя... Кое то изобщо не искам!

В следващия миг той я обърна с лице към себе си.

Краката ѝ обгръщаха бедрата му. Джес я сграбчи за хълбоците и бавно я притегли надолу, като мощно проникна в нея.

От устните ѝ се изтръгна стон на наслада.

За част от секундата ръцете му я задържаха, с желание да усмири изгарящия го плам и да удължи удоволствието им. Тя се притисна към него с все сила, като го поглъщаше все по-надълбоко в онази влажна, топла и примамлива пещера.

— Толкова ми е хубаво с теб, Хъни! Дяволски прекрасно!

— Мога ли да ти върна комплимента? — Гласът ѝ бе накъсан и задъхан. Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, за да запази равновесие, докато се движеше напред-назад, обзета от единственото желание да му достави удоволствие, самата тя на върха на удоволствието!

Дланите му намериха гърдите ѝ и нежно ги погалиха, докато разцъфнаха като рози. После ръцете бяха изместени от страстните му устни, които милваха, пиеха и изсмукваха — докато най-после Хъни се разтресе във вихъра на необузданата чувствена наслада. Мъжът намери мястото, където се бяха срещнали телата им и продължи да я гали, а тя се виеше над него, изпаднала в екстаз, извън света и времето. Устните им се сляха и Джес, достигнал своя връх на блаженство, изля семената си в нея.

Бездиханна, Хъни потърси покой в обятията му. Джес я притисна, а водата се плискаше на вълни о ръба на ваната.

— Не мога да повярвам! — прошепна тя. Джес я издърпа понагоре и подпря брадичка на главата ѝ. — О, колко много подобрения можем да направим в ранчото! Имам толкова идеи!

— Ей, по-полека, момиче! — изсмя се Джес. — Едно по едно!

— С какво ще започнем? — погледна го тя с усмивка.

— Първо трябва да засадим някои неща.

— Какво ще отглеждаме?

— Трева. Някои зеленчуци. Малко бебета.

— Е, да започнем с бебетата! — засмя се весело тя.

Джес все повече се влюбваше. Удивително колко много я разхубавяваше неподправеното щастие! Сърцето му преливаше от радост! Краят на неговото скитане бе настъпил. Той намери своя дом! Всяка нощ оттук нататък им принадлежеше — само на тях двамата. Предстоеше му да посади семена — от най-различни видове — и да ги наблюдава как растат!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.